

Júlia különszám 1993/5.

Annabel Murray

Csábító számárság

Impossible Inheritance 1991

Michael Leeming állatorvost nyomban rabul ejti a szép, vörös hajú Franny Latimer. Mindenesetre egyelőre lehetetlennek tűnik, hogy a fiatal, fővárosi fotómodell megszokja a vidéki életet, átvegye és eligazgassa nagynénje örökségét, a lepusztult birtokot a hozzátartozó hús, kiöregedett számmal együtt. Miké ugyan nem tudja elképzelni Frannyt mint állatorvos-feleséget, szenvedélyes vágyát azonban képtelen sokáig titkolni. Néhány gyöngéd ölelés után elhatározza, hogy mégis ráveszi a lányt: maradjon vele...

1. FEJEZET

- Ó, a csudába veled!

Franny Latimer szemrehányóan meredt a telefonkagylóra, mintha az egészért az volna a felelős, aztán dühösen lecsapta. Annyira számított rá, hogy Normant elérje, hisz a vőlegénye szombat délutánonként otthon szokott lenni. Alig várta már, hogy közölhesse vele a nagy hírt: egészen váratlanul örökséghez jutott. Most talán végre össze is házasodhatnak!

- Mondja meg, kérem, Normannek - kérte Franny az imént a férfi édesanyját -, hogy kerestem. Szóljon neki, legyen szíves, amint hazaér. Borzasztóan fontos. - Valójában azonban nem bízott benne, hogy Mrs. Greaves átadja majd az üzenetet.

Franny tudta jól, hogy Norman anyja más nőt szeretne a fia mellett látni, noha az idős hölgy volt annyira bölcs, hogy igyekezzen titkolni ezt a véleményét, főképpen persze Norman előtt. A férfi minden alkalommal hitetlenkedve bámult Frannyre, valahányszor a lány arra célzott, hogy Norman anyja nem szenvedheti őt. Franny pedig nem is mehetett túl ezeken a célzásokon, hiszen Norman annyira szerette az édesanyját, hogy nem volt hajlandó tudomást venni a hibáiról.

Különös módon épp ez volt az, ami annyira megtetszett Frannynek a férfiban, már jóval azelőtt, hogy Norman anyjával megismerkedett.

„Ha kíváncsi vagy rá, hogy mit várhatsz egy férfitől, csak figyeld meg, hogyan bánik az anyjával”, hallotta egyszer Franny egy barátnőjétől.

Franny anyja mindenesetre aligha szívlelte meg ezt az intelmet, máskülönben hogy is mehetett volna hozzá egy szerencsejátékos, iszákos szoknyavadászhoz, Bob Latimerhez? Franny meg is fogadta, hogy csakis kimondottan megbízható férfihoz fog férjhez menni, aki maradéktalanul gondoskodik majd a családjáról.

Ahogy ezen morfondírozott, újra csak az örökség jutott az eszébe. A kissé önfefű Francesca néni, anyai nagynénje, sohasem kedvelte Bob Latimert, s az ellenszenvét nem is rejtette véka alá. Emiatt aztán véglegesen megromlott a viszony Lily, Franny anyja és Francesca néni között. Ez pedig nemcsak az idős hölgyet, de Frannyt is megviselte, aki a nagynéniről kapta a nevét.

Franny ott csücsült az íróasztalon lévő telefon mellett, türelmetlenül várva, hogy Norman talán hamarosan mégis visszahívja. Hogy elfoglalja magát, a fiókokban szöszmötölt, s a kezébe került egy régi fényképalbum.

Gyerekkorában csodálva tisztelte Francesca nénit. Utólag már világosan látta, hogy az idős hölgy is hasonlóan érzett iránta. A régi képeket nézegetve könny szökött a szemébe.

- Milyen kár, nénikém - szólalt meg halkán -, hogy már nem találkozhattunk. De anyu ellenezte, hogy meglátogassalak, én pedig szót akartam fogadni neki, amíg csak élt. Azóta, hogy tavaly meghalt... nos, valahogy nem sikerült megszerveznem, hogy eljussak hozzád. Pedig mennyivel jobban örülnék neki, ha még elmehetnék hozzád, mint annak, hogy most tőled örökölok.

Elérkezett a délutáni teázás ideje, aztán el is múlt, Norman azonban csak nem telefonált Franny egyvégtében azon töprengett, vajon hol lehet Bármelyik férfi ismerőséről azonnal tudta volna, hogy mérkőzésnap lévén bizonyára a futballpálya közelében található. Norman ellenben nem lelkesedett a labdarúgásért. A szakmáján kívül jóformán csak a ház körüli munka érdekelte. Imádott a kertben vagy a lakásban foglalatoskodni. Az anyja házát példás rendben tartotta. Franny a háztartási boltban találkozott vele először, amikor porzsákat vásárolt a porszívóba.

Nos, ha összeházasodunk, talán majd gyakrabban láthatom Normant, gondolta Franny. Ő nem fog órákon át a kocsmában ülni, ahogy annak idején apu szokott, vagy az egész napot a golfpályán elfecsérelni, mint oly sok férfi.

Franny egy idő után nem bírta tovább, és újra telefonált Lehet, hogy az anyja elfelejtett szólni Normannek.

- Még mindig nem érkezett meg? - hitetlenkedett Franny. - Nem tudja, hol lehet? Talán utolérhetném valahol.

Mrs. Greavesnek azonban fogalma sem volt merre jár a fia. Vagy talán csak titkolja? Franny nem tudott megszabadulni attól az érzéstől, hogy a férfi anyjának valójában esze ágában sincs segíteni. Egy olyan figyelmes fiú, mint Norman, nem hagyja ott az anyját úgy, hogy ne közölné, szükség esetén hol található.

Vasárnap délután Franny újra odatelepedett a telefonhoz. Délelőtt hiába is kereste volna Normant, hisz ilyenkor mindig a templomba kísérte az édesanyját.

Most azonban végre ő vette föl a kagylót. A háttérben kivehető volt, hogy be van kapcsolva a televízió. Mrs. Greaves rendszeresen megnézte a vasárnap délutáni filmet.

- Milyen üzenetről beszélsz? - kérdezte Norman értetlenül, amikor Franny elmondta, hogy tegnap kétszer is hiába próbálta elérni őt. - Nem, anyám nem szólt semmit. Hisz különben azonnal visszahívtalak volna. - Aztán kicsit halkabban hozzátette: - Olykor kissé feledékeny, de nem szólok emiatt neki, mert csak feleslegesen bosszantanám.

Mi az ördögért nem írja fel akkor az üzenetet? - dühöngött magában Franny. A maga részéről persze cseppet sem értett egyet azzal, hogy Mrs. Greavesnek rossz volna az emlékezőképessége.

- Miről akartál velem beszélni? - kérdezte Norman. De éppen amikor Franny beszélni kezdett, fülsiketítően fölerősödött a televízió. - Bocsáss meg - szabadkozott Norman. - Nem értettelek pontosan. Anyu épp egy kedvenc filmjét nézi, a hallása pedig már nem a régi.

Franny majdnem fölkacagott Tudta, hogy Mrs. Greaves nagyon is jól hall, különösen azt amit nem az ő fülének szántak.

- Tehát miben segíthetek? - érdeklődött a férfi.

- Inkább majd este beszéljünk róla-gondolta meg magát Franny.-Remélem, ájtjössz, ahogy megbeszéltük. - Szinte már kiabálnia kellett, hogy Norman megértse.

Letette a telefont de majd szétvetette a méreg. Ez a vén satrafa! Franny már két napja mást sem akar, csak hogy a férfival, akit szeret megoszthassa az izgalmas újságot és hogy együtt örülhessenek. Ez a vénasszony meg egyszerűen nem adja át az üzenetét!

Este Norman pontosan érkezett. A megbízhatóság volt az egyik legnagyobb erénye. Mint mindig, Franny most is nagy gonddal csinosította ki magát Megmosta hosszú, vörös haját majd szűk gyapjúruhát vett föl. öltözéke előnyösen kiemelte magas, karcsú alakját amelynek fotómodellként elért sikereit köszönhetette.

Nem fáradt hiába, hiszen Norman forrón üdvözölte, s elismerő pillantásokat vetett rá.

- Nos, miről van szó? - kérdezte, amikor az étkezőasztalhoz telepedtek. Franny a vacsorát is különös gonddal készítette el, noha Norman nem volt

valami nagy ínyenc. Leginkább a hagyományosan elkészített sültet kedvelte krumplival és salátával, második fogásként pedig legszívesebben csokoládépuodingot evett vaníliaöntettel. Ha meg volt elégedve menyasszonya főztjével, általában csak ennyit mondott: „Olyan finom, mintha az anyám csinálta volna.”

- Emlékszel rá, hogy meséltem neked a nagynénémről? - kérdezte Franny. -Arról, akitől a nevetem kaptam, és aki annyira ellenezte, hogy anyám hozzámenjen apámhoz.

- És... azóta beadta a kulcsot az öreglány? - kérdezte a férfi teli szájjal, meglehetősen tapintatlanul.

Franny bosszúsan ráncolta a homlokát, de nem szólt semmit Elvégre nem várhatja el Normantól, hogy gyászoljon valakit akit soha életében nem látott.

- Nos, valóban meghalt. Persze elég idős volt már.

- Hagyott rád valamit? Ettől vagy olyan izgatott? - Franny bólintott, s Norman könnyedén így folytatta: - Mit mondjak? Fogalmam sem volt róla, hogy egy

örökösnek udvarolok. - Megpaskolta a lány kezét az asztalon. - De hisz te egyáltalán nem is eszel.

- Magam sem gondoltam, hogy valamit örökölni fogok... egészen tegnapig. De valahogy mégis elszomorít, mert nagyon kedveltem Francesca nénit. Igaz...

- Mégis, mennyit hagyott rád az öreglány? - érdeklődött a férfi, miközben egy darab kenyérral gondosan kitörölte a tányérját. Normannek semmivel sem lehetett elvenni az étvágyát.

- Te jó ég, fogalmam sincs. A levélben csak annyi állt, hogy „a végrendeletében valamit rám ruházott”, s hogy keressem fel mielőbb a közjegyzőt.

- Tudtál róla, hogy gazdag volt?

- Nem, nem is sejtettem.

- Egyébként lehet, hogy nem is pénzről van szó - vélekedett Norman. - Hagyhatott rád valami értéktelen csecsebecsét is, mondjuk egy régi nyakéket, benne a hajdanvolt kedvese hajfürtjével.

Franny kedvetlenül nevetett:

- Nem tudok róla, hogy Francescának valaha is lett volna valakije. Olyan volt, mint aki észre sem veszi, hogy férfiak is vannak a világon.

- Egy boldogtalan szerelem miatt talán?

- Tényleg nem tudom... Nem hinném, hogy a közjegyző azt írná, „valamit rám ruházott”, ha az örökség olyan jelentéktelen volna. Ha mégis pénzről van szó, akkor talán már az idén összeházashatunk, és nem kell még egy évet várnunk.

- Mikor tudod meg pontosan a végrendelet tartalmát?

- Holnap délután. Azonnal felhívtam a közjegyzőt, amint a levelet megkaptam. Szerencsére szombaton is volt bent az irodában valaki.

- Az ördögbe is! - kiáltott fel a férfi. - Én pedig pont nem leszek itthon, hogy rögtön megtelefonálhasd a jó hirt. Holnap reggel vissza kell mennem Glasgow-ba, ahol tegnap is jártam. De ezt biztos anyám is említette neked.

- Nem, nem mondta - felelte a lány jól kihangsúlyozva minden egyes szót, majd gyorsan hozzátette: - Holnap este azért mindenesetre próbálj meg fölhívni.

- Ha hozzájutok, fölhívlak. De tudod jól, mennyi mindent kell egy ilyen üzleti útba belezsúfolni. Van úgy, hogy örülök, ha pirkadat előtt elszabadulok.

Franny általában örömmel végezte a munkáját. Még csak egy éve dolgozott fotómodellként, de a neve máris számított valamit a szakmában.

Ezen a hétfő reggelen azonban valahol másutt járt az esze. A fényképésznek néhányszor rá is kellett szólnia, hogy igazítson a testtartásán.

Még az ebédet sem tudta jóízűen elfogyasztani, mert a félelemtől és az izgalomtól összeszorult a gyomra. A végrendelet felnyitásakor bizonyára nemcsak kellemes dolgokat fog megtudni, hanem talán ijesztő részleteket is nénije betegségéről és haláláról.

Annyira ideges volt, hogy már húsz perccel a megbeszélt idő előtt ott toporgott a közjegyző irodája előtt. Ugy tervezte, hogy ha már bejön a városközpontba, tesz egy kis kirakatnéző sétát, de nem volt türelme nézelődni, inkább az irodához sietett.

Francesca néni kiegyensúlyozott természetű volt, töprengett Franny. Ha nem akart volna örömet szerezni az unokahúgának - ami azért még mindig elképzelhető -, bizonyára nem is hagyott volna rá semmit.

A közjegyző annyit fontoskodott, hogy Franny alig tudta magába fojtani a nevetést, miközben az unalmas bevezetőt hallgatta. Nem mindennapi humorérzéke már jó néhányszor sodorta kellemetlen helyzetekbe.

Mire azonban elhagyta az irodát, semmi kedve nem volt nevetni. Nem túl sűrűn fordult elő vele életében, hogy egy helyzetben ne találjon semmi mulatságosat, de most ilyen ritka eset állt elő. Hőn dédelgetett házassági terve egy csapásra füstbe ment. Egyetlen pennyt sem örökölt Francesca nénitől, hacsak a ráhagyott javakból valamit pénzzé nem tud tenni. De ez nagyon is kétséges, mert az idős hölgy még egy vagyonkezelőt is kijelölt, aki majd tájékoztatja a lányt a további részletekről. Csakhogy mit szól majd a vőlegénye ehhez a nyakatekert örökségi historiához?

Franny két nappal később sem tudta meg, hogyan vélekedik a dologról Norman, mert a férfi még mindig nem érkezett vissza Glasgow-ból. Ráadásul nem is telefonált, ahogy megbeszélték, ami egészen szokatlan volt tőle.

A lány még a hajnali szürkületben útnak indult, hogy mielőbb megérkezzen a faluba, ahol nénije az utolsó éveit töltötte. A piros sportkocsi, melyet Franny használtan vásárolt, nagyszerűen bevált mozgékonyásával a városi forgalomban, meglehetősen alkalmatlan volt azonban az eldugott, rossz országutakon való közlekedésre.

Franny úgy tíz éve értesült arról, hogy a néni eladta Kent gróf ságbeli házát, s Lionswickbe, erre a néhány kilométerrel Cotswoldson túl fekvő kis településre költözött.

Még mindig korán volt, amikor a lány megérkezett. A téli reggel tompa szürke fényeiben valóságosan ható régi parasztház elhanyagoltnak látszott. Alighanem évek óta nem gondozták kellőképpen, de azért lakhatónak tűnt. Franny azon sem csodálkozott volna, ha önfejű nénikéje egy lakókocsiban élt volna.

A közjegyzőtől kapott kulcs illett a zárba, de a bejárati ajtót Franny mégsem tudta kinyitni. Vagy rég nem használta már senki, s berozsdásodott a zár, vagy belülről volt bereteselve. A lány megkerülte a házat, s bosszúsan állapította meg, hogy a kert éppolyan gondozatlan, mint maga a ház.

Egy ütött-kopott, sáros terepjáró állt a hátsó bejárat közelében, mely tárva-nyitva állt a hideg januári időben.

Franny szíve gyorsabban kezdett verni. Nem számított rá, hogy valami csavargóba vagy betörőbe botolhat, s hirtelen megbánta, hogy nem várt addig, amíg Normannel együtt nézhette volna meg a házat.

A konyhában volt valaki, s ráadásul egészen otthonosan viselkedett. A rádiót teljes hangerővel bömböltette, s edényekkel csörömpölt. A levegőben visszataszító szag terjengett, Franny elfintorította az orrát.

Eléggé ideges volt, de egy cseppet sem gyáva. Határozottan lépett be a konyhába.

- Hát maga kicsoda? - förmedt rá Franny az ismeretlenre, akinek csak kockás inges hátát láthatta. - És mi az ördögöt keres az én házamban?

A széles hát tulajdonosa felegyenesedett és megfordult. A férfi magas volt, fekete hajú... s az arcán sötét kifejezés honolt. Kimondottan ellenszenves alak, gondolta Franny, legalábbis első pillantásra...

- A maga háza?! - Az idegen közelebb lépett, s nyomasztóan Franny fölé tornyosult. Szürke szemének meglehetősen bántó pillantásával tetőtől talpig végigmérte a lányt.

Franny szeretett volna sarkon fordulni s elszaladni. Nem szokta meg, hogy ilyen ridegen viselkedjenek vele. Nemcsak karcsú alakja, hosszú lába és telt keble, hanem finom szépségű arcvonásai is különleges hatással voltak általában a férfiakra. Magasan fekvő járomcsontja össze nem téveszthetően egyéni szépséget kölcsönzött dús, vörös hajjal keretezett arcának, orra egyenes, klasszikus vonalú volt, s szeme meleg fénye végképp elbűvölt mindenkit.

- Úgy van. Az én házam - szögezte le határozottan, nem engedve, hogy megfélemlítsék.

- Akkor maga csak a „másik Francesca” lehet. Maga Franny Latimer?

A férfi mély hangja, mely valamivel barátságosabb tónusban még kellemes is lehetett volna, egyenesen rosszállóan csengett! A lány nem akart hinni a fülének. Ki hatolt be ide jogtalanul, én vagy ő? - háborgott magában.

- Pontosan. Franny Latimernek hívnak. De, megbocsásson, maga kicsoda? És mit csinál itt? - pillantott jelentőségteljesen a tűzhely felé, megvetően fintorogva.

- Miké vagyok - mutatkozott be az idegen jelét sem adva, hogy kezet kívánna fogni. Ha nem, hát nem, gondolta Franny, s a férfi nagy, erőteljes kézfejére pillantott, mely össze volt kenve azzal a valamivel, ami a tűzhelyen lévő kondérokban főhetett.

- Hogy mit csinállok? Nos, amíg maga be nem költözik, addig is meg kell valakinek etetnie a szamarakat, nem gondolja?

Frannynek hideg borzongás futott végig a hátán, amikor újra magán érezte a férfi vizslató tekintetét. Mintha csak minden porcikáját tüzetesen feltérképezné: az arcát, karcsú testét, rajta a jól szabott kosztümöt, lábán a vékony, áttetsző harisnyát és a magas sarkú cipőt.

- Éppenséggel nem úgy van öltözve, mint aki épp át készül venni a farm i rányítását - folytatta. - Inkább úgy néz ki, mint egy fotómodell.

- Nem is fogott nagyon mellé - vetette oda Franny szárazon. - De nem óhajtok...

- Tudok magáról mindent - vágott a férfi a szavába, s cseppet sem úgy beszélt, mintha elégedett lenne azzal, amit tud.

Franny érezte, hogy feltámad benne a harag. Megint csak arra gondolt, mennyivel jobb volna, ha Norman vele lenne. Ő aztán nem túrné, hogy ez a... ez a faragatlan fickó ilyen hangon beszéljen vele.

- Ha így állunk - felelte ingerülten -, akkor ön kétségtelenül előnyben van velem szemben, Mr...? - Nem szívesen szólította volna a keresztnévén az idegent. - Ugyanis én még sohasem hallottam magáról.

- Hogyan is hallhatott volna? - vágta rá a férfi, s a pillantása keményvé és harciássá változott. - Hiszen sohasem kereste fel a nagynénjét. Egyetlenegyszer sem látogatott el hozzá, de ő mégis megőrizte magát a jó emlékezetében!

Franny levegő után kapkodott. Mit merészel ez az ember? Dühösen vetette hátra tűzvörös sörényét.

- Jó okom volt rá, hogy ne látogassam meg - vágott vissza élesen. - De nem tartozom magának számadással, hisz mindehhez az égvilágon semmi köze.

Franny azonban egyszeriben kíváncsivá lett, s szeretett volna többet is megtudni nénye életéről.

- Maga jól ismerte Francesca nénit?

- Ahogy mondja. - Azzal a férfi leemelte s a kőpadlóra tette az edényeket -Alig volt nap, hogy ne néztem volna be hozzá legalább egyszer, elvégre a szamaraknakgondos állatorvosi ellátásra van szükségük, különösen azoknak, amelyeket a nagynénje mentett meg.

- Szóval maga állatorvos - állapította meg Franny.

- ördöge van. Maga nemcsak szép, de okos is - gúnyolódott a férfi. Megint végigmérte a feje búbjától a lábujja körméig Frannyt, akit egyre jobban zavart az idegen viselkedése. Ez a betolakodó erős volt, és kihívóan férfias, de semmiképp sem visszataszító, mint ahogy első ránézésre látszott - Jól sejtem, hogy esze ágában sincs segíteni ezeket itt az istállóba vinni? - mutatott a férfi széles mozdulattal a gőzölgő kondérokra.

- Jól sejti! - hagyta helyben Franny. - Még ha föl bírnám is emelni valamelyik edényt, amit alig hinnék, akkor sem szeretném tönkretenni a kosztümömet.

A férfi elgondolkozva nézett a lányra.

- Ha netán levetné ezt az észbontó öltözékét, fölhúzhatná a nagynénje kezeslábasát Ott van az ajtó mögött felakasztva, és biztosan jó lesz magára, bár magának mindenütt domborodik, ahol a nénye lapos volt.

Franny elpirult a méregtől, s hevesen így felelt:

- Ide hallgasson, Mr. Akárki! Nehogy azt higgye...

A férfi azonban zavartalanul tovább beszélt, mintha a lány meg sem szólalt volna:

- Jobb lesz, ha rögtön megtudja, mik a tennivalói. Végére is itt minden a magáé lesz.

- Elment az esze? - kelt ki magából Franny. - Azt képzeli, hogy én majd itt gazdálkodni fogok? Már akkor el voltam képedve, amikor a közjegyző ezt ajánlotta nekem. Mi járhatott Francesca néni eszében?

- Nos, én megmondhatom magának. Az emlékei: egy féktelen kis vadóc, aki szereti az állatokat, és élvezzi a vidéki életet. No és azt hitte, hogy az a kislány őt is szereti.

Franny higgadtan viszonzta a férfi fagyos pillantását.

- Én valóban szerettem Francesca nénit - kezdte, de mindjárt be is harapta az ajkát. Hogyhogy mentegetőzik ez előtt az ismeretlen előtt?

- Különös módon fejezte ki a szeretetét, annyi szent!

- Mr. ...ó, hogy hívják magát tulajdonképpen?

- Szólítson egyszerűen Mike-nak. Ezentúl úgyis gyakran látjuk majd egymást...

- Aligha hinném - vágott közbe Franny. - Ez volt az első, de remélem, egyben az utolsó látogatásom is.

- Ezt meg hogy érti?

- Úgy, hogy eladom a gazdaságot!

- Ezt azért még gondolja meg alaposan, mert...
  - Felesleges erre több szót vesztegetnie. Már az idejövetelem előtt döntöttem. Most meg, hogy az egészet látom... - Megvetően húzta el telt ajkát, miközben körbenézett a piszkos konyhában, amely egy egészségügyi ellenőr leglidércesebb rémálmaid is túlszárnyalta.
  - Hát a konyha csakugyan nem valami épületes látvány. A nénje már nem volt túl jó erőben, és mindent egyedül kellett csinálnia. De ha valaki olyan fiatal, mint maga, annak egy kis testi munka igazán nem árthat meg. - Miké váratlanul megfogta a lány kezét, majd mutatóujját végighúzta finom bőrén és hosszú, lakkozott körmein. Lenézően tette hozzá: - Fogadni mernék, hogy ezzel a kis kacsóval kézkrémnél durvább anyaghoz még nem nyúlt.
  - Hogy merészeli...? - szólalt meg Franny reszketve. A hangja azonban nem csak azért remegett, mert vérlázítóan fölényeskedtek vele, hanem mert amint a férfi durva, reszelős ujjával a kezéhez ért, valami különös borzongás futott végig testén. Olyan izgató volt ez az érintés, hogy ijedten elrántotta a kezét, és tenyerét a szoknyájához dörzsölte. - Hát nem érti, maga fafejű, hogy én nem...
  - Nincs időm magával vitatkozni - szakította félbe a férfi türelmetlenül. - Mielőtt elhamarkodottan döntene, ajánlom, nézze meg az állatokat. - Azzal egykedvűen az ajtóhoz lépett, mindkét kezében egy-egy tele üsttel. Olyan könnyedén emelte meg a súlyos etetőedényeket, mintha csak homokozó játékvödrök lettek volna.
- Franny aztán igazán meglett volna az állatok szemrevételezése nélkül is, mégis követte ezt a kellemetlen figurát, mert volt még a számára egy-két keresetlen szava. A férfi, úgy látszik, számított erre, hiszen egy pillanatra letette az üstöket, hogy odadobja a lánynak az imént emlegetett kezeslábast. Franny a legszívesebben lekent volna egyet ennek a beképzelt, önhitt pasasnak!
- Így már mindjárt jobb - bólintott a férfi, amikor a lány megkötötte az övet a derekán.
  - Lehet, hogy nem olyan divatos, de most már legalább jobban illik az itteni környezethez.
  - Csak azért veszem fel ezt a vacakot - jelentette ki Franny ridegen -, mert nem szeretném tönkretenni a ruhámat.
  - Na persze, maguk már csak ilyenek. Az öltözködés mindenekfelett. - A férfi hangja megint tele volt lekicsinyléssel.
  - Árulja már el, most meg kiről beszél? - kérdezte a lány harciasan, s már előre felkészült arra, hogy a válasz minden lesz, csak nem hízalgő.

A férfi megvonta a vállát.

- Maga egy városi kis csitri. Csapongó, akár egy lepke, és csak saját magával törődik. Fontosabbnak tartja, hogy eladja az arcát meg a testét a menő divatlapoknak, mint hogy vegye a fáradságot, és meglátogasson egy idős hölgyet, akinek pedig szüksége lett volna magára.

- Ez Francesca néni véleménye volt, vagy maga gondolja így? - kérdezte Franny vibráló idegességgel. Újra féktelen vágyat érzett, hogy pofon üsse ezt az utálatos alakot.

- Nem a levegőbe beszélek, amikor ezt állítom. A nénikéje eleget mesélt nekem magáról meg a szakmai sikereiről. Aztán elgondolkoztam rajta, miért nem jön el hozzá soha. És most, hogy látom és hallom magát, semmi okom sincs rá, hogy megváltottassam a véleményemet. Maga vonzó, olyan, mintha most lépett volna ki a legújabb divatlapból, de élettelen és üres, mint egy kirakati baba.

Franny egy darabig szólni sem tudott a méregtől. Némán baktatott hatalmas gumicsizmájában a férfi után, majd nagy levegőt véve dühösen ráförmedt:

- Maga a legdurvább és legkiállhatatlanabb fráter, akivel valaha találkoztam! Amit pedig rólam gondol, abban nagyon téved.

- Na, ezt mindjárt be is bizonyíthatja - érkezett azonnal a kihívó felelet - Kezdje mondjuk azzal, hogy beszennyezi fenséges kacsóit, és segít enni adni az állatoknak.

2. FEJEZET

Mintegy húsz szamár lehetett elhelyezve több régi istállóban. Franny csodálkozva látta, hogy az állatok szállásául szolgáló épületek mennyivel jobb karban vannak, mint maga a ház.

A férfi kiosztotta a korpakását a szamaraknak. A lányban még forrt a düh, de nem akarta tétlenül nézni, ahogy a másik dolgozik, ezért kellenül ugyan, de megpróbálta hasznossá tenni magát

- Ne adjon túl sokat nekik egyszerre - figyelmeztette a férfi. - Még kólikások lesznek. A mai fötetésen már túl vannak.

Mindegyik jószágnak tudta a nevét, s ahogy minden egyes állatnál megálltak, elmondta töviről hegyire, melyik hogyan került ide. Jóllehet Franny általában nemigen ért rá állatokkal foglalkozni, mégis kedvesnek találta ezeket a négy lábúakat. Egyik-másik csacsi történetét hallgatva könny szökött a szemébe. Volt, amelyiknek nem adtak eleget enni, volt, amelyiket bántalmazta a gazdája, némelyiket valósággal kínozták.

- Lám-lám, hát mégiscsak van szíve - enyhült meg a férfi, látva, hogy Franny egy különösen kegyetlen történet hallatán szipogni kezd.

A vállveregető megjegyzés hallatán azonban a lány megint méregbe gurult. Ha azt hiszi ez az alak, hogy meg tudja hatni őt ezekkel a rémtörténetekkel, hát...

- Csak a korpa szörnyű bűzétől van - füllentette, s elfordította a fejét. A férfi Franny vállára tette súlyos kezét, és nyugodt hangon így szólt:

- Ne szégyellje az érzéseit. De ha attól fél, hogy néhány könnycsepp elronthatja a nagy gonddal készült sminkjét - tette hozzá enyhe gúnnal -, az persze más.

A lány nem moccan. Érezte a férfi leheletét, a kezét a vállán... Hihetetlen, de ennek az átkozott fickónak... igen, valóságos érzéki varázsa volt. Franny odább lépett, hogy kiszabadítsa magát.

- Készen van? - kérdezte hűvösen. - Végeztünk?

Kiderült, hogy az etetéssel elkészültek, de az állatokat még ki kellett vinni a legelőre.

- Mindig ott szokták tölteni a napot, kivéve, ha rossz az idő. Éjszakára aztán visszaviszem őket az istállóba - magyarázta a férfi. - A szamár különösen érzékeny a hidegre és az esőre.

- Hogy a csudába keveredett bele Francesca néni ebbe az egészbe? - kérdezte Franny.

- Volt már néhány szamara, amikor olvasott az újságban egy illetőről, aki bántalmazta az állatát. Írt az állatvédő egyesületnek, és felajánlotta, hogy befogadja a szegény párát.

- És a többi?

- Az első eset után a nagynénje még annyit sem tudott mondani, hogy iá, és máris vagy fél tucat szamarat bíztak a gondjaira. Mintha egy lavina indult volna meg. Ha valaki valahol hallott egy meggyötört csacsiról, mindjárt a maga nénikéje jutott az eszébe. Ő pedig egyszerűen képtelen volt nemet mondani. Megértheti, hiszen a maga szíve is megesett némelyik jószágon.

Hát persze, azok a barátságos meleget fújtató orrlikak, azok a szelíd, bizalommal teli szemek... Franny azonban nem akart újra elérezékenyülni, mert úgy találta, a férfi olyan ember, aki kíméletlenül kihasználja mások gyöngeségét.

- Hogy mennyire odavoltak ezek az állatok a maga nénjéért, azt látnia kellett volna. Akárhová ment, úgy követték, akár a leghűségesebb kutyák. Nagyon kedveltem a nagynénjét. Hajthatatlan természetű volt, és nem engedte magát senkitől és semmitől legyőzni.

Visszaindultak a házhoz. Franny útközben a kezeslábán babrált. Meg akart már szabadulni ettől az előnytelen ruhadarabtól. Érezte, hogy a férfi oldalról az arcát figyeli.

- Hallja, hogy maga mennyire hasonlít a néniére!
- A korára vagy a makacsságára gondol? - kérdezett vissza a lány durcásan.
- Természetesen a makacsságára. De maga talán csak gyerekes daczból nem enged.-Mielőttmég Franny felháborodva visszavághatott volna, folytatta: -Mert hogy öreg volna, azt nem mondhatnám. Hány éves is lehet? Tizenkilenc, húsz?
- Huszonkettő, ha pontosan akarja tudni.
- Akkor Ügyesen fiatalítja magát. A nőknek a maga korában már egyéni arcvonásaik szoktak lenni.

Franny megtorpant, s haragos arccal nézett fel. Ezt a megjegyzést már egyenesen sértőnek érezte. Az is rendkívül bosszantotta, hogy a férfi olyan magas volt. Szinte ki kellett tekernie a nyakát, ha a szemébe akart nézni.

- Mondja, maga mindig ilyen modortalan? - kérdezte magából kikelve. -Vagy csak engem tisztel meg ezzel?

Erre a férfi is megállt, s viszonozta Franny pillantását.

- Nos, maga kivétel... - felelte vontatottan, s volt valami a hangjában, amitől Frannynek hirtelen összeszorult a torka. A folytatás azonban a férfi minden eddigi nyersségén túltett: - Valahogy nem értem magát Hogy lehet valaki, akinek az

ereiben ugyanaz a vér folyik, mint a Francescáéban, annyira gyáva és gerinctelen, hogy visszautasítsa a kihívást, és elmenjen egy olyan lehetőség mellett, amilyen többé nem adódik az életben? Maga elmulaszt valami nagyon fontosat.

Ezzel a megállapítással, miszerint Frannynek ne volna gerince, a férfi eltalálta a lány gyöngye pontját, hiszen Francesca néninek ugyanez volt a véleménye Franny apjáról.

- Igenis van gerincem - felelte a lány indulatosan. - Ne merjen rólam még egyszer ilyet mondani, maga... maga beképzelt fajankó! Igen, szeretek öltözködni, és sokat adok a külsőmre. Mi kivetnivalót talál ebben? Magának sem ártana, maga nagyokos, ha belenézne olykor a tükörbe. - Undorodva nézett végig a férfi korpafoltos, számrászórtól csillogó, kifakult farmernadrágján. - És ha már itt tartunk, öntsünk tiszta vizet a pohárba. Nagyon is szeretem a hivatásomat, és föl nem adnám ezért a mocsokért meg néhány kiöregedett, rozzant számarért, de még a maga kedvéért se. És ha tudni akarja... Mit akar tőlem? - kérdezte rémülten, amikor a férfi megragadta a könyökét, és úgy megszorította, hogy Franny felszisszent.

- Mit képzelsz, kicsikém? Azt hiszi, mert kikente magát, és puccos göncöket húzott, már mindent megengedhet magának?

A férfi csak akkor engedte el Frannyt, amikor visszaértek a házba. Erélyesen becsukta az ajtót maga mögött, s a konyhaasztal mellett álló egyik székre bökött.

- Na üljön le!

A félelmetes, nagydarab férfi közelében Franny még kiszolgáltatottabbnak érezte volna magát ülve, úgy tett hát, mint aki nem hallott semmit.

- Igaz is, majd elfeledtem, milyen kényes a kisasszony ízlése. - A férfinak láthatóan fogalma sem volt arról, hogy mi játszódik le a lányban. Fogta a kezeslábast, amelyet Franny időközben levetett és hanyagul az egyik székre dobott, s színpadiasán eltúlzott buzgalommal letörült vele egy széket. - így ni! - szólt végül, s vállánál fogva lenyomta a lányt. - Helyezkedjék el kényelmesen, mutatok magának valamit.

Odalépett a szemközti falat szinte teljesen beborító fiókos szekrényhez, s határozott mozdulattal kihúzta az egyik fiókot. Kivett belőle egy vaskos iratrendezőt, s odacsapta Franny elé az asztalra.

- Nézzen csak bele ebbe!

A lány felütötte, s csodálkozva meredt a saját képmására. Továbblapozva több tucat, divatlapokból kivágott újságoldalt talált, melyek mindegyike őt ábrázolta. Némelyiken kézírásos megjegyzés volt olvasható, például ilyenek: „A keresztlányom”, vagy „A kis Franny egyre szebb”.

- Látja, hogyan csüggött magán, mennyit gondolt magára? - szólt a férfi szemrehányóan, s maga is az asztalhoz telepedett. - Úgy őrizte ezt a gyűjteményt, mint egy kincset Minden új képet büszkén mutogatott. Aztán újra és újra elmesélte a régi történeteit. Szégyen, gyalázat, hogy csak néhány porosodó foton, élettelen képeken találkozhatott magával!

Frannynek ma már másodszor lábadt könnybe a szeme.

- De hiszen... erről fogalmam sem volt - hebegte zavartan. - Én mindig is el akartam jönni hozzá, csak attól féltem, hogy anyám megbántódik. - Ha már szóba került, elmesélte Mike-nak, min veszett össze a nénye az anyjával. - Anyám pedig - fejezte be az elbeszélést - annál is kevésbé tudott megbocsátani, mivel végül tényleg neki lett igaza apámmal kapcsolatban.

A férfi azonban engesztelhetetlen maradt.

- Az édesanyja halála után mégis eljöhett volna.

- Ez igaz - sóhajtott Franny. - De annyi volt a dolgom, hogy képtelen voltam elszabadulni. Fotómodellnek lenni a látszat ellenére elég megerőltető foglalkozás. Tulajdonképpen azt hittem, hogy még bőven van időm. Francesca néni úgy élt az emlékezetemben, mint aki lehetetlent nem ismerve örökké tevékenykedik, s füttyül az egész világra.

- Hát tévedett Hamarabb búcsút mondott ennek a világnak, mint ahogy maga szerette volna. És még csak a temetésére sem jött el - vetette a szemére a férfi.
- Csak a közjegyző leveléből értesültem a haláláról. Különben mindenképp eljöttem volna. Én igazán...
- Még mindig van rá lehetősége, hogy valamit jóvátegyen. - A férfi szemrehányó hangja most egyszeriben unszolóvá vált.

Franny zavartan pillantott föl rá:

- Hogyan?
- Ha teljesíti a nénje kívánságát, és átveszi a gazdaság irányítását A lány hevesen megrázta a fejét.
- Nem, ez teljességgel lehetetlen. Hogyan is gondolhatott ilyesmire, ha ennyire jól tudott rólam mindent? - mutatott Franny az újságlapokra.
- Talán azt gondolta, hogy ez a cifrázkodás úgysem tarthat örökké. Vessen számot a tényekkel, Franny. Maga most még fiatal és szép... sőt nagyon szép - ismerte el a férfi kelleetlenül. - A szépség azonban múlandó, csak a belső ének maradnak meg később, már ha vannak ilyenek valakiben Honnan tudhatná ma még, hogy hosszú távon nem inkább vidéken akar-e majd élni?

Franny elpirult a váratlan bók hallatán, de az azt követő könyörtelen szavakba belesápadt

- Még ha igaza lenne is - felelte -, a vőlegényem akkor sem engedné meg, hogy...
- A vőlegénye?! - vágott közbe a férfi hevesen. - Hát maga menyasszony? Mióta? - Hirtelen áthajolt az asztal fölött, és elkapta a lány bal kezét - Nemlátom a gyűrűjét Az újság sem írta, különben Francesca biztosan kivágta volna a cikket.

A férfi érintése megint áramütésként érte Frannyt. Gyorsan elrántotta a kezét.

- Fél éve jegyeztük el egymást, de nem hoztuk nyilvánosságra, és gyűrűt sem vettünk még.
- És miért nem? - folytatódott a faggatózás.
- Norman szerint okosabb, ha minden fillért félreteszünk a jövőnkre.
- Elég fukar ember, nem gondolja? A lány értetlenül nézett a férfira.
- Már hogy volna az? Csupán egy kicsit... előrelátó. - S miután az ő apja túlságosan is szórta a pénzt, Franny többek között épp ezért a tulajdonságáért vonzódott Normanhez. -
- De hiszen mindketten keresnek, nem igaz?

- Igen. Egyelőre. De Norman azt mondja, hogy ha összeházasodunk... - A lány elhallgatott Mi köze ennek az embernek a házassági terveikhez? - De ez nem tartozik magára - fejezte be gyorsan.

- Akkor legalább engedje, hogy kitaláljam. Fogadni mernék, Norman azt akarja, hogy az esküvő után maga hagyjon fel a munkájával.

- Legalábbis így tartaná előnyösebbnek - felelte kimérten a lány, s nem szívesen gondolt arra, hogy az utóbbi időben ezzel kapcsolatban nézeteltérések voltak.

- Hát igen, meg tudom érteni. Ha az én feleségem lenne, én sem látnám szívesen, hogy maga reklámokban mutogatja a gyönyörű alakját

A lány fölállt, hogy elkerülje az újabb kínos megjegyzéseket.

- Megnézném már az egész házat, ha egyszer idejöttem. - Elhúzta a száját - Remélem, a többi helyiség tűrhetőbben néz ki, mint a konyha.

- Attól tartok, nemigen - állt föl a férfi is. - Francesca nem sokat adott a külsőségekre. Ha netán arra számít, hogy értékeket fedezhet föl, amelyeket majd jó áron eladhat, hát csalódnai fog.

Franny elpirult, hisz valóban erre számított s most úgy érezte, hogy rajtakapták.

Franny sokkal szívesebben nézett volna körül egyedül, a férfi azonban mindenhová elkísérte, és közben egyfolytában a lelkére beszélt.

- Miért nem marad itt? - kérlette. - Legalább próbaképpen. Hisz a nénjének ez volt a leghőbb vágya. Nagyszerű asszony volt higgye el. - A lány kíváncsian nézett az ellágyult férfitra, mire az látható elfogódottsággal folytatta: - Nagyon sokat köszönhetek neki, s úgy érzem, ha sikerül magát rávennem, hogy maradjon, legalább valamit törlesztettem a tartozásomból.

- Én azt hittem, épp fordítva áll a dolog, és Francesca néni az, aki hálás lehet magának.

- Az állatorvosi szolgálataimra gondol?'Nem, én egész másról beszélek! Talán majd elmesélem egyszer.

Szobáról szobára jártak, s mire visszaértek a konyhába, Franny egészen lehangolt lett.

- Hogy bírhatta ki itt az én nénim egyáltalán? Az összes pénzét az állatokra költhette. Legalább egy kis kényelmet megengedhetett volna magának.

- Higgye el, annyiszor mondtam én is neki, de ő nem hallgatott senkire. Persze ha maga itt akar élni, néhány dolgot elengedhetetlenül rendbe kell majd hozni.

A lány megütközve nézett a férfitra.

- Mit akar ezzel? Megmondtam, sohasem költözöm ide! A munkám miatt nem is élhetnék ilyen távol Londontól. Azonkívül a vőlegényem se lakna egy ilyen eldugott helyen. Gyűlöli a vidéki életet Nem is beszélve arról, hogy milyen messze lenne itt a mamájától.

A férfi gúnyosan fölnevetett.

- Hogy is van csak az a mondás? „Ha hozzámégy a mama kedvencéhez, hozzámégy a mama kedvencéhez.”

- Egy szóval se mondtam, hogy Norman egy... Mindegy, maga csak meg akar engem bántani.

- Nagyon téved. Valamit azonban csakugyan szeretnék megértetni magával. Tetszik, vagy sem, mostantól maga ennek a birtoknak a gazdája, és ezzel együtt a húsz szamárá is. Magán múlik most már, mi lesz az állatok sorsa. Ettől a pillanattól kezdve nekem már csak akkor lesz dolgom velük, ha netán megbetegszene. Miért is nincs több olyan asszony a földön, mint a maga nénje volt? Romlott ez a világ, higgye el nekem.

- Én pedig inkább azt hiszem, azért beszél így, mert Francesca néni nagyon is jól keresett. A sok meggyötört legyengült pára közül napjában akár több is megbetegedhetett, maga meg vaskos számlákat állíthatott ki a nénémnek.

A férfi arcvonásai szigorúvá váltak.

- Véletlenül épp a fordítottja a helyzet: a nénje tartozik nekem, nem is kis összeggel, amelyről pedig szándékomban volt lemondani. Ha azonban maga így áll a dolgokhoz, természetesen ragaszkodni fogok hozzá, hogy teljes mértékben kártalanítson.

- Ez már meg sem lep - vágott vissza a lány élesen. - Meg fogja kapni a pénzét, mégpedig hamarosan, nyugodt lehet Majd én elrendezek mindent Magát pedig látni se akarom többé, Mr. Akárki!

Franny sohase hitte volna, hogy ennyire el tudja veszíteni az önuralmát Ez a fickó azonban ma már harmadszor hozta ki úgy a sodrából, hogy majdnem elsírta magát.

Miké elgondolkozva nézte a lányt, majd egy sóhajtással leült a konyhaasztalhoz, az ingzsebéből jegyzetömböt vett elő, és lendületesen írni kezdett. Kisvártatva újra fölállt, odahajította a papírlapot Franny elé az asztalra, s így szólt:

- Itt van minden, amit tudnia kell.

- Mi a csuda ez?

- Egy lista az elvégzendő munkákról. - Azzal, mint aki jól végezte dolgát, kinyitotta a konyhaajtót, s kilépett az udvarra.

- Csak nem... csak nem fog most magamra hagyni? - rémült meg Franny, s kétségbeesetten rohant a férfi után egészen a terepjáróig. Lehet, hogy az imént még azt mondta, látni sem akarja többé, de azért mégsem egészen így gondolta...
- Mennem kell. - A férfi begyújtotta a motort, de nem indult el azonnal. - Ha valamivel nem boldogul, csak hívjon fel. Benne vagyok a telefonkönyvben. - Ez úgy hangzott, mintha arra számítana, Frannynek igen hamar szüksége lesz rá. A lány dacosan előreszegezte az állát, s szeme dühös villámokat szórt a férfira.
- Inkább kivágatom a nyelvemet, mint hogy magától kérjek segítséget. Elvégre nem maga az egyetlen állatorvos a környéken!
- Majd meglátja, mennyire téved. Hatvan kilométeres körzetben nem talál egyetlenegy sem rajtam kívül. - Miké arca hirtelen gondterheltté vált. Biztosan most döbbsent rá, gondolta Franny, hogy elveszít egy jó kereseti lehetőséget.

A férfi bizonytalanul folytatta:

- Lehet, hogy egy s másban nem értünk egyet, de azért nem szükséges, hogy az állatok húzzák a rövidebbet Ha netalán valamelyik számár megbetegedne, hívjon csak fel nyugodtan. Néhány kanca vemhes is, és nem lehet pontosan tudni, mikor fognak elleni. Csak egy dologban lehet biztos: a lehető legalkalmatlanabb időben fog rájuk jönni a vajúadás.
- Azt hittem, maga kiváló állatorvos - gúnyolódott a lány. - Hogy lehet, hogy ennyit sem tud pontosan előre megmondani?

A férfi mérgesen szorította meg a kormánykereket, aztán nagyot sóhajtott, majd mint egy tanító, akit különösen nehéz felfogású nebulóval vert meg a sors, tagoltan magyarázni kezdte:

- Azok már vemhesek voltak, amikor a nagynénje magához vette őket. A számár általában tizenegy-tizenhárom hónappal a megtermékenyítés után ellik. De mivel nem tudjuk, hogy az mikor volt, így mindenre föl kell készülni. Lehet, hogy már ma éjszaka, de az is lehet, hogy csak hetek múlva kerül rá sor. - A férfi közömbösen vállat vont. - Én mindenesetre időben szóltam. - Azzal elindult, s csakhamar el is tűnt a lány szeme elől.

Franny számára nehéz órák következtek. Szerencsére gondolt rá, hogy esetleg itt kell éjszakáznia, és ennek megfelelően csomagolt.

Először rendbe hozta az elhanyagolt hálószobák egyikét legalább annyira, hogy el lehessen aludni benne. Aztán a férfi listája szerint nekifogott ellátni az állatokat. Mire a sor végére ért, holtf áradtan zuhant az ágyba.

Teljesen kimerült volt, mégsem tudott elaludni. Amint lehunyta a szemét, máris Miké arca jelent meg előtte, s hallotta a férfi vádló szavait. Csakugyan annyira ellenszenves ez az ember, mint ahogy első pillantásra tűnt? Valahogy olyan különös

volt az arca. Igaz, sok mindent lehetett rá mondani, csak azt nem, hogy szép, mégis, ebben a különösségben volt valami rejtélyesen vonzó is.

A csudába vele! Mit számít, hogy vonzó vagy utálatos? Neki Normanre kell gondolnia. Igen, a kék szemű, szőke hajú Normanre, aki valóban nagyon csinos. Csak sajnós, most messze van.

- Ti persze azt hiszitek, hogy minden a legnagyobb rendben, igaz? - szólt Franny másnap reggel a csacsikhoz, amikor megérkezett hozzájuk a nehéz etetővödörrel, s az állatok teljes hangerővel üdvözölték. - Nektek aztán édes mindegy, ki az, csak valaki enni adjon, ugye?

Amint az első ijedségen túltette magát, jólesett neki, ahogy az egyik állat ismerkedve a kezét szagolgatta, a másik hálásan a vállára fektette a fejét.

- Nekem aztán hiába hízelegtek - keményítette meg a szívét, a következő pillanatban azonban már újra barátságosan pofon veregette az egyiket. Miké valóban jól számított. A lány csakugyan képtelen lett volna egyszerűen odébbállni, és szegény állatokat a sorsukra hagyni.

- De nem fogom az egész életemet érted feláldozni, te kis buta - magyarázta egy formás kis jószágnak, amelyik láthatóan odavolt Frannyért.

Délután Franny két etetés között kihasználta néhány szabad óráját, hogy beszaladjon a faluba, s feladjon Normannek egy levelet.

Nem volt valami fényes kedvében, de azt azért észrevette, hogy Lionswick a maga festői, faszerkezetes kis házaival nyáron egészen kellemes hely lehet.

A posta felé menet egy réztáblára lett figyelmes, amelyen ez a felirat állt: „Michael J. Leeming okleveles állatorvos”. Szóval így hívják Mike-ot Leeming! Leeming... Valahol már hallotta ezt a nevet, csak arra nem emlékezett, hogy hol. Ezek szerint itt van a rendelője. Biztosan itt is lakik, abban a rendelő mögötti nagy házban.

Estére Franny megint nagyon elfáradt, s korán lefeküdt. Az volt az érzése, hogy még éppen csak elaludt, amikor pokoli lárma riasztotta fel. A fülére húzta a takarót, és megpróbált tovább aludni. A lelkiismerete azonban csakhamar nyugtalanítani kezdte, föltápászkodott hát, nénje ócska esőkabátját rávette vékony hálójára, s álmosan kibotorkált az istállóhoz.

Az állatok nyugtalanul mozgolódtak, s Franny nemsokára ki is derítette, miért.

Egy kedvesen bumfordi kanca volt az ok. Franny minden tapasztalatlansága ellenére is meg tudta állapítani, hogy még ma éjjel elleni fog.

Te jóságos ég! Mihez kezdjek most? - tépelődött kétségbeesve. Csak egyetlen dolgot tehetett. Ahogy Miké mondta, ebben a helyzetben fére kell tenni minden hiú

érzékenységet vagy személyes ellentétet Franny visszaszaladt a házba, és máris tárcsázta az állatorvosi rendelőt.

Női hang szólalt meg a telefonban - bizonyára Miké felesége. Érthetetlen módon arra a gondolatra, hogy a férfi esetleg nő, Franny csalódottságot érzett. Pedig hát mi köze neki ahhoz, hogy az állatorvosnak van-e felesége?

Sajnálom, de Miké nincs idehaza. Elhívták, egy beteg tehenet kell ellátnia. Nagyon sürgős?

A lány egy szuszra elhadarta, hogy mit tapasztalt, és elmondta azt is, hogy neki semmilyen gyakorlata sincs az ilyesmiben.

- Értem. Akkor megpróbálom elérni őt Addig tegyen a legjobb belátása szerint. Az állatok legtöbbször maguk is tudják, mi a dolguk.

Franny nem volt éppen gyáva teremtés, az istállóhoz szaladtában azonban páni félelem fogta el. Mi történik, ha a szerencsétlen állatnál nem zajlanak a szokásos rendben a dolgok? Mi van, ha a csikó vagy az anyaállat elpusztul? A lány tudta jól, hogy ezért most ő a felelős. Remélhetőleg azonban az állatorvos felesége megbízhatóbb az üzenetek dolgában, mint Norman anyja.

Visszaérve azonnal meg tudta állapítani, hogy az ellő kancával valami nincs rendjén. Az állat az oldalán feküdt, s láthatóan nagy fájdalmai voltak. Franny odatérdelt mellé, csitítóan simogatta a fejét, s jobb híján ilyesmiket duruzsolt a fülébe, hogy megnyugtassa:

- Nincs semmi baj, ne félj, nincs semmi...

Mindegyik állat nyakára szalaggal rákötöttek egy névvel ellátott táblácskát. Franny megnézte a kis táblát.

- Lucky, tehát te Boldog vagy - olvasta. - Remélem, nem hozol szégyent a nevedre!

A kancának, úgy tűnt, jót tett az együtt érző vigasztalás, mert máris csendesebb lett

- Tudod, Lucky, valami itt nincs rendben - állapította meg aggódva Franny egy idő múlva. - Nemigen értek hozzá, de az biztos, hogy a kicsinek nem lábbal előre kell világra jönnie.

- De bizony, úgy szokta! - szólalt meg mögötte egy mély hang. - Csak éppen a mellső lábát kellene kidugnia először, nem a hátsót.

- Ó, Miké! - ugrott fel Franny. Kis híján átölelte megkönnyebbülésében a férfit - Szerencse, hogy a felesége értesíteni tudta. - Franny úgy látta, mintha a férfi kissé csodálkozva nézne rá, de végül nem szólt semmit, hanem teljes figyelmével a vajúzó állathoz fordult.

- Ha nem bírja az ilyesmit, jobb lesz, ha most magamra hagy.

- Ó, szó sincs róla. Nem vagyok én olyan anyámasszony katonája - bizonygatta a lány.

Nem volt egyszerű dolog a csikót a hátsó lábánálfogva világra segíteni. Franny egészen megfélekedett róla, hogy Mike-ot tulajdonképpen nem kedveli, és csodálattal figyelte, milyen körültekintően, milyen hathatósan segíti a kancát az ellésben.

- Hát ezzel megvolnánk - mondta végül a férfi, s odafektette a kis nedves jószágot az anyja mellé, hogy az lenyalogathassa. - Mi legyen a neve? Mit szólna, ha Frannyre keresztelnék? - Kérdőn felpillantott a lányra, aztán csodálkozva felkiáltott: - Az ég szerelmére, kislány, maga meg miért sír?

Franny szégyenkezve dörzsölte a szemét.

- Annyira meg voltam ijedve, hogy ott pusztulnak el mind a ketten a kezem között. - De magának bevallotta, hogy nem csak ezért sírt Valóban megható élmény volt jelen lenni egy új kis élet megszületésénél.

- Na, most már igazán ne aggódjon! Az anya is meg a kicsi is egészséges. - Miké teljesen váratlanul átölelte a lány vállát. - Okosan tette, hogy hívott. - Franny hirtelen reszketni kezdett. - Szent ég, kislány, maga mindjárt megfagy. Nem is csoda! Hiszen szinte semmi sincs magán ez alatt a vékony esőkabát alatt.

A lány valóban fázott, de nem csak ezért reszketett Sokkal inkább azért, mert érezte Miké közelségét. Az is tudatosult benne egyik pillanatról a másikra, hogy meglehetősen hiányos az öltözéke. Mi ütött beléd? - korholta saját magát. Hogy hozhat így zavarba egy idegen, akit még csak nem is kedvelsz?

- Először is innia kellene egy jó forró italt - szólt Miké, s határozottan kitolta Frannyt az istállóajtón, a kezét azonban nem vette le a válláról. - Pedig azon magam is csodálkoznék, ha az öreg konyhaszekrényben találnánk valami emberi fogyasztásra alkalmasat.

- Vettem ma tejet meg kakaót, a faluban. - Azt már Franny nem is mondta, hogy azonkívül egy ágymelegítőt, egy farmernadrágot és egy vastag pulóvert is beszerzett. Szamáretetéshez, istállótakarításhoz ugyanis nem volt a ruhatárában megfelelő öltözék.

3. FEJEZET

A ház bejáratához érve Franny kiszabadította magát, és a férfi szemébe nézett.

Jó éjt, Miké. És nagyon köszönöm. Küldje majd el a számlát.

Kicsukna a hideg éjszakába? - méltatlankodott a férfi. - Nem gondolja, hogy én is elfogadnék egy pohár meleg innivalót? Egész éjjel talpon voltam ebben a dermesztő időben.

Nincs talán kakaója otthon?

Van. - Jelentősen végigmérte a lányt - De nincs senki, aki elkészítené nekem, és aki ráadásul még olyan csinos is lenne, mint maga.

Szerencséje, hogy ezt a felesége nem hallja - felelte a lány.

Maga nagyon figyelmes, de nem vagyok nő. - Azzal Miké határozott mozdulattal betolta Frannyt a konyhába, s ő is belépett a lány után. - Nem kell aggódni a jó híremért.

Még hogy az ő jó híre? - füstölgött Franny. És mi lesz az enyémmel? Mit szólna vajon Norman, ha így együtt látná most őket?

Akkor ki vette föl a telefont?

Anyám.

Nocsak, akkor a mama kedvencéhez van szerencsém? - csipkelődött Franny.

- Biztos lehet benne, hogy nem. Csak néhány hétre jött hozzám, amíg a házat felújítják. De nálam is a maga életét éli, és nem azzal tölti az éjszakáit, hogy rám várjon. Szóval? Hol van az a forró kakaó? - És be sem várva a meghívást, Miké helyet foglalt a konyhaasztalnál. -Úgy látom, egész jól elboldogul -jegyezte meg szenvtelenül, míg a lány két viszonylag tiszta csészét keresett. - A nénye egyébként gondolta is ezt. - A hangja elárulta, hogy ő maga viszont egész másra számított

- Kénytelen vagyok, ha egyszer maga erre kényszerít - Franny komolyan a férfi szemébe nézett. - Miké, én nem vagyok az a gyerek, akire a néném emlékezett. Azóta jócskán megváltoztam.

- Ugyan, nem hiszem el. - Amikor a lány letette elé a kakaóval teli csészét, Miké megfogta a kezét. Frannyt erre olyan izgalom fogta el, hogy alig hallotta a férfi szavait: - Tudja, lényünk legmélyén nem változunk meg soha. Talán csak elrejtette magában egy csomó városi cífraság mögé a vidék és az állatok szeretetét De ha lehántja ezt a mesterséges burkot, mögötte megtalálja önmagát. - Kényelmesen hátradőlt. - Csakugyan Frannynek fogja nevezni a csikót?

- Ezen még nem gondolkoztam - füllentette a lány, pedig nagyon is tetszett neki a gondolat, hogy a saját nevét adja az újszülött csacsinak. - Nekem végül mindegy.

Miké viselkedése egyszerre megváltozott, pedig ma este barátságosabb volt mint az előző napon.

- Szóval kitart amellett, hogy nem veszi át a gazdaságot?

- Úgy van. - Franny is leült - De azért ne nézzen rám ilyen haragosan, gondoskodni fogok az állatok megfelelő ellátásáról mindaddig, amíg biztonságban nem tudom őket

A gazdaságot azonban eladom, és visszamegyek a városba. - Miközben beszélt, a lány érezte, hogy azért nem egészen biztos magában.

Hátradőlt a széken, és tenyerével átfogta a meleg csészét. Ettől megnyugodott. Lucky ellése elfeledtette vele a fáradtságát, most azonban, hogy túl volt az izgalmakon, már csak kimerültséget és ürességet érzett.

- A birtokot nem adhatja el - szólt a férfi olyan eltökélten, hogy Franny felfigyelt

- Már hogyan adhatnám el? Ha éppen...

- Mondom, hogy nem teheti meg - rázta a fejét Miké. - Ez le van fektetve végrendeletben. Sem a gazdaságot nem szabad eladnia, sem az állatokat nem helyezheti el másutt.

Franny másodpercekig hitetlenkedve nézett rá, s képtelen volt felfogni, amit hall.

- Ez nem lehet igaz - szólalt meg halkán. - Erről a közjegyző egy szót se... Maga csak...

- Ha nem így volna, nem mondanám. - Miké közelebb hajolt az asztal fölött - Ne felejtse el, a néniével jó barátságban voltam. Engem minden dolgába beavatott ő utasította a közjegyzőt, hogy ne szóljon magának. Erről tőlem kellett értesülnie. A gazdaságnak ugyanis a csacsik menedékének kell maradnia, függetlenül attól, hogy maga hogyan dönt

- Ez azt jelenti...?

- Ez azt jelenti, hogy ha maga itt marad, és vezeti a gazdaságot úgy, ahogy azt a néni meghagyta, megkapja az ahhoz szükséges pénzt és ráadásul egy tekintélyes összeget, amellyel szabadon rendelkezhet. Maga talán azt hiszi, hogy a nagynéni szegény volt? Biztosíthatom, ebben nagyon téved.

- De a közjegyző miért nem...?

- Mert a néni ezt így látta jobbnak, miután velem mindent megbeszélt

- Magával? - rökönödött meg Franny.

Úgy van. Azt hiszem, Francesca titokban attól félt hogy maga inkább az apjára, hasonlít mint az anyjára. Meg akarta adni magának a lehetőséget, hogy meglássa, milyen is valójában. A kényszert csak szükség esetére tartogatta. Kényszert mondott? - Franny nem hitt a fülének. Intés a magában esetleg meglévő nyereségváagnak, ha így jobban tetszik, tehát vonakodna ideköltözni, és a birtokot állatmenhelyként föntartani, egy vasat sem kap.

franny előredőlt. Izgatottságában észre sem vette, hogy a szétnyíló esőkabát szabad utat enged a férfi pillantásának a vékony hálóing alatt hullámzó kebleire. Ez egyszerűen nem igaz! Maga hazudik. Hát persze, értem én, hogy mit akar. Majd

beszélek újra a közjegyzővel. Kell lennie valamilyen megoldásnak... Ne áltassa magát! - ingatta a fejét Miké. - A végrendelet megtámadhatatlan. és jogszerű és egyértelmű. Egy pennyt sem fog kapni, a gazdaságot pedig a vagyonkezelő vezeti.

Vagyonkezelő? - Frannynek hirtelen derengeni kezdett valami. Most már tudta, honnan voltismerős a Leeming név.-Ez volna maga, nemdebár?-förmedt Miké-ra. - Ugye maga a vagyonkezelő? Úgy van, én vagyok az.

Franny felugrott, s dühtől szikrázó szemmel nézett le a férfira. Mindjárt tudhattam volna! Ezzel mi végeztünk is, uram! Mindenesetre fogadok egy ügyvédet mégpedig olyat, aki teljesen elfogulatlan. Maga csalárdul férközött az én néném bizalmába, és elérte...

Hátrább az agarakkal! - Közben Miké is fölemelkedett megkerülte az asztalt és kinyújtott kézzel közeledett a lány felé.

Hozzám ne nyúljon! Ne merészeljen! - Franny hátrébb lépett, de megfélemedezett róla, hogy mögötte egy szék van. Megbotlott, s elesett volna, ha a férfi keményen meg nem ragadja a vállát.

Ne nyúljak magához? - sziszegte magából kikelve a foga közt - Legszívesebben a térdemre fektetném. Mi volna, kisasszony, ha venné a fáradságot, és gondolkozna, mielőtt szóra nyitja a száját? Mielőtt valakit teljesen alaptalanul megrágalmaz.

- Teljesen alaptalanul!? - Franny megborzongott, s nemcsak Miké haragjától való félelmében, hanem mert a férfi oly nyugtalanítóan közel volt hozzá. De azért elszántan folytatta: - Hiszen elárulta magát! Nem maga mondta, hogy a nénikém minden tervét megbeszélte magával? Tehát maga érte el, hogy vegye be a végrendeletébe, mint a vagyona kezelőjét. Azt hiszi, engem is az orromnál fogva vezethet? Hát akkor csalódni fog! Biztosíthatom... - Hallgasson már el végre, és figyeljen ide!

- Semmi szükség rá, hogy tovább hallgassam. - Franny lerázta magáról a kezét, és befogta a fülét - Amit nekem mondana, majd magyarázza el az ügyvéd előtt... Maga csaló gazember!

- Elég legyen ebből a mocskolódásból! - torkolta le Miké, s megragadta a csuklóját.

- Még fenyegetni mer? - Frany tudta, hogy nem volna szabad tovább idegesítenie a férfit, aki már amúgy is a türelme legvégső határán volt.

- Maga persze szelíd, ugye, mint egy ma született bárány? - vágott vissza a férfi, s szinte felnyársalta sötét pillantásával.

Franny állandóan fenyegetve érezte magát Miké közelében, mennyire izgatón férfias ez az ember, talán férfiasabb is, mint kellene. Úgy érezte, nem is annyira az erejétől tart, mint inkább attól az érzéki kisugárzástól, ami belőle árad.

- Engedjen el végre, maga tolakodó fráter!
- Mondja, maga sohasem veszi észre, hogy mikor elég? - kérdezte Miké fenyegetően lehalkítva a hangját - Azt hiszem, itt az ideje, hogy végre elhallgattassam.

Franny még fel sem foghatta, mi történik, a férfi máris lehajolt hozzá, és erőszakosan szájon csókolta. Közben úgy magához szorította, hogy a lány alig kapott levegőt A meglepetéstől kis ideig meg sem tudott mozdulni. Aztán öklével püfölni kezdte Miké széles mellkasát.

A büntetésnek indult csók csaknem akart véget érni. Az hogy a férfi így tudta elhallgattatni, a lányt kimondhatatlanul bosszantotta. Lassanként azonban egészen más érzések kerítették hatalmukba. Már-már azt hitte, mindjárt megőrül amikor Miké váratlanul elengedte. Franny a mögötte álló székre huppant.

- Maga...maga...-lihegte.

Miké is nehezen vette a levegőt. Az arca kipirult, a szeme lázasan csillogott ökölbe szorította a kezét.

- Maga ostoba. Ha egy csepp esze volna, belátná, hogy minden alap nélkül vádaskodik. Engem tett meg, a vagyona kezelőjének Francesca, ez igaz. azonban a világon semmi előnyöm nem származik, csak egy csomó többletmunka. Szívességből vállaltam el.

- Még hogy semmi előnye? - csattant fel Franny kétkedve. - És vajon hová kerül az a pénz, amit én nem kapok meg?

- Ebből kapja majd a bérét az, aki maga helyett fönntartja a birtokot Mindenesetre nem én teszem zsebre, ezt verje ki a fejéből.

- Ha így van is, magának akkor sincs joga, hogy... hogy velem illet tegyen. - Frannynek elcsuklott a hangja. Kétségbeesetten próbálta meg visszanyerni az önuralmát. Föl se mert állni, mert úgy elgyöngült a térde, mintha gumi lett volna. Lehet, hogy igaza van - felelte Miké epésen -, de mégiscsak elértem, amit akartam, nem? Legalább annyi időre elhallgatott, amíg néhány dolgot tisztázhattam, Most pedig nem zavarom tovább. Magának is azt ajánlom, feküdjék le. Néhány óra múlva ugyanis föl kell kelnie az állatokhoz.

Franny ágyba bújt, de nem jött álom a szemére. A fejében egymást kergették a gondolatok. Ez a Leeming csakugyan nagyképű alak. Hogy jön ahhoz, hogy ezt tegye vele? És mégis... ha tovább tart ez a kierőszakolt csók - és a lány ettől a felismeréstől csak még dühösebb lett -, ő tartózkodás nélkül viszonzta volna. Hosszas forgolódás után végül úgy döntött, hogy fölkel. Ha már aludni nem tud, legalább csinálni akart valami értelmeset Kiment hát az istállóba, és idő előtti reggelivel lepte meg az örvendező csacsikat.

Megkönnyebbülten látta, hogy a kiscsikó jól van, s épp mohón szopik. Szinte anyai büszkeségével figyelte az apró jószágot Cseppet sem hasonlított az anyjára, mert az újszülött szőre szürke foltos volt. Akárhog lehet is az apád, Franny, derék állat Magának beszél, kedves? - szólalt meg valaki gúnyosan, a háttérből, Franny megfordult Elvörösödött dühében, hogy Miké kihallgatta. Alig mert a férfi szemébe nézni. Miké azonban, úgy látszik, nem jött zavarba. , viselkedése semmit sem árult el abból, ami az elmúlt éjjel köztük történt. A lány ellenben még igen élénken emlékezett mindenre.

Hogy kerül ide? - kérdezte. - Egyáltalán, hogy mer megint idejönni azok után, ahogy tegnap éjjel viselkedett?

Miért, hogy viselkedtem? - értetlenkedett a férfi, mintha fogalma sem volna. miről beszél Franny. Aztán megjátszott meglepetéssel föl vonta a szemöldökét - Ja, vagy úgy? Ne aggódjon, kislány, ha arra gondol, az nem fog megisméltódni. Egyébként éppolyan kevésbé élveztem, mint maga.

Franny el sem hitte volna, ha Miké mást mond, végül is tudta jól, hogy a férfi ki nem állhatja őt. Valahogy azonban mégis sértette ez a pimasz felelet.

- Szóval, mit óhajt?

- Meg akartam nézni a kis Frannyt Jól értettem, hogy így akarja nevezni a kiscsikót? Nem is tudom, hogy tetszhetett meg magának az ötlet, hisz tőlem származik - tette hozzá gúnyosan Miké.

A lány szó nélkül sarkon fordult, s folszegett fejjel visszaindult a házba. Meg kellett innia egy erős feketét.

- Anya és lánya egyaránt jól van - szólt Miké, amikor bedugta a fejét a konyhaajtó részén. Látva, hogy Franny mit csinál, szenvtelenül így folytatta: -

Magával tarthatok? Hat helyre kell ma még kimennem, úgyhogy ebédelni se lesz időm.

- Szörnyen sajnálom magát - felelte a lány közönyösen.

Miké hívás nélkül az asztal mellé telepedett, s mintha először járna itt, körbenézett.

- Ráférne erre a konyhára egy festés, nem igaz? Persze a többire is. Érdekes, hogy ez nekem csak most tűnik fel. Tudok egy megbízható...

- Köszönöm, ne fáradjon! - Franny odacsapta a csészét a férfi elé. Nem gondoltam megmagam. Megmondtam, hogy ügyvédetfogadok, és meg is teszem.

Miké nem engedte magát kizökkenteni a nyugalmából.

- Én pedig megmondtam magának, hogy csak az időt fecséreli. Semmire sem megy vele, mert csak egy módon juthat hozzá a nagynénje pénzéhez...

- Komolyan azt hiszi, hogy engem más nem is érdekel?
- Ez a lényeg, nem?
- Hát nem. Inkább... - Franny elhallgatott, mert nem akart hazudni. - nem tagadom, a pénz most valóban jól jönne, összeházасodhatnánk és nem kellene még egy évet várunk. De ahogy a dolgok állnak, muszáj kivárnunk még egy évig, mert nem tudok férjhez menni és itt kint is lenni egyszerre.
- Tudja - vágott a szavába Miké -, valahogy nem kedvelem a maga Normanjét.
- Hát ne szeresse - felelte a lány hűvösen. - Mégiscsak nevetséges! Nem ismeri, semmit sem tud róla.
- Nekem elég az, amit magától hallottam.
- Akkor szándékosan félreértett. Norman egy... joravaló fiú. Miké gúnyosan felvonta a szemöldökét.
- És mikor ismerhetem meg végre ezt a mintagyereket?
- Írtam neki, úgyhogy ide kell jönnie.
- Nem lett volna egyszerűbb felhívni telefonon?
- De, persze - felelte Franny kelletlenül -, ha meg lehetne bízni az anyukájában. Csakhogy sohasem adja át neki az üzeneteimet.

Miké erre lecsapott.

- Aha! Egy kicsit féltékeny az anyuci, ugye?
- Hát, ha csak rajta múlna... De majd ha összeházасodtunk... - Látva kétkedő pillantását, Franny elhallgatott - De mondja, miért ártja bele magát a más dolgába? - fortyant fel aztán ingerülten.
- Na, ne érzékenykedjen Azért ideges, mert fején találtam a szöveget. - áthajolt az asztal fölött, és elgondolkozva fogta meg a lány kezét. Fölfelé fordította Franny tenyerét, és hosszú, keskeny ujjaival játszadozott Közben mélyen a lány szemébe nézett. - Azt mondta, a maga Normanje semmiképp se lakna itt. Ha magaitt...

Én ott fogok lakni, ahol ő. - Feltéve, hogy az nem az anyja háza, tette hozzá Frany, de csak magában, Hát az állatokkal mi lesz?

Ó, maga... maga... - A lány durcásan elrántotta a kezét, melyet addig, értetlen okból, cirógatni engedett - A csudába a szamaraival! Meg magával Miért nem hagy már végre békén?

Na, hát most ezt fogom tenni, legalábbis egy időre. - A férfi az órájára nézett. - A jó öreg Jed Spriggs már biztosan mindennek elmondott időközben, ugyanis már egy

órája a gazdaságában kellene lennem. De aztán visszajövök. - minden indulat nélkül hozzátette: - Különben ha egyszer valamit a fejembe veszek, azt nem adom fel egykönnyen Márpedig attól nem tágitok, hogy ez a farm a magáé lesz.

- Ezt el is hiszem rólad, gondolta Franny a férfi ismerős hátát nézve, míg az gyors léptekkel a terepjáróhoz sietett. Nagyon is el tudta képzelni, hogy Miké, ha úgy adódik, tekintet nélkül átgázol mindenen, ő azonban nem kedvelte a rámenős férfiakat Azonkívül furcsa is volt az a buzgalom, amivel Miké maradásra akarta bírni. Nos, a férfi maga mondta, hogy milyen sokkal tartozik Francesca nélinek. Mint állatorvos, természetesen elsősorban az állatok egészségével törődött., a néni ehhez képest lényegtelen volt, gondolta Franny gyanakvóan.

Nem tért vissza azonnal a munkájához, hanem elővette az iratrendező, amelybe a néni a róla készült képeket gyűjtögette, és leült vele a konyhaasztalhoz. figyelmesen szemügyre vett minden egyes lapkivágást Vajon az újabb képei ugyanolyan jól sikerültek, mint a régiek? Megfelel még az arca a hirdetés megrendelők kényes ízlésének? Vagy talán máris túl öreg? Az az utálatos Miké Leeming, az tett bogarat a fülébe.

Mérgesen csapta össze az iratgyűjtő fedelét Korai lenne még leírnod magad, csillapította magát aztán. Ne hagyj, hogy ez az ember aláássa az önbizalmadat. és ami még ennél is rosszabb volna, nem szabad kételkedned a Norman iránti érzéseidben!

Franny még napok múlva is hiába várta a vőlegénye válaszát Levelében arra kérte Normant, hogy hozzon el számára néhány ruhát a lakásából. A férfi azonban csak nem jelentkezett, így a lány kénytelen volt bemenni a legközelebbi városba és vásárolni magának néhány holmit.

Ha csak néhány órára is, de jó érzés volt letenni azt a zsákszerű munkaruhát, és belebújni a divatos kosztümbe, amelyet idejövét viselt. Szinte hihetetlen, csak néhány nap telt el azóta.

Miután beszerezett még egy farmernadrágot, néhány pulóvert és az annyira hiányzó alsóneműket, meglátott egy építőanyagkereskedést, ahol épp árleszállítás volt. Maradt még egy szabad félórája, így hát betért egy kicsit körülnézni, pár perccel később néhány nagyobbacska festékesvödörrel a kezében jött ki. mentegetőzött önmaga előtt, nem árthat, ha azt a borzalmas konyhát felfrissíti kissé.

Ilyen az én szerencsém, keseredett el Franny, amikor a kocsija, amelyik a városban sohasem hagyta cserben, pontosan egy elhagyatott országúton kapott defektet. Szerencsére azonban tudott kereket cserélni. Mindenesetre nem kis erőfeszítésébe került meglazítani a csavarokat, amelyeket legutóbb a megszokott szerelőműhelyében húztak meg, de alaposan.

Végül mégiscsak fölkerült a pótkerek a helyére, s Franny kissé ziláltan visszaült a kormányhoz, örült, hogy ezen is túl van, de nyugtalanította, hogy a csacsikat már egy

órája meg kellett volna etetnie. Mostanra bizonyára torkaszakadtából üvölt mindahány. Ráadásul időközben be is sötétedett.

A kocsibehajtóra kanyarodva Franny látta, hogy a ház és az istálló teljesen ki van világítva. Megkönnyebbülten vette észre Miké terepjáróját az udvaron, bekapcsolt fényszórói a legelőre voltak irányítva, ahol Miké épp igyekezett összeterelni az állatokat.

Franny odakiáltott, s a férfi közelebb jött. A lámpafényben jól kivehető volt dühtől eltorzult arca.

- Maga meg hol az ördögben kóborolt?

- A városban jártam, nem mintha magára tartozna - védekezett a lány.

- Úgy, szóval nem rám tartozik? Hát mit képzelsz, mit gondolhattam, idejövök, a ház teljesen üres, maga sehol, a kocsijának hült helye, az állatok meg üvöltenek az éhségtől? Már azt hittem, összecsomagolt, és itt hagyott csapot papot. Most meg ártatlanul bejelenti, hogy a kirakatokat bámulta a városban. - Megvetően nézett a lányra.

Frannynek már nem csak a haja volt vörös. Ő is éppúgy méregbe gurult, mint Miké.

- Most aztán végképp elegendem van az örökös szemrehányásaiból és sértegetéseiből! Érthetően megmondtam, hogy gondoskodni fogok a szamarokról, amíg biztos kezekben nem tudom őket. Magát, ugye, semmi sem érdekli az állatokon kívül? Meg sem fordult a fejében, hogy nem azért késem-e, mert történt velem valami?!

Mike-nak egy pillanat alatt megváltozott az arckifejezése.

- Csak nem történt baleset? Ugye nincs semmi baj? - Aggódva fogta meg a lány karját, és szemével az arcát vizsgálta. - Mi történt?

Franny magába szívta Miké férfias, érzéki illatát, s érezte, hogy a gyomra összeszorul. Dühös lett Mike-ra, de még mérgesebb lett saját magára, hogy a teste ilyen hevesen felel a férfi közelségére, egy rántással kiszabadította magát.

Semmi. Semmi különös. Defektem volt. De azért legalább eszébe juthatott volna, hogy velem is lehet valami, mielőtt így nekem támad. - Azzal peckesen ellépdelt Miké előtt, hogy befejezze, amit az elkezdett. A férfi is segített neki az állatokat az istállóba terelni, de Franny közben egy pillantásra sem méltatta.

Nem kell mindent egyedül csinálnia - mondta Miké, amikor egymás mellé kerültek. - Van a faluban néhány munkanélküli siheder. Azok minden ilyen kinti munkán kapva kapnának. Abból a pénzből, amit a nagynénje a gazdaság költségeire félretett, egy egész személyzetet felfogadhat.

- Akkor csak azt nem értem, miért kellett neki mindent egyedül csinálnia.
- Mert ő egy független, önfejű, talpraesett parasztasszony volt, nem egy kényes városi dáma. Szerette a munkáját, mert az megadta neki azt az örömet, amit a családja megtagadott tőle.

A férfi hangja akaratlanul is megint szemrehányó volt. Hogy jön ahhoz, hogy kényes városi dámának nevezzen? - berzenkedett Franny.

Azon töprengett, vajon Miké és ő miért voltak első perctől fogva olyan ellenszenvesek egymásnak. Ekkor döbönt rá, hogy a férfinak már régóta táplált előítéletei lehetnek vele szemben.

- Most már elrendezem a többit. Köszönöm, nem tartóztatom magát - közölte hűvösen.

- Értem. Azért én mégis maradnék.

- Hogy a körmömre nézzen? Miké szótlanul elfordult.

Ellátták az állatokat takarmánnyal, s közben egyikük sem szólalt meg. Frannyt nyomasztotta ez a csend. Még mindig haragudott Mike-ra, aki olyan barátságtalanul fogadta, és fontosabb volt neki, hogy mikor kap enni a jószág, mint az, hogy vele mi van.

- Ide hallgasson, Franny - kezdte Miké, mikor elindultak a ház felé.

- Nem! Most maga fog meghallgatni engem. - Franny hirtelen hátrafordult, s a mögötte baktató férfi szemébe nézett. - Torkig vagyok a maga vég nélküli erkölcsi prédikációival. Éppen azért kellett bemennem ma a városba, mert kötött az a megdondolatlan ígéretem, hogy nem hagyom sorsukra az állatokat. Magának talán furcsa, de a ruhatáramból eddig hiányzott a csacsifarmra alkalmas öltözék.

A férfi a kezét nyújtotta felé, a lány azonban hátrébb lépett Miké nem erőltette tovább a dolgot.

- Meg akartam kérni, hogy ne haragudjék. Rendben van, valóban túllöttem egy kicsit a célon. De tényleg azt hittem, hogy egy szó nélkül itt hagyott mindent.

- Na, ettől aztán ne féljen. Maga lesz az első, akinek szólni fogok, ha eljön az ideje - felelte a lány epésen. - Alig várom már.

- Ha sor kerül rá egyáltalán. Mert én azt remélem, hogy erre soha...

- Ne reménykedjen. Így lesz, erre mérget vehet

- Ne legyen olyan heves! - makacskodott Miké. - Ne siesse el a döntést csak azért, mert neheztel rám. Mondtam már, hogy sajnálom. Mit kíván még?

- A világon semmit - jelentette ki hetykén Franny. - Most bemegyek, megfürdöm, aztán eszem valamit. És magának... semmi dolga? - kérdezte élesen, mert látta, hogy a férfi, mint máskor, most is utána akar menni a házba.

- Nem szívesen hagynám magára, amíg nem nyugodott meg teljesen.

- Nem fogom bánatomban belefojtani magam a fürdőkádba - felelte a lány csípősen -, ne aggódjon.

Miké fiúsan elmosolyodott. Franny most látta először vidámnak, és ez egyszerűen levette a lábáról. Hogy is tarthatta ezt az embert gyűlöletesnek?

- örülök-nevetett a férfi, hogy legalább a humorát megőrizte.-Gyöngéden megfogta a lány alkarját - Mit szólna, ha főznék kettőnknek valamit, amíg maga kicsomagolja, amit vásárolt, és megfürdik, ahogy tervezte?

Az a mosoly úgy összezavarta a lányt, hogy már-már kétségbeesett Miké ugyan teljesen tárgyilagos hangnemben tette meg a javaslatát, az mégis egy szoros együttlétet jelentett, túl szorosat Franny jelenlegi kusza lelkiállapotában.

- Ehhez nincs elég ennivaló itthon - rázta a fejét a lány -, hisz nem számítottam vacsoravendégre.

- Nem baj - vágta rá a férfi zavartalanul. - Akkor beugrom a faluba. - Itt leszek, még mielőtt maga...

- Hát nem akarja megérteni, hogy nincs semmi kedvem hozzá?-emelte meg a hangját zavarában Franny.

- Ahhoz, hogy eltűrje a jelenléteket? Tudom. Azért akarok maradni egészen addig, amíg majd újra elviselhetőnek tart. - És már megint felvillantotta azt az elragadó, kisfiús mosolyt A lány gyanakvóan nézett rá.

- Mitől lett ez egyszerre ilyen fontos magának?

- El sem tudja képzelni? - Miké egy pillanatig merőn bámult a lány szemébe, aztán újra felöltötte az eddigi egykedvű arcát - Nem, biztosan nem - mondta halkán.-De azért én bemegyek a faluba, és hozok currys kolbászt meg sültkrumplit Negyedórán belül itt vagyok.

- És ha nem nyitok ajtót magának?

- Azt meg ne próbálja! - felelte Miké feltámadó haraggal.

4. FEJEZET

Franny vörös hajú volt, és olykor valóban türelmetlen, ahogy a vöröshajúakról általában vélekednek, de azért nem tartotta magát lázadó típusnak. Épp ellenkezőleg, éveken keresztül alárendelte magát mások akarátának. Korábban az anyja irányította, most pedig Norman. Vőlegényének csak egy dologban nem engedett, de abban kitartó volt: nem lesz hajlandó az anyósával egy fedél alatt élni.

Franny számára az alkalmazkodóképesség jelentette a jó modort. Gyerekes és ostoba dolognak tartotta volna, hogy mindenáron ragaszkodják a saját akaratahoz.

Talán még soha nem is éreztem igazán vágyat arra, hogy valamivel szembeszegüljek, gondolta, egészen addig, amíg Miké Leeming fel nem bukkant az életében. Érthetetlen módon olyasmit váltott ki belőle ez a férfi, ami miatt. Érthetetlen módon olyasmit váltott ki belőle ez a férfi, ami miatt szégyellte magát Gyakran úgy kihozta a sodrából, hogy nem tudott uralkodni, magán. Egyszerűen kényszerűen érzett arra, hogy harcba szálljon vele - és természetesen le is akarta győzni. Azt azonban kénytelen volt elismerni, hogy eddig

mindig ő maradt alul.

A saját házában már csak nem fog parancsolni nekem! - gondolta dacosan. ha akarom, kizárom a vacsorájával együtt, mosolyodott el erre az ötletre jóleső elégtétellel. Elfordította hát a zárban a kulcsot, és elégedetten indult el fölfelé, hogy megfürödjön.

Elavult volt ugyan itt minden, a fürdőszoba mégis mindenben túltett A kád zománca megrepedezett a csövek és a csap özönvíz előttié voltak. A rézből készült öreg gázbojler állandó rettegésben tartotta Frannyt, hogy mikor fog felrobbanni. De ha egyszer sikerült beindítani, végül is erős sugárban jött a forró víz a csapból. Franny élvezettel nyúlt el a kádban, s egészen elfeledte közben, hogy Miké Leeming minden percben visszaérhet, s hiába kopogtat majd az ajtón. Rémulten rezzent össze, amikor váratlanul kivágódott a fürdőszoba ajtaja, s a férfi megállt a küszöbön.

A lány ijedtében kővé dermedt, s egy szót sem tudott kinyögni. Felocsúdva a fürdőlepedő után kapott volna, hogy magára borítsa, de nem találta a kád mellett.

Miké fesztelenül belépett.

- Kifelé! - kiáltott rá Franny. Rémuló volt de nem attól tartott, hogy a férfi rátámad. Valami azt súgta neki, hogy Miké nem vetemedne ilyesmire.

Megkönnyebbülve vette észre, hogy a férfi figyelmét nem a fürdőhab alatt kirajzolódó vonalai kötik le, hanem az ócska vízmelegítő. Miké dühödten elzárta, majd feldúltan a lányra meredt.

- Elment az esze? Hát nem tudja, hogy nem szabad bekapcsolni, ha a kádban van? Ez a kőkorszaki tákolmány bármelyik percben a levegőbe röpülhet! Az ördögbe is,

maga szerencsétlen! Szándékosan nem vigyáz magára? - Kinyitotta az ablakot, mire hűs éjszakai levegő áramlott a helyiségbe.

- Mit akar itt? - háborodott fel végképp Franny. - A szívszélhűdést akarja rám hozni, vagy a kádban fog megfagyasztani? És egyáltalán, hogy jött be a házba?

- Megmondom, hogy mit akarok - felelte a férfi indulatosan. - Bármit is gondol rólam, csak jót teszek magával. Megérkeztem a vacsorával, de zárva találtam az ajtót. Valahogy mégis sikerült bejutnom, s erre itt találok magát, mint egy öngyilkosjelöltet, a forró vízben. Ennél langyosabb vízben is vesztették már el az eszméletüket emberek.

- Ha maga szerint ez jótett, már bele se merek gondolni, mit csinál, ha valakinek rosszat akar. De még mindig nem mondta meg, hogy jutott be.

- Van kulcsom a házhoz - vágta ki Miké büszkén. - Nos, kiszáll végre a kádból, vagy én vegyem ki onnan? Lassan kihűl a vacsorája.

- Először is végtelenül lekötelezne, ha visszaadná szépen a házam magánál lévő kulcsát - jegyezte meg Franny epésen. - Nem fogom megengedni, hogy kedvére ki-be sétálgasson nálam. Másodszor pedig nem hagyom el addig a kádat, amíg maga idenéz. Harmadszor pedig a vacsorát nyugodtan tűzze a kalapja mellé,

- Ugyan már, hogy beszél, kisasszony? - Miké nagyon is jól látta, mennyire zavarban van a lány, s ez kaján örömmel töltötte el. Fogta a hatalmas fürdőlepedőt, és maga elé tartotta, hogy Franny vállára teríthesse. A haragja közben láthatóan elszállt

Biztosan azért, gondolta a lány mérgesen, mert olyan pompásan mulat rajtam.

Most már igazán fájni kezdett.

- Tegye csak a törülközőt nyugodtan a kád melletti székre, ott van annak a helye - sziszegte a fogai közül. De aztán tűnjön el!

Már nem is remélte, amikor nagy megkönnyebbülésére a férfi végre engedett. Hallva távolodó lépteit, Franny fürgén kilépett a kádból.

Legszívesebben kényelmesen megtörülközött volna, aztán illatos testápolóval bekeni magát, hogy mielőbb eltűnjenek gondosan ápolat bőréről a karcolások, melyeket az utóbbi napok szokatlan megpróbáltatásai során szerzett. A fürdőszoba hőmérséklete azonban lassan szibériai jelleget öltött. Sietve ledörgölte hát magát, s belebújt a meleg hálórúhába és a bolyhos fürdőköpenybe, melyet aznap vásárolt.

Lefelé menet a lépcsőn még mindig meglehetősen harcias kedvében volt.

Miké a konyhában üldögélt, és szemmel láthatóan nagyon otthonosan érezte magát. Az ócska tűzhelyen épp sípolni kezdett a teavízforraló. Ínycsiklandó illatok terjengtek a levegőben Franny most ébredt csak rá, milyen régen evett utoljára.

- Újra meg kellett melegítenem a kolbászt - újságolta a férfi köszöntésképpen.
- Érzem - szimatolt a lány a levegőbe.
- Üljön le-szólt Miké.

Úgy viselkedik, mintha én lennék vendégségben nála, bosszankodott magában Franny, de inkább hallgatott. Megtapasztalta már, hogy Miké Leeminggel vitatkozni annyi, mintha az ember fejjel rohanna a falnak.

- Jobban érzi már magát, hogy megfürdött? - Miké az egyik tányérba kolbászt és sült krumplit tett, majd odarakta a lány elé. Aztán ő is helyet foglalt, és nekilátott az evésnek. - Szívlelje meg, amit mondok. A fürdőszobát kellene legelőször felújítani.
- Nem terveztem semmiféle felújítást - szögezte le Franny, és élvezettel vette a szájába az első falatot.
- És ezt el is higgyem? - nézett Miké jelentőségteljesen a két festékesvödörré, melyet a lány a konyhaszekrény mellett felejtett.
- Azt csak a konyhára szántam - vetette oda Franny mellékesen. - Azt akarom, hogy legalább a konyha valamivel emberibb képet mutasson, mire Norman megjön, hogy rendesen lehessen itt enni.
- Hallott felőle valamit? - kapta föl a fejét Miké.
- Még nem - felelt a lány kelletlenül. - De már mindennap jelentkezhet. A férfi sóhajtott, de nyugodtan evett tovább.
- A vőlegénye aztán igazán odalehet magáért!
- Lehet hogy nem kapta még meg a leveletem - védte Franny. - Elég sokat van úton.
- Mit csinál egyáltalán?
- Egy kiadó ügynöke, és egész Angliában vannak ügyfelei.
- Én eddig azt hittem, egy ilyen ügynök csak egy körzetért felelős, nem az egész országért.
- Ez még egy aránylag kis cég. Norman egyelőre csak másodmagával végzi a munkát. Mindenesetre feljövőben vannak.
- De nem megy még annyira jól neki, hogy eltarthasson egy asszonyt?
- Megállapodtunk, hogy egy fizetésből is...
- Na és mi lesz a maga híres szakmai előmenetelével?

Franny elátkozta magában a férfit. Miké aztán kitűnően ért hozzá, hogy állandóan csapdákat állítson. Én buta liba meg persze örökké belesétálok, dohogott magában.

- Szóval mégiscsak igazam volt? Norman szeretné ezt a bájos arcot meg ezt a formás kis alakot kizárólag a magáénak tudni. Nem kíván osztozni a nagyközönséggel.

- Igaza is van, ha... - kezdte Franny.

- De hiszen mondtam már magának, hogy mennyire meg tudom érteni. - Miké kihívóan elmosolyodott, s szürke szeme gúnyosan csillogott. - Különösen hogy az imént volt szerencsém közelebbről megtekinteni.

- Ó, maga... - Franny úgy érezte, most kellene a férfi fejéhez vágni a tányért, de kár lett volna a finom vacsoráért.

- Inkább meg se próbálja - figyelmeztette Miké, mint aki olvas a gondolataiban. -Még vissza találok dobni.

A gondolatra, hogy gyerekek módjára kolbásszal és sült krumplival hajigálnák egymást, Frannyból kitört a nevetés.

- Na látja - sóhajtott a férfi elégedetten. Egy csészébe erős, forró teát töltött, s odatolta a lány elé.

Franny belenézett, s utálkozva elhúzta az orrát.

- Ezt meg miből kotyvasztotta? Fekete cipőkrémből?

- Igya csak meg. Ez egy csésze jó erős tea, s nem az a tejes lötyty, amit a városban isznak. A néniével is mindig ezt ittuk.

Lehet, hogy Miké jópofa humora tette, lehet, hogy a konyha melege vagy az, hogy jóllakott, de Franny egyszeriben olyan jól érezte magát, ahogy már régen nem. Ebben az elégedett hangulatban szinte otthonossá változott a szemében a lepusztult konyha. Ugytűnt, mintha nem is néhány napja, de már évek óta ismerné

a férfit.

- Köszönöm a vacsorát, Miké.

- Én is nagyon élveztem. - A férfi észrevette, Franny mennyire feloldódott, s rögtön ki is használta a lehetőséget Őszintén a szemébe nézett, s az asztal fölött kinyújtotta felé a kezét. - Itt az ideje, hogy letegyük a fegyvert-mondta. -Tudom, hogy nem veszi jó néven a megbízatásomat, de higgye el, némi erőfeszítéssel lehetnénk egymáshoz legalább egy kicsit udvariasabbak.

A lány előbb gyanakvóan rápillantott, aztán némi habozás után belecsapott a tenyerébe.

- Nem bánom. Kössünk fegyverszünetet

Miké azonban, ha már megfogta, nem engedte el olyan könnyen a lány kezét.

- Franny -kezdte - tegyük fel, hogy nem volna annak a Normannek a menyasszonya. El tudná akkor képzelni...?

- No de, Mike - A lány hevesen elrántotta a kezét - Maga megint mindent el fog rontani! Azt hiszem, jobb, ha most elmegy. - Hirtelen feszült lett a légkör. - Vagy talán túlórárt akar majd elszámolni nekem?

A férfi szótlanul fölállt és kiment.

Franny becsukta mögötte az ajtót, ezúttal be is reteszelte, de aztán valahogy nem jól érezte magát a bőrében. Ahogy Miké feléje nyújtotta a kezét, ahogy ránézett, ahogy megszólalt, volt abban valami különös.

Persze lehet, hogy csak képzelődik. Hiszen a férfi kezdettől nem csinált titkot belőle, hogy lenézi őt Legjobb lesz, ha eztán elkerüli. Szó sem lehet tehát késő esti találkozásokról, nem is beszélve édes kettesben elköltött vacsorákról.

Franny már alig emlékezett rá, milyen jó érzés sajátkezűlegújjaávarázsolni egy helyiséget A lakásban, amelyet bérelt, még a tapétát is a tulajdonos választotta ki. Amikor azonban még élt az édesanyja, együtt mázoltak és tapétáztak otthon. Persze nem azért csinálom, mintha tényleg itt akarnék lakni, bizonygatta magának, hanem mert képtelen vagyok elviselni ezt a sivárságot Mégis megmelegedett a szíve, ahogy a konyha új életre kelt.

Farmernadrág, melegítőfelső és a nénje régi kezeslábasa volt rajta. Egy sállal kötötte le tűzvörös haját. Nem is hasonlított sem az újságkivágásokon szereplő dámára, sem arra a nőre, akit Norman ismert Most nem bánta, hogy nincs jelen a vőlegénye, aki mindig olyannak akarta látni, mintha skatulyából húzták volna elő.

Lelkesen húzgálta az ecsetet, bizonytalanul imbolyogva az öreg, rozoga létrán, amikor egyszer csak erőteljesen dörömböltek. Gyorsan lemászott a létráról, s az ajtóhoz szaladt. Kitérta, de mindjárt hátra is hőkölt.

- Vagy úgy? Maga az! - kiáltott leplezetlen csalódással.

- Igen,csakén - felelte Mike közömbösen.-Miért,kitvárt?DavidHamiltont, a legmenőbb divatfotóst vagy nagy riválisát, Lord Snowdont?

Franny elmosolyodott a gondolatra, hogy ebben a maskarában jelenjen meg a szemük előtt.

- Hát nem magára számítottam - ismerte be. - Szokott maga egyáltalán kopogni, mielőtt belép valahová?

Miké eleresztette a füle mellett ezt a megjegyzést, és belépett a konyhába. Érdeklődéssel figyelte a lány ruháján a festékfoltokat.

- Ez az új divat? És hová tüntette ilyen sebtében a fotósokat? - Mímelt csodálkozással nézett körül a konyhában.

A lány felkacagott, mert nem tudott ellenállni Miké humorának. Norman képtelen lett volna derülni a megjelenésén.

- Biztosan szörnyen nézek ki - szólalt meg nevetve. - Rémesen piszkosak voltak már ezek az öreg falak. Úgy látszik, felszedtem magamra minden koszt, ami csak a konyhában volt - Holott mostani külsőmmel enélkül sem találhatott volna már senki emberfia kívánatosnak, fűzte hozzá magában. Miké egy szót sem szólt, a lány pedig elbizonytalanodva pillantott föl rá. A férfi úgy bámulta, mint valami természeti csodát.

Franny nagyon is jól ismerte ezt az arckifejezést, de nem hitte volna, hogy egyszer Miké Leeming is észreveszi.

Ennyire még akkor sem feledkezett bele a szemlélésembe, amikor meztelenül talált a fürdőkádban, gondolta a lány. Érthetetlen, pedig most aligha lehetek szebb egy madárijesztőnél. "

Roszzat sejtve próbálta leszerelni Mike-ot.

- Kitűnően szórakozik rajtam, ugye?

- Úgy van - ismerte el a férfi váratlanul. - Mindenesetre így sokkal jobban tetszik nekem. - A lány elé tartotta nyitott tenyerét, melyben megcsillant valami. - Parancsoljon, itt a kulcsa. A nényjétől kaptam, szükség esetére. Azt hiszem, az állatokon kívül aligha vette volna valaki észre, ha történik vele valami.

- Köszönöm, de tartsa csak meg. - Franny maga is meglepődött a saját válaszán. Miké értetlenül nézett rá, mire ő sietve hozzátette: - Nem magam miatt, hanem mert jó, ha ránéz valaki az állatokra, ha netán, ahogy tegnap, nekem valami közbejönne. Most megint mi olyan mulatságos?

- Semmi. Igazán semmi. - Miké szögletes arcáról sugárzott az ártatlanság.

- Borzasztó vicces, mondhatom! Tudom, minek örül annyira. Azt hiszi, kezdem megszeretni a szamarakat De ne reménykedjen, változatlanul nincs kedvem élve eltemetkezni ebben a koszfészekben.

- Ez csak természetes. Nincs is rá semmi szükség - helyeselt Miké. A lány gyanakvóan pillantott rá. - Ha komolyan veszi a tanácsomat, és felfogad néhány kisegítőt, bőven lesz ideje a magánéletére. Vidéken is talál magának éppolyan jó társaságot, mint a városban.

Franny nem állhatta meg nevetés nélkül.

- Maga javíthatatlan, Miké Leeming. - Aztán barátságosan megkérdezte: -Akar egy csésze kávé? Mert én most szívesen meginnék egyet.

Miké kapott az ajánlaton, s kíváncsian nézett körül a konyhában, míg Franny a kávéval foglalatostkodott.

- Szívesen segítek magának az etetésnél, csak még előbb le kell tudnom néhány vizsgálatot. - Aztán bizonytalanul hozzátette: - Nem volna kedve egy kicsit kimozdulni innen? - Kezével a félig kifestett falakra mutatott.

Franny kérdően nézett vissza.

- Arra gondoltam, hogy ha akar, velem jöhet. Még nem is ismeri a környéket. Lehet, hogy a január nem a legalkalmasabb a kirándulásra, de talán...

- De talán ilyenkor is tud nekem valami szépet mutatni - folytatta a lány rezzenéstelen arccal.

- Erre gondoltam - ismerte el a férfi.

- Miké, maga olyan átlátszó, hogy már szinte én szégyellem magam. Ne akarjon becsapni!

- Eszem ágában sincs! - tiltakozott Miké. Hirtelen elkomolyodott. Átment a konyhán, odalépett a lányhoz, s maga felé fordította. - Sok minden van, amiről maga még nem tud, Franny Latimer. - Mélyen a lány szemébe nézett - Sok minden, amit most még nem akarok elmondani magának, de még több, amit ma még nem is értene. - Az ujjával letörölte Franny orra hegyéről egy festékcsöppet.

A lánynak elszorult a toroka, s némán bámult a férfi szemébe. Szinte félve próbálta kifürkészni, vajon Miké is érzi-e ugyanazt a feszültséget, amit ő. A férfi arca azonban nem árult el semmit.

Frannyre túlságosan is hatott ez a közelség. Miké izmos teste, arcszeszének fanyar illata, egész férfias megjelenése rabul ejtette. Ha a férfi barátságos volt, és jókedvű, meg tudta ingatni az ő tartózkodó magabiztosságát. Mégis jobb, ha inkább veszekszünk, gondolta, és sietve hátrébb lépett.

- A kávéja... elkészült - nyögte ki nagy nehezen.

Miután mindketten felhőrpintették a forró kávé, Miké szó nélkül kivette a lány enyhén remegő kezéből a csészét, s a mosogatóhoz vitte.

Franny igyekezett visszanyerni a nyugalma. A csudába is, mi vonzza őt ennyire ebben a férfiban, aki még csak nem is az esete? Miért borzong hát meg minden érintésétől?

- Nos, mi legyen? Elkísér?

Franny egyszeriben úgy érezte, miért ne? De talán... talán mégis jobb volna otthon maradni. Erőlködve keresett valami hihető mentséget.

- Be kell fejeznem a konyhát

A férfi egy legyintéssel elintézte ezt a kifogást.

- Ezzel ma már amúgy sem készülne el. Vagy ha mégis, úgy agyonhajszolná magát, hogy már az esti etetésre sem maradna ereje.

- Nicsak, maga most is a csacsikkal törődik? - ugratta a lány Mike-ot, aki azonban némán várta a lány válaszát - Na, nem bánom, de csak az ő kedvükért!

Végigautóztak a falun.

- Itt lakom -mutatott Miké elhaladtukban a házához vezető bejáratra.

Franny nem árulta el, hogy ezt már megnézte magának, de azt sem, hogy szívesen vetne beljebb is egy pillantást Még azt hinné a férfi, hogy a magánéletére kíváncsi. Azt azonban szerette volna tudni, van-e valakije. Bár azt mondta, nőtlen, de azért aligha élhet szerzetes módjára.

- A Cotswolds-hegységnek erre a részére nemigen vetődnek el a turisták. Én személy szerint nem bánám, ha ez így is maradna. A grófság többi részén azonban sok telket fölvásároltak a betelepülők, és persze magukkal hozták a saját életformájukat is.

Miké lassított, s megállt egy kerítés előtt Közel s távol sehol egy ház a láthatáron. Franny nyugtalanul pillantott útitársára, aki azonban láthatóan semmit sem forgatott a fejében.

A lány furcsamód enyhe csalódottságot érzett. Lehet, hogy nem bánám, ha most akarna valamit? - figyelte magát hökkenten. Pedig Miké valóban csak a táj szépségével kíván hatást tenni rá.

- Képzelve el, micsoda élvezet itt tavasszal vagy nyáron végigkocsikázni - lelkendezett a férfi. - Mindenütt csicseregnek a madarak, a levegő friss és illatos, és ameddig a szem ellát, a földeken érik a gabona. - Mély hangja átszellemülté vált, s kicsengett belőle, mennyire szeret itt élni. - Gondolja ide a legelésző teheneket, az úton átugráló nyulakat, hogy az embernek állandóan figyelnie kell, nehogy elgázolja őket. Hát mi van Londonban szebb ennél?

A férfi nyilvánvalóan komolyan gondolta a kérdést, ugyanilyen őszintén és nyíltan akart hát válaszolni Franny is.

- Valóban csodálatos lehet, ha az ember nyaralni jön ide, de...

- És éppilyen szép egész évben. Ha majd végleg el akarja dönteni, hogyan folytatja az életét, ne feledkezzen meg arról, amit most mondtam magának.

Miké továbbhajtott, a lány pedig elgondolkozott a férfi szavain. Fájdalommal emlékezett vissza rá, mennyire élvezte gyerekkorában a vidéki életet. Ő maga mondta egyszer régen a nénjének: „De szívesen itt maradnék örökre!”

Mike-nak elég sok helyre kellett mennie. Franny inkább megvárta volna az autóban, a férfi azonban ragaszkodott hozzá, hogy mindenhová bemenjen vele.

- Szeretném összeismertetni a helybéliekkel. Jóraivaló, derék emberek. - Mintha bizony a városban csupa gazember lakna, méltatlankodott Franny. Miké ezzel a kirándulással is következetesen az ő idecsábításán munkálkodik.

- Némelyik paraszt úgy él itt, mint egy valóságos remete - magyarázta a férfi. - Ezek az emberek mindennél jobban szeretik a földjüket, és még a grófság határát sem lépték át soha. Ez a korosztály azonban sajnos egyre inkább eltűnik.

Betértek egy egészen kis portára is. Nem volt ott több, mint két aprócska kunyhó és egy darabka szántóföld.

- Ez Jed Spriggs birtoka. Szegény öreg nemsokára bevonul a kórházba - mesélte Miké, míg a hátsó ajtó felé menet megkerülték az egyik kunyhót - Kérdés, élhet-e aztán még itt kinn egyedül? Mondta is nekem a minap, szeretné, ha valaki egy időre átvinné tőle a jószágot. Persze a szíve mélyén sejtí ő is, hogy ez már végleges.

A lány hirtelen megtorpant.

- Nem szamarakat tart véletlenül? - kérdezte rosszat sejtve.

- Na de kislány! - kiáltott föl Miké tettetett felháborodással. - Csak nem tart engem ennyire alattomosnak?

- Pedig nem lepődnék meg - felelte Franny kertelés nélkül.

A férfi azonban egy cseppet sem volt megsértve, sőt hangosan felkacagott. Átölelte Franny vállát, és egy pillanatra magához szorította.

- Látom, kezd kiismerni - nevetett, és kacsintott hozzá.

A lány kibontakozott az ölelésből, s oldalra lépett, örült, hogy már nem perlekednek állandóan, de az érzelmi közelség legalább annyira riasztotta. A legjobb úton volt afelé, hogy beleszeressen Miké Leemingbe. Ennek pedig elejét kell vennie.

- Nem, nincsenek szamarai-nyugtatta meg Miké.

- Akkor meg mit akar tőlem? - gyanakodott Franny még mindig.

- Győződjön meg róla! - A férfi kézen fogta, s egyszerűen maga után húzta. Egypár libán meg néhány tehénen kívül valóban nem láttak egyebet, s Franny

nem is értette, hogyan lehet megélni ilyen kevés jószágból.

Az idős gazda örömmel üdvözölte őket, s látszott rajta, mennyire jólesik neki a látogatás. Mint kiderült, ő is hosszú ideig ismerte Francesca nénit.

- Igazi úriasszony volt. Az bizony! - bólogatott Jed Spriggs. - Mennyire örültem volna, ha Bimbót és Virágot rábízhatom. De maga bizonyára ugyanolyan gondosan ellátja majd őket, mint a nénje tette volna. Nagyon köszönöm önnek, kisasszony!

- Franny! - vágott közbe Miké, s mielőtt a lány szóhoz juthatott volna, félrevonva hadarni kezdett: - Hogy maga milyen jó hasznát vehetné a tejnek! Feljavíthatná vele a számartakarmányt A tej ma már csillagászati összegekbe kerül. Hosszú távon két ilyen tehén valóságos kincs!

- Nem, ez tökéletesen lehetetlen... - kezdte Franny határozott hangon, de látva az öreg bízó tekintetét, halkabban folytatta: - Igazán, Miké, megérdemelné, hogy itt helyben felképelem. Nem volt joga hozzá, hogy a nevemben ígéreteket tegyen anélkül, hogy előbb megkérdezett volna. Mert hiszen ezt csinálta, ugye?

- Ez igaz, de csak azért mertem megtenni, mert tudtam, milyen jó szíve van. Még ha nem is mindig épp a legmegfelelőbb módon éli ki - felelte Miké minden indulat nélkül.

Franny még föl sem ocsúdott, s a férfi máris biztosította az öreget, hogy Bimbónak és Virágnak, a két tehénnek természetesen jut hely a lány gazdaságában.

- Maga egy tündér! - áradozott Miké, amikor Frannyval továbbautóztak. Odahajolt hozzá, és boldogan arcon csókolta. - Az öreg nagyon odavan az állatairól.

Ez az apró puszi is nevetséges módon zavarba hozta Frannyt. Pedig a világon semmit sem jelent, próbálta megnyugtatni magát a lány. Miké biztosan Francesca néninek is hasonlóan fejezte ki az örömét.

- A teheneket végeredményben nem bánom - szólalt meg, miután valamelyest visszanyerte a nyugalmát -, de libát semmi körülmények közt nem tűrnék meg a házamkörül. Ezekről a sunyi jószágoktól mindig is kirázott a hideg, - epésen megkérdezte: - Tartogat még hasonló meglepetéseket ma estére?

Miké azonban biztosította róla, hogy szó sincs ilyesmiről.

Még jóval az esti etetés előtt visszaértek, s a férfi ragaszkodott hozzá, hogy segítsen ellátni az állatokat.

- Anyukája nem várja otthon vacsorával? - érdeklődött Franny, míg a csacsik eledelét készítette. A férfi ugyanis korábban elárulta, hogy amióta az édesanyja nála lakik, napjában legalább egyszer kap meleg ételt.

- Nem csak engem, magát is várja!

Franny kezében megállt a keverőkanál. Tágra nyílt szemmel meredt Mike-ra.

- Mi az, hogy engem is? Tréfál?

- Eszemben sincs! - ingatta a fejét Miké. - Ez meg van beszélve, és nagyon csalódna, ha maga nélkül érkeznek.

- Nem volnék meglepve, ha a mamáját is ki tudná hozni a sodrából. Én mindenesetre a falra tudnék mászni egy ilyen erőszakos embertől, mint maga!

- Hát Norman? Tőle soha nem lesz ideges? - kíváncsiskodott a férfi.

- Soha-állította Franny, pedig ez nem volt teljesen igaz. A vőlegénye nevének említése mindenesetre visszazökkentette a valóságba. Nem volt kedve erről a témáról beszélni, fellélegzett hát, amikor Miké nem kérdezett róla többet.

- Tehát elfogadja a meghívást?

Franny alapvetően eléggé magabiztos volt, és ha úgy alakult, jól tűrte az egyedüllétet is. Most azonban, hogy már napok óta alig találkozott valakivel, örült a meghívásnak.

- Hát jó - egyezett bele. - De nem a maga kedvéért megyek el, hanem mert nem akarom megbántani a mamáját. Ha már így készült, és három emberre főzött.

- Ez neki nem fáradtság. Egyébként is az ő ötlete volt. Azt mondta, szívesen megismerné magát.

- Ugyan miért akar épp engem megismerni?

- Azt én nem tudhatom. - Mike ártatlan arccal bámulta a mennyezetet. Talán azért, mert mindig szerette tudni, kikkel barátkozom. Már gyerekkoromban is így volt.

Frannynek jólesett, hogy a férfi a barátai közé sorolja, főleg miután eleinte nehezen jöttek ki egymással. Csak nehogy Miké megtudja, hogy ő örül ennek. Éppen ezért rosszmájúan megjegyezte:

- Szóval maga is csak a mama kedvence! - Szerette volna mindjárt leharapni a nyelvét, de már késő volt.

- Hát persze, tudtam én! Most elismerte, hogy Norman mégiscsak az - kiáltott fel a férfi győzedelmesen.

- Azt nem mondtam-sietett helyesbíteni a lány.

- Jó, jó - legyintett Miké. - Én mindenesetre komolyan gondoltam, hogy anyám nagyon örülne, ha bemutatnám magát.

Franny nem mert újból rákérdezni, hogy mégis, miért. Valahogy nem akart foglalkozni ezzel. Inkább másra terelte a szót:

- A mamája kiöltözik a vacsorához? Mert nekem sajnos nincs mit fölvennem.

- Ne aggódjon. Teljesen elegendő, ha egy kicsit felfrissíti magát - nyugtatta meg a férfi. - Anyám rajongva szeret, de még nekem sem engedné meg, hogy istállószagot vigyek az asztalhoz.

Franny még akkor is mulatott magában a férfi szavain, amikor fölfelé ment a lépcsőn, hogy megtisztálgadjon. Miké vagy megneveltette, vagy felbosszantotta, harmadik eset nemigen fordult elő. És mégis mindez tetszett neki. Most ébredt csak rá, mennyire örül ennek a meghívásnak. Alig várta, hogy lássa a férfi házát, és megismerje az édesanyját. Egy kicsit félve töprengett el, vajon ez az asszony is olyan lesz-e, mint Mrs. Greaves, Norman anyukája.

5. FEJEZET

Miké háza az errefelé szokásos homokkőből épült. A lakás egyszerűen, de ízlésesen volt berendezve, s kisebbnek tűnt, mint Franny gondolta. A rendelő egy toldaléképületben kapott helyet. Az udvaron több melléképület állt, ezekben különítették el a megfigyelés alatt tartott állatokat.

A központi fűtésnek köszönhetően itt minden helyiségben egyenletes meleg volt. Mrs. Leeming a vendég elé sietett, és kedvesen üdvözölte.

- Látom, hatott a rámenősséged, fiam. Mondtam pedig, hogy nem szabad senkit lehengerelni, de te mindig ezt csinálod. Egy kis figyelmességgel többre megy az ember. Üdvözlöm, kedvesem! Mike-től hallom, hogy maga szereti, ha Frannynek becézik. Pedig a Francesca is nagyon szép név.

- Igen, a szakmában használom is, de a magánéletben túl körülményesnek tartom. - Miké anyja azonnal elnyerte a lány rokonszenvét Nem is emlékeztetett Mrs. Greavesre, aki hűvösen és leereszkedően kezelte Frannyt. Mrs. Leeming magas termetű volt, akár a fia, neki is szürkén csillogott a szeme, és dús volt a szemöldöke. A haja azonban már hófehér volt, ellentétben a fiával, akinek még csak itt-ott vegyült néhány szürke szál koromfekete hajába.

- Mindjárt kész a vacsora - mondta a háziasszony. - Általában még rászámolok egy félórát arra, amit Miké mond.

- Hogyhogy? - A lány hamiskásan nézett a férfira. - Ennyire megbízhatatlan a doktor úr?

- No, menj, Miké - szólt a fiára az asszony -, és Öltözz át végre.

- Persze, hogy ti addig jól kibeszélhessetek - dörmögte a férfi, de azért mindjárt el is tűnt az emeleten.

- Általában nagyon megbízható - felelt Franny iménti kérdésére Mrs. Leeming. - Nem is kívánhatnék rendesebb fiút magamnak. De ha a munkájáról van szó... - Felvonta a vállát. - Az apja is ilyen volt.

- Ő is állatorvos volt?

- Igen. A rendelőt is ő építette. Nagyon boldog voltam, mikor Miké úgy döntött, hogy az apja nyomdokába lép. Amint Jim nyugalomba vonult, átvette tőle a körzetet Istennek hála, a férjem még megérhette, hogy a fiát is ugyanúgy megkedvelték a környéken, mint ahogy őhöz is ragaszkodtak annak idején. - Miközben erről mesélt, hangjában nyoma sem volt annak a panaszos mellézköngének, amely Norman anyjából áradt, ha elhunyt férjéről esett szó.

Franny szeretett volna körülnézni, hiszen kíváncsi volt rá, hogyan él Miké, Mrs. Leeming azonban helyet kínálta, s leültek.

- Igaza van Mike-nak. - Az idős hölgy figyelmesen nézte Franny arcát. - Maga tényleg nagyon hasonlít a nényjére. Persze sokkal fiatalabb, és nagyon csinos. Meg is értem... - Itt azonban hirtelen más témára tért át - Nos, megszokta már a gazdaságot?

A lánynak már majdnem kicsúszott a száján, hogy esze ágában sincs megszokni, de nem akart udvariatlan lenni, így inkább mulatságos előadásba kezdett arról, milyen is az, ha városi ember falun próbál boldogulni.

Mrs. Leeming megint csak egyetértően bólogatott.

- Látom, maga helyesen fogja föl a nehézségeket Hát nem egy nagy adomány, ha az ember nevetni is képes a kellemetlen dolgokon? A férjemnek és nekem szerencsére hasonló volt a humorérzékünk. Szerintem ez egy házasságban nagyon fontos. Hál' istennek ezt Miké is örökölte. Nem csoda, hogy maguk ketten ilyen jól megértik egymást.

Franny kényelmetlenül fészkelődött ültében. Mrs. Leemingnek, úgy látszik, Fogalma sincs, micsoda perpatvaraik voltak a férfival eleinte. Mit mesélhetett rólam Miké? - csodálkozott a lány.

- Mrs. Leeming-kezdte-, Miké és én...

- Gondoltam, hogy lesz miről beszélgetek egymással. - Miké máris visszatért Átsétált a nappalin, és megállt háttal a kandallónak. Jól szabott nadrágja megfeszült izmos combján. A lány esésű selyemingben kihangsúlyozódott széles válla. Eddig Franny nem is látta másban, mint munkaruhában. A férfi azonban mindig vonzó volt akármit is hordott Rá valóban illett, hogy nem a ruha teszi az embert Férfiasságban Norman nem is fogható hozzá, gondolta Franny. Norman irtózik a piszkos munkától Miké azonban nem törődik az ilyesmivel, s ez érdekes módon engem cseppet sem zavar, töprengett a lány. De mindjárt rémülten el is fojtotta magában ezeket a hűtlen gondolatokat.

- Nos, hagyatok rajtam még egy csepp keresztvizet? - mosolygott Miké.

- Miből gondolja, hogy magán kívül nincs is miről beszélgetnünk? - vágott vissza talpraesetten Franny, mielőtt a férfi anyja megszólalhatott volna. - Millió más érdekes dolog van még a világon.

Anyából és fiából egyszerre tört ki a nevetés, s jelentőségteljes pillantást váltottak. Mintha Miké azt mondta volna: „Ugye, megmondtam”, Mrs. Leeming tekintete pedig elárulta, hogy tetszik neki a lány.

Várjon csak, Miké Leeming, gondolta Franny, leszünk mi még kettesben! Majd kiszedem én magából, miket mondott rólam. Akkor aztán... Tényleg, mi lesz aztán? Most jött csak rá, nem is tudja, hogy mit tartson erről az emberről. A saját nyugtalanító érzésein pedig, melyek mindig elfogták, valahányszor meglátta Mike-ot, ugyancsak nem tudott eligazodni. Úgy látszik, jó lesz, ha mielőbb dűlőre viszi a birtok ügyét, és visszamegy Londonba, Normanhez.

Mellette legalább biztonságban érezheti magát, hisz nem veszélyeztetni semmi a nyugalmát. A szülei példáján megtanulhatta, hogy a legrosszabb, amit egy nő elkövethet, ha átengedi magát az érzelmeinek.

Franny előzőleg habozott ugyan, hogy eleget tegyen-e a meghívásnak, most azonban elégedetten nyugtázta, milyen kitűnően szórakozik. Élvezte, hogy nem kell egy kihalt házban, egyedül töltenie az estét Miké és az édesanyja remek társaságnak bizonyult. Nagyon jól értették egymás humorát, úgyhogy a lány végignevette az estét. A szellemes szóváltások közben észre sem vette, mennyire elszaladt az idő.

Meglepetten s kissé csalódottan vette tudomásul, hogy Miké már készülődik, hogy hazavigye. Haza? Franny maga is csodálkozott, hogy a birtokot már az otthonának tekinti. Nem baj, nincs jelentősége, gondolta.

Megköszönte Mrs. Leemingnek a kellemes estét, az asszony azonban szabadkozott:

- Én örültem, hogy megismerhettem magát, drágám. Remélem, máskor is megtisztel bennünket. Nem engedjük, hogy olyan magányos legyen, mint a nénje, akármennyire is a szíven viseli a szegény állatok sorsát.

Miké visszafojtotta nevetését, mire Franny legszívesebben bokán rúgta volna. Mrs. Leemington azért biztosította róla, hogy semmi esetre sem kíván a farmon megöregedni.

- Anya kedveli magát - állapította meg Miké hazafelé menet az országúton.

- Én is őt - felelte Franny őszintén.

- Jobban, mint Norman mamáját?

Persze hogy Franny többre tartotta Mrs. Leeming nyíltságát és jókedvét Mrs. Greaves kicsinyes akadémikuskodásánál, ezt azonban hogyan is köthetné Miké orrára, amikor Norman a vőlegénye? Inkább nem felelt hát semmit.

- A hallgatásából azt veszem ki, hogy igen -jegyezte meg Miké.
- Nem szoktam így összehasonlíttatni az embereket - makacskodott a lány.
- És engem sem Normannel?
- Nem!

Pedig Franny bizony ezt tette, s bántotta is emiatt a lelkiismeret, ezért válaszolt a kelleténél ingerültebben.

- Mért nem? Olyan kíváncsi vagyok, merre billenne a mérleg nyelve.
- Semerre se! Maga egyszerűen annyira más, mint Norman. Nem lehet ezt így összehasonlíttani.
- Húha! - sóhajtott Miké gúnyosan.
- Mi az, hogy húha?!
- Semmi, csak ha Norman valóban annyira más, mint én, akkor biztosan nem való magához.
- Ezt meg miből gondolja?-Franny zavarban volt.
- A vak is láthatja, hogy magának olyasvalaki kell, akivel együtt tud nevetni, és akire teljesen rábízhatja magát.
- Norman nagyon is jópofa tud lenni. És sohasem hagyna cserben. Ez nekem nagyon sokat számít.
- Mégse jön ide, hiába hívja. Legalábbis eddig még hírt se adott magáról.
- Miké! - csattant fel a lány megalégtelve a dolgot - Mikor hagy már békét Normannek? Nem is ismeri őt, azt sem tudja, milyen ember. Én viszont igen. Szeretem, és hozzá fogok menni. Nem tűröm tovább, hogy befeketítse. Útban van magának, mert maga rá akar venni hogy vezessem tovább a gazdaságot. Márpedig ezt akkor sem vállalnám, ha független volnék... Kiszállok, innen gyalog is hazatalálok.

Miké azonban nem is lassított, mire Franny dühösen ráförmedt:

- Azt mondtam, álljon meg!

A férfi erre úgy a fékbe taposott, hogy a lány előredőlt Mielőtt azonban a szélvédőnek ütközött volna, Miké máris vállon ragadta, és maga felé fordította.

Olyan sötét volt az autóban, hogy Franny nem tudta pontosan kivenni a férfi arcát, csak annyit érzett, hogy egészen közel van hozzá. És ekkor újra érezte a belőle áradó testi vonzerőt, azt a kisugárzást, ami már az első percben rabul ejtette.

- Hát jó, Franny. - Miké nyugodt volt, veszedelmesen nyugodt - Engem nem érdekel a te Normaned. Úgy látom, te csak a saját eszedre hallgatsz, és eszerint ítélsz magadról is. Csakhogy - folytatta fenyegetően lehalkítva a hangját -nehogy elhidd magadnak, hogy létezik ilyen dolgokban pártatlanság! Hasonlítsd csak

össze ezt például!

Azzal száját a Frannyére szorította, s hosszan, mohón megcsókolta. A lány kétségbeesetten tiltakozott saját érzései, fokozatosan felébredő vágya ellen. A feje zúgott, s alig kapott levegőt. Képtelen volt tovább titkolni, hogy Miké mennyire felizgatja.

A férfi olyan szorosan fogta, hogy Franny meg sem tudott moccanni. Ez a csók addig fog tartani, amíg Miké akarja...

- Nos, Franny? - A férfi végre elengedte a lányt, s mélyet lélegzett - Melyikünk csókol jobban, Norman vagy én?

Franny nagyot sóhajtott, s igyekezett visszanyerni tovallant önuralmát

- Nézd, nem szeretnék megbántani, de az az igazság...

- Ne is folytasd, te kis álszent!

A lány előbb azt hitte, Miké megharagudott, de hallotta, hogy könnyedén fölnevet, mielőtt újra beindítja a motort.

- Azt mondtam, gyalog megyek - tiltakozott Franny, holott nem volt biztos benne, hogy ebben a pillanatban meg tudna állni a lábán. Valami különös gyengeség kerítette hatalmába. A csudába is! Érezte így magát valaha Norman csókja után? Egyszerűen nem is tudott már higgadtan mérlegelni.

- Nem foglak itt hagyni ezen a sötét, elhagyatott országúton, ahol bárhonnán neked támadhat valami örült...

- Azt hiszem, ez már megtörtént.

Miké hallgatott egy kis ideig, aztán nevetésben tört ki:

- Ha neked már ez is örület, mit szólnál egy még hajmeresztőbb ötlethez? Hagyd ott Normant, és legyél a feleségem. Akkor itt maradhatnál, s vezethetnéd a gazdaságot, pontosan úgy, ahogy a nénéd akarta.

Franny szólni sem tudott a megdöbbenéstől. Talán csak rosszul hallott? Miké a szeme sarkából pillantott rá.

- Mi az, válaszra sem méltatsz? - kérdezte erőltetett könnyedséggel. - Nem szoktál ilyen hallgatag lenni.

A lány nagy nehezen összeszedte magát.

- Ez annyira nevetséges, hogy nem is találok szavakat.

- Igazán? - kérdezte a férfi fakó hangon.

- Igen. - Franny közben egészen magához tért. - Szerencsére egy másodpercig sem hittem, hogy komolyan gondolod. Különbösen alaposan megmondanám, hogy mi a véleményem erről az egésze... és persze rólad. Ne haragudj, de ez rossz tréfa volt.

- Értem. - Miközben a gidres-gödörös behajtón döcögtek, Miké konokul hallgatott, és ez a feszült csönd a lányt egyre jobban nyomasztotta. A hátsó ajtónál megálltak, s a férfi mintegy mellékesen megjegyezte: - Igazad van. Valóban rossz tréfa volt.

A lány azonban meg sem moccant Bárhogy élvezte is az együtt töltött délutánt és estét, a végén valahogy minden elromlott. úgy érezte, ő nem tehet erről, Miké volt az, aki ezzel az ízetlen mókával agyoncsapott mindent. Nem volt semmi oka hát az önvádra, de valahogy mégis...

- Miké, én... - kezdte félénken, de a férfi közbevágot:

- Jó éjszakát, Franny!

Erre már nem lehetett mit mondani. A lány kinyitotta az ajtót, a terepjáró magas üléséről a földre huppant.

- Még egyszer köszönöm a vendéglátást, ezt feltétlenül mondd meg a mamádnak - mondta kedvesen. - És... neked is köszönöm.

- Ugyan mit? - fakadt ki Miké, s azzal áthajolt a szomszéd ülésen, és lendületesen becsapta az ajtót. Gázt adott, farolva megfordult az udvaron, kihajtott anélkül, hogy visszanézett volna.

Franny kinyitotta az ajtót, és belépett. Le volt taglózva, és maga sem tudta, miért, de hibásnak érezte magát.

Ezt a könnyelmű ajánlatot Miké nem gondolhatta komolyan. Vagy mégis? Nem, lehetetlen, hisz a végén ő is elismerte. Akkor meg miért lett olyan dühös,

amikor ő viccnek fogta fel?

Ó, a pokolba az egésszel! - sóhajtott a lány keserűen. Végére is Miké nem ér annyit, hogy gyötörjem magam miatta, próbált lecsillapodni. Lefekvéshez készülődve vetkőzni kezdett. Egy faragatlan, goromba fickó, győzködte tovább magát.

Bezzeg Norman tud viselkedni, vele sohasem fordulna elő, hogy elveszítse a fejét. A nőkhöz pedig kifejezetten udvarias. Nincs is helye köztük vad, fölöslegesen felzaklató szenvedélyeknek.

Miké viszont oly an heves, mint egy kamasz. És különben is gyűlölöm őt, igyekezett elhíttetni magával Franny.

Ezen az éjszakán hajnalig sem jött álom a szemére, és úgy érezte, elveszítette a legjobb barátját.

Másnap reggel fáradtan ébredt, de kötelességtudón nekifogott, hogy ellássa az állatokat. Változatlanul rosszul érezte magát a bőrében Mire az utolsó számárnak is enni adott, megszületett benne az elhatározás: fölvesz maga mellé valakit segítségnek.

Miké említette, hogy van a faluban elég munka nélkül lődörgő fiatal, azok szíves örömet beállnának. Talán ismer is valakit, aki elég megbízható. A tegnapi történetek után azonban nem hívhatja fel csak úgy, hogy a segítségét kérje.

Tettre készen ledobta hát magáról a munkaruhát, s elindult a faluba, hogy kitegyen egy hirdetést a boltban, ahol egy helyen volt a posta meg az élelmiszertől kezdve cernát, kapát és minden egyebet árusító vegyeskereskedés. Ennél jobb

helyet aligha találhat ilyen célra.

Már hazafelé indult, amikor eszébe jutott, hogy megpróbálja Normant otthon felhívni. A férfinak ez a napja általában szabad volt, s ilyenkor a kertben vagy a házban bíbelődött valamivel.

Franny csalódottan hallotta a telefonban Mrs. Greaves hangját:

- Nem, Norman nincs idehaza.
- Még nem jött vissza Skóciából?
- De. Csak most külföldön van.
- Külföldön? - Mrs. Greavesből általában minden szót harapófogóval kellett kihúzni.
- Igen, egy könyvvásáron.
- És a leveleket megkapta, mielőtt elment?

- Levelet? Ide nem jött levél.

Hazudik, mintha könyvből olvasná, gondolta Franny dühösen. Biztosan megismerte rajta a kézírásomat, és jobbnak látta „elveszíteni” a levelet. Frannynek be kellett látnia, hogy Normant ezen az úton nem érheti el. Egyszerre támadt egy ötlete. Hagyhat neki üzenetet a hivatalban. Ha megjön, előbb úgyis biztosan odamegy.

- Köszönöm - mondta fagyosan, és letette a kagylót. Az, hogy nem sikerült a vőlegényét elérnie, csak még jobban meggyőzte: legjobb lesz gyorsan mindent elrendezni, és minél előbb visszatérni végre Londonba.

Aztán fölhívta az ügynökét, hogy megtudja, tartogat-e valami megbízást a számára. Elvégre, ahogy Miké kíméletlenül az orra alá dörgölte, a fiatal lányok csapatostul lesik, hogy a helyét átvehessék.

A menedzsere azonban semmivel sem kecsegtette:

- Sajnálom, szivi, de semmi sincs kilátásban. Sehol sem kell most vörös hajú modell. Mindenki csak szőkét keres. Hívj fel néhány nap múlva, talán befut valami.

Ebéd után megszólalt a telefon, s Franny reménykedve kapta föl a kagylót. Számos üzenetéből talán elérte végre egy a vőlegényét. Ismerős hang szólalt meg, de nem Normané.

- Franny? - kérdezte Miké, s a lány szíve megdobbant. Újra szóba áll vele!

- Igen? - Franny vigyázott, hogy ne hallatsszon a hangján a megkönnyebbülés.

- Láttam a hirdetésedet a boltban.

- Velem is megtörténik, hogy meghallgatom mások tanácsát - felelte a lány fesztelenül.

- De azt nem én mondtam, hogy ezt a formát válaszd. Aligha fogsz így megbízható segítséget találni. - Franny jókedvét mintha elfújták volna. Ha csak azért hívta fel, hogy kioktassa... - Mért nem kérdeztél meg előbb? - folytatta a férfi türelmetlenül. A lány hallgatott. - Óvatosabb lehtettél volna, elvégre falun is vannak kétes alakok, nemcsak a városban. Ha valaki jelentkezik, értesíts, rendben? Szeretnék én is ott lenni, amikor megállapodsz vele.

- Nem hiszem, hogy szükség van rá - hátrította el Franny tartózkodóan. - Elég jó emberismerő vagyok.

- Értem. - A férfi hangja élessé vált. - Tehát megint ott tartunk, ahol az elején: hadiállapot. S mindez egy... egy ártatlan szó miatt. Úgy látszik, már megint félreismertelek. Pedig már azt hittem, egész jól eligazodom rajtad.

- Már ne haragudj, ezt meg hogy értsem?

- Úgy tudom, nem érdekel, mit gondolok rólad.
- Meglehet. Ez azonban nem szokott visszatartani téged attól, hogy a képedbe vágd az ítéleteidet.
- Most nem érek rá, hogy részletesen kifejtsem a véleményem. - Mielőtt Franny bármit is felelhetett volna, a férfi hozzátette: - Indulnom kell Jed Spriggs-hez. Ma megy be a kórházba. Aztán majd jövök hozzád Bimbóval és Virággal. - Azzal letette a kagylót.

Franny folytatta a konyha kifestését. Minden dühét beleadta a munkába, és úgy loccsantotta a festéket a falra, hogy csak úgy spriccelt Közben gondolatban elpróbálta, miféle szitkokat vágna Miké fejéhez, ha most ott lenne. Amikor meghallotta, hogy behajt egy kocsi, már épp kellő hangulatban volt egy kiadós veszekedéshez.

Le sem téve az ecsetet, feltépte az ajtót, s épp meglátta, amint a két tehén és a libák előtűnnek a teherautóról. Ez utóbbiak kíváncsian nyujtogatták a nyakukat. Több sem kellett a lánynak.

- Hé, mit csinálsz te ott? - kiáltotta magából kikelve. Harciasan végigrohant az udvaron, az ecsetet kivont kardként tartva a feje fölött. Dühösen benézett a teherautó sötét rakterébe. - Te ravasz cselszövő! - förmedt rá a homályban álló alakra. - Nem megmondtam neked, hogy libákat nem fogok eltűrni az udvaromon? Tereld vissza ezeket a sziszegő dögöket azonnal, és...

- Nem én intéztem így, kisasszony. - A férfit, aki főlegyenesedett és közelebb lépett, Franny még soha nem látta. - Én csak azt csinálom, amivel Miké Leeming megbízott.

- És hol az ördögben van az az ember? - tudakolta a lány nem csillapuló haraggal. - Azt mondta, ő jön...

- Sürgős esethez hívták, és engem kért meg, hogy intézzem el helyette. - A férfi a kezét nyújtotta. - Bili Hardy vagyok, Jed Spriggs szomszédja.

- Nem tudta volna magánál elhelyezni ezeket a libákat? - A lány undorral szemlélte a még mindig kíváncsian bolyongó állatokat.

- Sajnálom, kisasszony - vigyorgott Bili Hardy idétlenül. - Nem akarom könnyelműen kockára tenni az életem. Az én feleségem legalább úgy irtózik a libáktól, mint ön.

Kerüljön csak Miké Leeming a kezem közé, azt nem éli túl! - forrt Frannyben a düh. Micsoda pimaszság, ukmukfukk ideküldeni ezeket a szörnyetegeket! De úgy kell

nekem! Miért egyeztem bele, hogy a teheneket idehozzák? Így van ez. Ha az ember a kisujját nyújtja, mindjárt az egész karja kell.

- Hová vihetem a marhákat? - kérdezte Bili Hardy.

- Már előkészítettem a helyüket Mindjárt megmutatom. - Franny megkönnyebbült, hogy a férfi nem akarja mindjárt otthagyni, amint a lerakodást befejezte, ugyanis el sem tudta képzelni, hogyan terelné a helyére ezt a két hatalmas állatot. Miké megnyugtató közelsége nélkül már félt tőlük egy kicsit, nem úgy, mint először.

- Legjobb lenne máris megfejni a két öreglányt - vélte Bili. - Tudja, hogyan kell?

- Persze. - Hisz nem lehet sokkal bonyolultabb tehenet fejni, mint kecskét. Azt pedig csinálta már, igaz, elég régen. Végtére ez is olyasmi, mint a kerékpározás: ha az ember egyszer megtanulta, többé nem felejt el.

6. FEJEZET

Miután Bili Hardy elment, Franny bement a házba a két új vödörért, amelyeket reggel a boltban vásárolt. Ezekkel és a pajtában lelt háromlábú fejőszékkal felszerelve máris késznek érezte magát az új feladatra.

Egy félóra múlva azonban még mindkét vödör üres volt. Bimbó és Virág bőgve panaszkodott, a lány pedig már majdnem sírva fakadt. Olyan lármát csapott a két szegény állat, hogy Franny meg sem hallotta, amint Miké behajt az udvarra. Ijedten rezzent össze, amikor a férfi mögötte állva rosszalóan megjegyezte:

- Azt hittem, te tudsz tehenet fejni.

Azzal se szó, se beszéd félretolta, s maga látott munkához.

Franny lenyűgözve figyelte, ahogy a gyakorlott kezek előcsalják a sűrű fehér folyadékot, s lassan megtelik a vödör. A gondolatai közben lassan elkalandoztak, s elképzelte, mi mindent csinálhatna Miké még azzal a csodálatos kezével. Úgy belemerült ezekbe a pajzán gondolatokba, hogy alig tudott megszabadulni tőlük. Mire azonban a férfi elkészült, Franny is erőt vett magán.

- Csak ne szólj egy szót se! - tartotta maga elé a kezét a lány, amikor Miké hátrafordult, és fölényes mosollyal ránézett - Te akartad, hogy idevegyem őket. Én csak beleegyeztem, de nem is végleg. Különben nem vagyok már az a kislány, akiről a néném mesélt. Nagyon sok idő telt el azóta. Városban nőttem fel, és mindent elfelejtettem, amit annak idején tudtam. A fejést is.

- Ugyan, dehogy felejtetted el - intette le Miké, s elkapta a lány kezét, mielőtt az elhúzhatta volna. Franny megborzongott - Nem lehet az ilyet elfelejteni. Egyszerűen még nem ismered ezeket az állatokat Meg kell nyerned a bizalmukat. Ha természetes tudsz lenni velük, ők is azok lesznek. Görcsös a kezed, és ezek ezt

megérik. - Vezette a lány kezét - Ide teszed az ujjad meg ide - mutatta a helyes mozdulatot, aztán elismételtette a lánnyal. - Na látod! Nem is ördögösség.

Miké vidáman mosolyogva nézett Frannyre. Szabad kezével megfogta a lány állát, s belenézett még mindig dacosan csillogó szemébe.

- No, ne légy már olyan makacs. Nem áll jól neked, ha ilyen durcás vagy. - Ujjával végigsimította a lány összeráncolt szemöldökét.

Kellemes, sőt izgató volt az érintése. Franny mégis elrántotta a kezét, s gyorsan elfordult.

- Mintha bizony érdekelne, mi áll jól nekem, s mi nem - vetette oda sértődötten. - Felőled aztán egykettőre töpörödött vénasszony lehetne belőlem.

Mike-ot nem hagyta hidegen ez a szemrehányás. Megfogta a lány vállát, és mélyen Franny szemébe nézett.

- Ezt azért nem kellett volna mondanod, Franny. Egy szó sem igaz belőle. Épp ellenkezőleg, nem akarom, hogy a te kedves arcodat elcsúfítsa az idő. Engem is el tud bűvölni a női szépség, mint minden férfit. És te csakugyan rendkívül szép vagy. - A hangja rekedtté vált - Néha talán túl szép is az én lelki nyugalmamnak.

Megszorította a lány vállát Franny nem tudta, szándékosan-e, de közben magához is vont picit. Egészen különös volt ez a hirtelenében, szinte a semmiből támadt meghittség. Egyszeriben eltöltötte a lányt Miké férfias kisugárzása, szeretett volna a mellére borulni, s érezni ölelő karját Semmit sem kívánt, csak a szorítását, a biztonságot nyújtó erejét.

Franny mozdulatlanul nézte Mike-ot, s mélyet sóhajtott Valami különös történt vele, olyasmi, amit pedig maga sem akart Hogy lehet az, hogy ennek az embernek a puszta érintésére így elveszítse az eszét? Miké még csak meg sem csókolta, s őt máris édes borzongás járja át Alig hallotta, hogy a férfi még mindig beszél hozzá:

- Az arcod egészen a nénédre emlékeztet. -Ujjával körberajzolta a lány állát, megérintette az arcát és a homlokát Franny görcsösen nyelt egyet - Francesca nyolcvanévesen, cserzett és ráncoktól szabdalt bőrrel is szép volt még. Te ugyanaz a fajta vagy, öregkorodra is szép maradsz. És csak annyit kell tenned érte, hogy hű maradsz önmagadhoz, Franny.

Ebben a pillanatban már olyan közel voltak egymáshoz, hogy összeért a térdük. A lány gyomra úgy összerándult, hogy szinte fájt. Elszégyellte magát, amikor érezte, hogy a mellbimbója megkeménykedik. Szerencsére az öreg melegítőfelső mindent eltakart.

- Franny, te ne légy olyan, mint azok a szájalmas, kifestett pávák, akik csak a külsejükkel törődnek, és olyan férfiak után futkosnak, akik nem is valók hozzájuk.

A lány már érezte Miké forró leheletét az arcán. Nem ellenkezett volna, ha az ajkuk összeér. Annyira kívánta a férfi csókját, hogy már-már ő kezdeményezett, de Miké még tovább beszélt:

- Látott már így téged Norman egyáltalán? Munkától piszkos ruhában, izgalomtól kipirosodott arccal, százszorta szebbnek és kívánatosabbnak, mint...

- Miké! Ne mondd ezt!

Franny kitepte magát Norman említése megint szembesítette a valósággal. Hogy a csudába engedhette meg ennek az embernek, hogy ilyen közel férközzön hozzá? Hogy gondolhatott arra, hogy megcsókolja? Semmiképp sem szabad engednie Miké veszélyes vonzerejének, különben még olyasmit tehet, amiért később szégyellné magát. Kedveskedéssel és férfias csábítással nem lehet őt rávenni, hogy a birtokon maradjon.

- Nehogy azt hidd - figyelmeztette Mike-ot szigorú hangon -, hogy hízelgő bókokkal levehetsz a lábamról! Te aztán tényleg minden eszközt bevetsz csak

azért, hogy...

- Csak nem azt hiszed...? - A férfi arcvonásai egyszerre megkeményedtek.

- Nem hiszem, tudom. Lehet, hogy tehenet fejni nem tudok, de azért én sem estem a fejemre, Miké. Te nagyon is tudtad, mit gondolj rólam, mielőtt még találkoztunk. Igaz, tűzszünetet kötöttünk, de ez az égvilágon semmit nem jelent. Én pedig hadd éljem úgy az életemet, ahogy nekem tetszik.

Franny kirohanása nem győzte meg a férfit.

- Na, menjünk - szólta engesztelőén, s fölemelte a teli vödröket. - Kicsit felizgattak az események, és most rajtam vezetted le a mérgeket. Hidd el, megértelek, de azért nem szép tőled. Fújd ki magad egy kicsit. Beszéljük meg az egészet nyugodtan egy csésze jóféle tea mellett.

Franny azonban épp megnyugodni nem akart. Még mindig jobb veszekedni, mint engedni azoknak a veszélyes érzéseknek, amelyeket Miké ébresztett föl

benne.

- Szerintem - kezdte a lány szándékos élel -, gyáva, aki mindent egy csésze teával akar megoldani. Nagyon kedves vagy, de kár a gőzért. Egyszerűen túl

messzire mentél.

- Te nemkülönben-morogta Miké, ezzel lerakta a vödröket, és elállta Franny előtt a kijáratot - A te csodálatos Normanedre mondd ezt, ne énrám, mert én nem tűröm el, hogy gyávának nevezd. Mit akarsz, mondd? Whiskyvel itassalak le? Norman ezt csinálná? Szerinted ez volna a férfias megoldás?

- Dehogyis! - tiltakozott hevesen a lány. Az apja keresett vigaszt mindig az alkoholban. - Egyáltalán nem. Csak azt nem értem, miért nem hagysz végre békén. Torkig vagyok veled, hogy folyton beleártod magad a dolgaimba. Van elég bajom nélküled is. Nem kell, hogy még jobban összezavarj.

- Igazán?-kérdezte a férfi különös nyugalommal.-És megmondanád, mivel nehezítem én meg a sorsodat?

Néhány nappal ezelőtt Franny még tisztán látta maga előtt a jövőjét. Szakmai sikerek, házasság Normannel, rendezett körülmények, s mindez együtt egy védett, biztonságos életet jelentett volna. Az anyjának mindebből semmi sem jutott. Csak Mrs. Greavés vetett némi árnyékot erre az idillre.

Most azonban a lány megingott, hogy valóban ez-e az ő igazi útja. S aki ezt a kételyt elültette benne, az nem más, mint Miké Leeming.- Miféle gondot jelentek én neked? - kérdezte újra a férfi, és összehúzott szemmel nézett Frannyre.

A lány összeszedte minden erejét, hogy felelni tudjon. Azt mindenesetre nem akarta elárulni, mi nyomasztja valójában. Ehelyett nyeglén így válaszolt:

- Még kérde? Először a szamarak. Aztán a két tehén. Legújabbán meg már libák is! Miké! Én ezeket az alattomos, rosszindulatú teremtményeket nem fogom itt eltűrni, ezt megmondtam.

- Ó, hát csak erről van szó? - A férfi fellélegzett. - Igazán nem gondoltam, hogy ez ennyire borzasztó. - Megint fölvette a tejesvödröket, és elindult. - Egyébként világosan leszögezted, hogy nem maradsz itt sokáig. Vagy... - Megállt, lendületesen Franny felé fordult, s reményteljesen így folytatta: - Vagy azóta meggondoltad magad?

- Szó sincs róla -jelentette ki Franny, s közben szedte a lábát, nehogy lemaradjon. - Remélem, most már egy-két napon belül föl tudok venni valakit, s akkor azonnal visszamegyek Londonba. Már így is túl sokáig voltam távol.

- Távol a reflektorfénytől, a fényképezőgépek keresztüzétől, egy látszatvilág minden csalásától és ámításától? - kérdezte Miké megvetően, de különösebb indulat nélkül. - Komolyan mondom, Franny, csalódtam benned. Az elmúlt néhány napban kezdél végre magadra találni. Elindultál a magad útján, időnként olyan határozottnak tűntél, mint amilyen Francesca néni volt. De látom már, az egész nem több pillanatnyi fellángolásnál. Hiába, a mai lányok képtelenek befejezni bármit, amibe belekezdenek. - Azzal, megérkezvén a konyhába, ingerülten letette a vödröket a kőre.

- ..mondotta Bölcs Salamon - gúnyolódott a lány. - Tulajdonképpen hogy jössz te ahhoz, hogy ilyeneket vágj a fejemhez? Nagyon biztos vagy a dolgodban! Holott valójában teljesen közömbös vagyok neked. Sokat voltam egyedül, ha már egyszer így alakult az

életem. Ha éppen akarnám, továbbra is meg tudnék állni a saját lábamon, csak éppen nem akarom...

- Jól van, jól - tartotta föl megadóan a kezét Miké. - Máris meggyőztél, ne folytasd! Ha valóban úgy döntöttél, hogy nem akarsz teljesíteni a nénéd utolsó kívánságát, hát segíték neked találni valakit, aki majd átveszi ezt az egészet. A hétvégén pedig már csomagolhatsz is. Talán mégis így lesz a legjobb mindenkinek.

Franny meglepetten nézett a férfira, aki ilyen váratlanul meghátrált.

- Talán még örülsz is neki, hogy végre megszabadulhatsz tőlem. - Nem tudta, mit gondoljon erről a hirtelen fordulatról.

- Nem tagadom - felelte Miké kertelés nélkül. - Ha te még mindig kitartasz amellett, hogy visszamégy Londonba, jobb, ha minél előbb túl leszünk rajta.

- Mert azt gondolod, hiába fecséreled rám a drága időt, így van? - kötekedett Franny tovább, és érthetetlen módon sértette, hogy Miké már nem ellenkezik.

A férfi a teázást sem erőltette, s Frannynek az volt a benyomása, nem is örülne neki, ha erre emlékeztetné.

Kicsit elbizonytalanodva állt az ajtóban, s nézte, ahogy Miké beszáll a kocsiba, és elhajt. Ezek szerint, gondolta, néhány nap múlva Miké Leeming és vele együtt az örökös ci vakodás is végleg eltűnik az életéből. Tulajdonképpen fel kellett volna szabadulnia ettől a tudattól, de valahogy mégis levertnek és olyan furcsán üresnek érezte magát.

Másnap este Norman telefonált, nyilván otthonról, hisz a háttérből hallatszott a televízió hangja.

Franny nem volt egyértelműen boldog ettől a hívástól. A vőlegénye hangjára örömteli izgalmat kellett volna éreznie, de a lelkesedésnek még a szele sem érintette meg. Egész nap ilyen nyomott hangulatban volt.

- Az ég szerelmére - kezdte a férfi -, mit csinálsz te ott a világ végén?

Hát persze, hogy nem kapta meg a levelet! A munkahelyén pedig csak egy rövid üzenet várta. Franny élőszóban is összefoglalta hát, mi minden történt vele az elmúlt héten.

- Te jószágos ég! - döbönt meg Norman. - Annak a vénlánynak már nem lehetett ki mind a négy kereke.

- Erről szó sincs! Inkább csak nyakas természetű volt egy kicsit.

- De hogy gondolhatta, hogy rád hagy egy csomó szamarat? Hát miféle hasznod lehet neked...

- Azt hiszem, ő nemigen foglalkozott az üzleti értelemben vett haszonnal. Neki inkább az lehetett a fontos, hogy az örökség megbízható kezekbe...
- Komolyan gondolta, hogy te vezesd tovább a gazdaságot?
- Ne felejtse el, Norman, hogy Francesca néni engem utoljára akkor látott, amikor még mint kisgyerek szaladgáltam nála az udvaron. Akkoriban valóban...
- Ugyan! Eladod az egészet, és el van intézve.
- Nem, Norman.-Franny szándékosan a végére hagyta a végrendeletnek ezt a kínos kitételét.
- Micsoda? Hogyhogy nem? Igaz, én nem értem, hogy lehet, de sokan szeretik Cotswolds környékét. Biztos, hogy akad majd ingatlankereskedő, aki lát benne...
- Sem a házat, sem a földet nem adhatom el. Itt kell laknom, és...
- Ott lakni? - A férfi hangja szinte elcsuklott a felháborodástól. - Ne haragudj, ez egyszerűen nevetséges. Mellesleg teljesen lehetetlen is. Hogy a csudába költözhetnénk...?
- Egy szóval sem mondtam még, hogy tényleg itt fogok lakni - szakította félbe Franny. - Ezek csak a hagyatéki feltételek. És ha ezeket nem teljesítem, a birtokot egy vagyongazdálkodó fogja vezetni, én pedig egy pennyt sem kapok.

Norman erre teljesen megnémult. Franny már azt hitte, megszakadt a vonal, amikor végre megszólalt:

- Jó. Elmegyek Lionswickbe. Az ördögbe is! De csak... egy-két nap múlva. Előbb nem tudok. - Közben nyilván megnézte a határidőnaplóját. - Addig türelem, és ne menj bele semmibe. Ez a... vagyongazdálkodó nem tetszik nekem. Szerintem rá akar szedni téged, hogy aztán ő söpörhesse be a vagyont. Dörzsölt gazfickó lehet!
- Nem, nem olyan! - tiltakozott a lány, s maga is meglepődött azon, hogy a védelmébe veszi Mike-ot.
- Hidd el nekem, ezt én jobban meg tudom ítélni - hárította el a férfi. - A nőket könnyebben rászedik.
- De Norman, én akkor is...
- Ne haragudj, édes, de most be kell fejeznem. Anyu kedvenc műsora következik. Szóval egy vagy két nap múlva látjuk egymást. És semmit se engedj ki a kezedből, ami jog szerint a tiéd.

Franny megértette, miért lett Norman olyan ingerült. Amikor először meghallotta, mik a kikötések, ő is hasonlóan vélekedett Mike-ról, és hallani sem akart arról, hogy a

gazdaságot átvegye. Csak nem változott meg azóta a véleményem? - hökkent meg a lány. És ha igen, pontosan miről? Mike-ról vagy a birtokról? Netalán mindkettőről?

Amíg a vőlegénye nem jelentkezett, az volt a feltett szándéka, hogy amint lehet, visszatér a fővárosba. Az a megvető hang azonban, ahogy Norman a nénjéről és Lionswickről beszélt, ellenérzést váltott ki belőle. Elvégre ő dönti el, átveszi-e a gazdaságot, vagy sem. Rosszulesett neki, hogy a leendő férje még csak megvitatni sem hajlandó a lehetőséget, hogy esetleg vidéken is élhetnének.

Másnap reggel Franny épp a szamarakat etette, amikor egyszer csak az a kellemetlen érzése támadt, hogy valaki figyeli. Az első gondolata rögtön az volt, hogy Miké jelent meg észrevétlenül, s megállt valahol hátul. Hirtelen megfordult, de sajnos nem ő volt az.

- Miben segíthetek? - kérdezte Franny.

Két fiatalember közeledett felé lassan, az egyik határozott volt, a másik inkább félszeg.

- Olvastuk a hirdetését a boltban. - A bátrabbik vitte a szót. Alacsony, inas, keskeny arcú legény volt, világos szeme értelmesen csillogott. A társa kissé magasabb volt nála, vállasabb is, a tekintete azonban kifejezéstelen, szinte üres.

- És ti állatokat akartok gondozni? - kételkedett a lány. Valahogy nem ilyenek képzelte el az alkalmazottait.

- Ha nincs más - felelte a sovány arcú. - Nekem egyik munka olyan mint a másik. De Tony - mutatott a másikra - odavan az állatokért Engem bárhová fölvesznek - mondta önérzetesen -, ő azonban a legtöbb helyen nem kell.

- És mért nem?

- Azt hiszik, valami nincs rendben nála odafönn - mondta kissé megbántottan -, pedig teljesen normális a Tony. Talán lassú egy kicsit, de kitartó, és megcsinál mindent, amit mondok neki. Tehát miről van szó, kisasszony?

- Nos... igen - tétovázott Franny. - Nem is tudom... Ti vagytok az elsők. Talán jelentkezik még majd más is. Őszintén szólva...

- Nem fog jönni senki - állította határozottan a beszédesebbik. - A fiúkkal mindent megbeszéltünk, és úgy döntöttünk, hogy ez a meló épp Tonynak való.

- Szóval más ide se jön?

- Úgy van, hölgyem-vigyorgott a legény pimaszul.

Frannyt felháborította, hogy ezek szerint a faluban valami ifjúsági maffia működik. Ez a fiatalember azonban tetszett neki. Igaz, eléggé felvágta a nyelvét, de volt benne valami kedélyes. - Tehát ti ketten mindig együtt dolgoztok?

Júlia különszám 1993/5.

- Ő a bátyám, és kell mellé valaki, aki törődik velem. Ez vagyok én - hangzott az egyszerű magyarázat.- Hogy hívnak?-tudakolta a lány.

- SidGreen.

- Jól van, Sid. Mivel a munkaerő kínálat a te áldásos tevékenységed következtében ennyire beszűkült... - A fiú értetlenül bámult rá, hát másképp fogalmazott: - Egyszerrel mivel a többiekkel lebeszélte arról, hogy jelentkezzenek, nincs más választásom. Fölveszlek benneteket, de csak egy hét próbaidőre. Rendben van?

- Nekem jó - vontam meg a vállát Sid. - Meglátja, nem is akar majd elengedni bennünket - mondta bizakodva. - A Tony nagyon rendes srác.

- Hát te? - kérdezte Franny.

Sid nyíltan a lány szemébe nézett.

- Nem fogja megbánni, hogy fölvettem, kisasszony. Megdolgozom a pénzemért. Franny töprengve nézte a fiút. Nem fog megszakadni a munkában, az látszik rajta, mégis tetszett neki amiatt, hogy így kiáll a bátyjáért Nem minden hasonló korú fiú vállalná a felelősséget egy láthatóan kissé visszamaradott testvéérért De Sid különben is olyan komolynak látszik. Franny döntött:

- Akkor meg is állapodtunk. Azt javaslom, mindjárt kezdjétek el a munkát. Lássuk, mit tudtok. Ki kell ganézni az istállókat. Mindent, ami szükséges, megtaláltok ott a kis fészkerben.

Sid nem tudott alázatoskodni, Franny azonban a hála jelét vélte fölfedezni értelmes tekintetében.

Franny végigment az udvaron. Épp be akart lépni a házba, amikor Miké Leeming terepjárója befordult az udvarra. A lánynak nagyot dobbant a szíve, de vigyázott, nehogy kimutassa, mennyire örül.

- Hát te hogy kerülsz ide? - kérdezte köszöntésképpen. A férfi kiszállt a kocsiból, s odajött hozzá. Frannyt most is lenyűgözte magas, erőteljes alakja. - Nem beteg egyik állat sem.

- Tudom - felelte Miké fagyosan. - Csak azért jöttem, hogy figyelmeztesselek.

- Vagy úgy! - felelte a lány pökhendin.

- Igen, úgy. Érdeklődtem a srácoknál a faluban, hogy megfelelő segítséget találjak neked, és te mielőbb visszatérhess Londonba, a te csodálatos világvárosodba!

Egyszerre milyen sürgősen meg akarsz szabadulni tőlem, kedves Miké Leeming, gondolta Franny keserűen.

- Köszönöm, nem kell fáradnod - legyintett, Miké azonban folytatta:
- Valamit azért jó lesz, ha meghallgatsz. Mondtam neked, hogy errefelé vidéken is akadnak megbízhatatlan alakok. Egy fiatal suhanc, bizonyos Sid Green is ebből a fajtából való. Londonból költözött ide a családjával úgy fél évvel ezelőtt, és itt mindjárt amolyan bandavezérnek kiáltotta ki magát. Ért hozzá, hogy kell hatni a maga korabeli gyerekekre, így az itteniek el is fogadták. Úgy vettem észre, ő szemelte ki magának meg a nehéz felfogású, de engedelmes bátyjának ezt a munkát Óvakodj tőlük, ha itt megjelenének. Megtörténhet, hogy...
- Már elkéstél - közölte a lány. Nyugtalanította ugyan, amit Mike-től hallott, mégis elégtétellel töltötte el, hogy a férfit kész tények elé állíthatja. - Épp most fogadtam fel őket Már dolgoznak.

Először fordult elő, hogy Miké hirtelenében nem tudott mit szólni. Azért csakhamar felocsúdott a meglepetéséből.

- Akkor küldd is el őket mindjárt. - Ez úgy hangzott, mint egy parancs. - Találj ki valamilyen ürügyet Mondhatod azt is...
- Eszemben sincs -ellenkezett a lány. -Amitmegígértem, be is tartom. Nekik pedig megígértem, hogy megmutathatják, mit tudnak, és erről utólag már nem vitatkozom.
- De Franny! - próbálkozott tovább a férfi. - Hisz ez a gyerek még nem lehet több tizenhat évesnél, és máris sok van a rovásán. Azt hallottam, hogy többek között enyveskezű is.
- Van rá bizonyíték?
- Az nincs, de...
- Ha bebizonyosodik, akkor beszélhetünk róla - vágta el a vitát a lány. - Addig azonban Sid és Tony nálam dolgoznak.

Miké szögletes arca megkeményedett.

- Ezek szerint hagyod felügyelet nélkül itt garázdálkodni őket, míg te Londonban...
- Szemmel tartom őket, ne félj.

A férfinak egy pillanatra megint torkán akadt a szó. Aztán így szólt:

- Azt hittem, alig várod már, hogy visszatérhess a csillogó életbe, amit annyira...
- Jól hitted, Miké - bólintott a lány. Azt nem óhajtotta a férfi orrára kötni, hogy Norman hamarosan megérkezik.

Franny arra a meggyőződésre jutott, hogy Miké nem akarta rászedni őt a végrendelettel kapcsolatban, s azt akarta, hogy Norman is megbizonyosodjék erről.

- Mivel az ügynököm szerint egyelőre nincs munka... - Észrevette a férfi gúnyos pillantását - Most nehogy azt merd mondani - förmedt rá -, hogy te ezt előre tudtad! Átmeneti üresjáratról van szó csupán. Egy-két hét múlva annyi dolgom lesz megint, hogy ki se látszom majd belőle. - A háta mögött közben babonásan keresztbe fonta az ujját. - Addig pedig itt maradok, és irányítom ezt a két legényt. Nekem az első pillantásra megtetszettek. Számomra Sid és a bátyja mindaddig tiszta marad, amíg az ellenkezője be nem igazolódik.

Miké néhány másodpercig szótlánul nézte a lányt. Franny nyugodtan állta a tekintetét, hisz elhatározta, hogy egy jottányit sem enged abból, amit helyesnek ítélt. Miké egyszer csak elnevette magát:

- Hát mégiscsak van benned valami a nénéd konokságából, Franny Latimer. Az öreg Francesca ugyanilyen elszántan állt volna ki értük. Csakhogy az ő emberismeretében meg is lehetett ám bízni. A tiédben azonban már nem vagyok olyan biztos.

- Csakugyan? Téged mégis milyen jól kiismertelek.

Miké összehunyorította a szemét.

- Mit akarsz ezzel mondani? - A hangja olyan fenyegető volt, hogy Franny önkéntelenül összerezzent.

Nem, most már azért sem hátrálok meg, határozta el, de nem is akarta tovább bősztíteni Mike-ot Békülékenyebb hangot ütött meg tehát:

- Ebbe most inkább ne menjünk bele.

- Én azért mégis szeretném pontosan tudni, hogy mire céloztál ezzel! - dörögte a férfi. - Ilyen kijelentésekkel nem dobálózik az ember könnyelműen. Nagyon visszafogtam magam legutóbb, de ha már itt tartunk, mondjuk meg most már nyíltan és őszintén, mit gondolunk egymásról. - Az ajtóra mutatott: - Csak ön után, kisasszony.

Franny úgy érezte, megint kelepcebe csalták, s hogy bátorítsa magát, élesen így szólt:

- Te csak ne rendelkez itt! Ha valaki, akkor én hívhatlak be téged. Tudtommal egyelőre még az én házamban vagyunk.

- De már nem sokáig! Hacsak mégis úgy nem döntöttél, hogy maradsz - vágott vissza Miké, s további udvariaskodás helyett egyszerűen besétált az ajtón.

7. FEJEZET

Franny elhatározta, hogy ezúttal rideg és kimért lesz Mike-kal, s leült anélkül, hogy vendéglátói kötelessége szerint akár egy csésze kávéval is megkínálta volna. Meglepetésére azonban a férfi ezen nem akadt fenn, sőt nekilátott a kávéfőzésnek. Nem is folytatta addig a beszélgetést, amíg a két csésze gőzölgő italt oda nem tette az asztalra.

- Tehát? - Miké kérdően nézett a lányra.

- Mi tehát? - értetlenkedett Franny.

- Nos, mit gondolsz felőlem? Gyerünk, ki vele! - Miké szemben ült a lánnyal, és szúrós szemmel nézte.

Franny néhány napja még kereken kimondta volna a véleményét, amely aligha lett volna hízelgő. Azóta azonban már sok minden megváltozott, amit persze a fél világért sem hozna a férfi tudomására. Hogyne, csak kinevettetné magát!

- Nem hiszem, hogy tetszene.

- Azért csak halljuk!-nógatta a férfi.

A lány kerülte Miké pillantását, s kitérően válaszolt:

- A te ötleted volt, hogy nyíltan mondjuk meg egymásról a véleményünket. Kezdd el akkor te!

A férfi gúnyosan mosolygott.

- Szóval nem vagy már olyan biztos a dolгодban. Megtudhatnám az okát? - Felelet híján higgadtan így folytatta: - Na, nem bánom. Ha akarod, megmondhatom én őszintén, hogy mi a véleményem. - Fölkelt, és föl-alá sétált a

konyhában.

A lány figyelte, s közben egyre nyugtalanabb lett. Most biztosan nem bókók következnek.

Miért, talán arra várok? - töprengett a lány. Miké eddig nagyon ritkán adta jelét csodálatnak, s Franny olyankor is igen feszélyezve érezte magát.

Amikor a férfi beszélni kezdett, Franny nem láthatta, hisz épp a háta mögött állt. A közelségét azonban minden idegszálával érezte. Nem mert megfordulni, inkább mereven a tenyerében tartott csészébe bámult.

- Nem könnyű megfogalmazni, milyen is vagy valójában - szólalt meg Miké kisvártatva. - A képek alapján persze volt már némi elképzelésem rólad, mielőtt még találkoztunk volna. - Keze ránehezedett a lány vállára. - A felvételek azonban csaltak

- folytatta vontatottan, s magáról megfeledkezve masszírozni kezdte a lány vállát. - Az életben ugyanis sokkal szebb vagy... ugyanakkor...

Hosszú szünet következett, s Franny végül halkán megkérdezte:

- Mi van ugyanakkor?

- Ugyanakkor annyira más vagy, mint amilyennek elképzelvek. Én egy érzéketlen, beképzelt, végtelenül öntelt, egyszóval kiállhatatlan nőre számítottam. - Az ujját gyöngéden végighúzta a lány tarkóján.

Franny behunyta a szemét, és azt kívánta, bárcsak minél tovább tartana ez az érintés.

- Szóval azt hiszed, mégsem hiába vesződsz velem - szólalt meg halkán.

- De te egy falat vontál magad köré - folytatta a férfi, meg sem hallva a lányt -, és elrejtetted mögé a meleg szívedet. Így van, ugye?

Hirtelen újra megragadta Frannyt a vállánál, elszántan fölemelte, maga felé fordította, hogy a lány kénytelen volt a szemébe nézni.

- Mondd, ugye ezt nem csak képzelem? - kérdezte, s miután Franny nem válaszolt, a hangja követelőbb lett: - Miért? Miért mutatod magad másnak, mint amilyen vagy?

- De hát erről szó sincs - felelte Franny ijedten. - Én legalábbis nem érzem, hogy más lennék, mint amit mutatok.

- Hogyne lennél más! - erősködött Miké. - Ha tényleg jéghideg kir akati baba volnál, amilyennek hittelek, már az első napon hátat fordítottál volna ennek az elhanyagolt birtoknak. Egy szó nélkül visszaindultál volna Londonba, nem is törődve azzal, hogy mi lesz itt az állatokkal. De te nem futottál el, és amennyire tőled telt, megpróbáltál megfelelni mindennek, ami váratlanul rád szakadt. Nagyon sok mindent jóvátettél ezzel!

- Ez azonban nem azt jelenti, hogy...

A férfi nem hagyta magát félbeszakítani.

- Áltathatod magad, ha akarod, de engem nem tudsz becsapni. Tudom, hogy aranyból van a szíved, akárcsak a nénédnek. Ha az a kanca ellés közben elpusztul, sohasem bocsátottad volna meg magadnak. És Jed Spriggsnek sem mondtál nemet, mert tudtad, hogy fájdalmat okoznál neki.

Franny képtelen volt megszólalni. Miké elismerő szavai zavarba hozták. Úgy látszik, a férfi időközben megkedvelte őt.

Ha így van, hát legyen, gondolta a lány. Éppen eleget bántotta kezdetben azzal az elutasító modorával, a szemrehányásaival. Ő azonban, ahogy megismerte, becsülni

kezdte a férfit, és sokat adott a véleményére. Az érzései fokozatosan megváltoztak, s mára... igen, csakugyan megkedvelte.

De ettől még nem kellene elvesztenie a fejét, valahányszor a férfi a közelébe kerül. Nem szabad elfelejtenie, hogy Miké csak egy jó barát, és semmi több.

- De most... - törte meg a férfi a csendet - Most te jössz.

Franny értetlenül nézett Mike-ra. Ezt meg hogy érti? Annyira elmerült a gondolataiban, hogy egészen elfelejtette, miről is akartak beszélgetni tulajdonképp.

- És te, te mit gondolsz rólam?-emlékeztette a férfi.

- Én... - Franny zavartan köszörülni kezdte a torkát, aztán megnedvesítette az ajkát. Akármit is, de valamit mondanom kell, gondolta kétségbeesetten, mert Miké úgysem hagy békén, amíg nem válaszolok. - Téged se olyan könnyű kiismerni - kezdte. - Néha borzasztóan fölényeskedő vagy, és mindent jobban akarsz tudni. Máskor meg igazán kedves vagy hozzám, és nagyon figyelmes. Van, hogy legszívesebben a plafonra másznék tőled, néha meg nem tudom megállni nevetés

nélkül, ha hallgatlak.

- Szóval még mindig nem döntötted el, kedvelsz-e, vagy sem - állapította meg a férfi kissé megbántódva. - Végül is mit érzel?

Franny csodálkozott saját magán. Nem szokott ilyen könnyen összezavarodni.

Nem értette a kérdést.

- Hogyhogy mit érzel?

- Az ördögbe most már, Franny! Azt akarom tudni, tetszem-e neked, vagy sem! - fortyant fel Miké.

Mint akit megbabonáztak, úgy bámult Franny a férfira, s érezte, hogy előnti a veríték. Elkeseredetten próbálta visszanyerni a nyugalmát, s a farmernadrágjába törölte nedves tenyerét.

- Tulajdonképpen... nem... nem is tudom igazán - füllentette, holott határozottan kedvelte Mike-ot.

- Akkor pedig - szólt a férfi fenyegetően lehalkított hangon - még egy kis segítségre van szükséged.

Végtelen lassúsággal lehajolt, közben egy pillanatra sem véve le Frannyról a szemét, s figyelve, hogyan fogadja őt.

A lánynak elakadt a lélegzete. Megbabonázva meredt a férfi telt, csókra nyíló ajkára. A szíve vadul kalapált Miké ellenállhatatlanul férfias volt. Franny tudta, hogy mi következne, s mindenképp el akarta kerülni. Tiltakozni akart, ahogy a torkán kifér, de csak elfojtott nyöszörgés lett belőle. A kezével nekifeszült a férfi mellének.

Miké lassan megfogta a lány karcsú derekát, szorosan átölelte, és magához húzta. Franny a bőrén érezte a férfi testének melegét Ekkor Miké vadul csókolni kezdte.

A lány kétségbeesve próbált felülkerekedni föltámadó vágyán. De amikor a férfi a melléhez ért, már nem volt képes többé küzdeni, s hagyta, hogy elsodorják a szenvedély hullámai. Szorosan a férfihoz simulva, odaadóan viszonzta a csókot.

Miké érezte, hogy a lány megadja magát, s felsóhajtott. Mohó vágytól hajtva nyelvével utat tört Franny ajkai közt. A lány eddig az ilyen szabados csókot illetlennek tartotta. Normantól is csak eltúrte, elvégre jegyesek voltak.

Mike-kal azonban egészen más volt. Franny most érezte életében először a csók ellenállhatatlan gyönyörét. Elragadta ez az ismeretlen érzés, melyet a férfi ébresztett föl benne, kéjesen felnyögött, fölemelte a kezét, és beletúrta Miké sűrű hajába. Egyszer csak már nem is kívánt mást, mint egészen odaadni magát ennek a férfinak.

- Kívánlak, Franny - szólalt meg Miké rekedten. - Annyira kívánlak! Ugye te is engem? - Inkább meglepett kijelentés volt ez, mint aggódó kérdés.

Igen, kívánlak én is! - ismerte el magában Franny végre. Ezért kavarta fel mindig a férfi közelsége. Az eszével elutasította őt, és bizalmatlan volt iránta, a teste azonban kezdettől fogva érzékenyen válaszolt Miké minden apró mozdulatára. Most is világosan érezte, mennyire kívánja őt a férfi, mielőtt még egy szóval is mondta volna.

De ez az egész csak félreértés lehet, csalóka káprázat. Hiszen Miké el akarja venni tőle a fényes és biztos jövőt, amelyről mindig is álmodott. És mégis... a teste arra a beteljesülésre vágyott, melyet csak ő adhat meg neki.

- Akarsz engem, igaz? - kérdezte a férfi érdes hangon.

Az ajtó hirtelen kivágódott, és a kinti hideg bezúdult a konyhába.

- Kész az istálló, kisasszony! - kiáltotta Sid Green vidáman, nem zavartatva magát a helyzettől. - Most mit csináljunk?

Miké azonnal elengedte a lányt, s halkán átkozódott, ahogy ránézett a két sihederre. Sid már be is lépett a konyhába, a bátyja meg a nyomában.

- Nem hallottam, hogy kopogtatok volna - szólt a férfi számonkérő hangon, de megpróbálta leplezni az ingerültségét. Franny azonban jól sejtette, hogy a talpraesett Sidet nem lehet megtéveszteni.

- Igazán nem gondolhattam, hogy fényes nappal itt udvarol! - vágott vissza a fiú pimaszul.

Franny nem is tudta, nevéssen vagy fölháborodjon. Az érzékei azt kívánták, bár tovább tartott volna az iménti pillanat. Ugyanakkor hálás is volt Sidnek, amiért megmentette őt a hűtlenség nyomasztó lelki terhétől. Ha nem toppan be váratlanul a fiú, Frannyt a perc varázsa még valami jóvátehetetlenre ragadtatta volna.

- No, ez gyors munka volt. - A lány az ócska tűzhelyhez lépett. - Igazán megérdemeltek egy kis frissítőt. Mit szeretnétek: teát, kávé vagy egy forró kakaót? - Közben rámutatott a polcon mindegyik dobozra.

- Nincs valami komolyabb? - kérdezte Sid. - Legszívesebben egy jó hideg sört innánk.

- Sajnálom, azzal nem szolgálhatok. De még ha volna, sem adnék. Egy fiú a te korodban még ne igyon alkoholt. A legény vállat vont.

- Hát akkor, kávé. Egyébként csak hogy tudja, én már tizenkét éves koromban ittam szeszt. Akárcsak ő - intett a fejével a testvére felé. - Na, gyere már beljebb, Tony - szólt hátra neki, és fesztelenül az asztalhoz telepedett. Ugy viselkedett, mint aki otthon érzi itt magát.

- Iszol te is valamit, mielőtt elmegy? - kérdezte Franny, de közben rá se mert nézni Mike-ra.

- Köszönöm, semmit - felelte ő. - Már így is elkéstem. De még mielőtt elmegyek, beszédem van veled, fiam. - Széttérpesztett lábbal megállt Sid előtt, s olyan fenyegetően nézett le rá, hogy Franny megsajnálta a fiút. Sid Greent azonban nem lehetett olyan könnyen megfélemlíteni.

- Igen? - szólt kekszet ropogtatva.

- Igen bizony! Miss Latimer, ahogy hallom, egy hét próbaidőre vett föl benneteket Mivel a hölgy a barátom...

- Észrevettem, főnök! - kacsintott a legény Frannyre.

A lány idegesen pislogott. Miké nem lehet valami emelkedett hangulatban, úgyhogy ez nem a megfelelő alkalom ahhoz, hogy értékelni tudja egy ilyen legény szellemességét. Ha csak feleannyit is érzett csók közben, mint ő, nem lehet könnyű most uralkodnia magán.

- Nos, mint mondtam, Miss Latimer a barátom - ismételte meg a férfi határozott hangon. - Éppen ezért rajtatok tartom a szemem. Ha valami gazemberséget csináltok, velem gyűlik meg a bajotok! Ezt ne felejtsetek el! - Aztán még Franny-hez fordult: - Akkor viszlát. Majd később eljövök még. Meg kell beszélünk valamit. - Azzal kiment a konyhából, s bevágta maga mögött az ajtót.

- Sajnálom, kisasszony - szólalt meg Sid. - Nem akartam megzavarni a magánéletét.
- Rendben van, Sid. Legközelebb azért kopogj.

A fiú bólintott, aztán megkérdezte:

- Minek tartja egyáltalán ezeket a szamarakat?
- Mert a nagynéném rám hagyta őket.
- Igen, ezt én is tudom. De mit kezd majd velük?
- Hogy mit kezdek velük? - nézett Franny a fiúra elgondolkozva, de a gondolatai még mindig Miké körül jártak. Lelkifurdalása volt, de közben... Hát igen, csalódott is volt kicsit, hogy egy csókon kívül semmi sem történt.
- Szamaragolást rendez gyerekeknek, meg kerti mulatságot vagy micsodát? Tony kisegítő iskolába járt itt a közelben - kezdte mesélni Sid élénken. - Onnan mindig a tengerhez vitték a gyerekeket, és ott szamáron lovagolhattak.
- Tényleg - figyelt fel Franny. - Ez nem is olyan rossz ötlet, Sid. Elvégre nincs ezeknek a csacsiknak semmi bajuk, azonkívül hogy már egyik sem valami fiatal. És még használni is lehetne őket valamire.
- Tony már nagy a szamárhoz - vélte Sid. - De a kisegítő iskolások biztos nagyon örülnének neki. Idejöhethetnének busszal, és...

Franny leült, az asztalra könyökölt, és kedvtelve méregette a fiút. Tetszett neki az ötlet. Miért ne szerezhethének ezek a kimustrált állatok örömet épp azoknak, akik szintén nem kellettek otthon senkinek?

- Szamáron... az jó! Azt minden gyerek szereti - szólalt meg Tony, mióta itt volt, először. Máskor oly kifejezéstelen tekintete most fölcsillant. - Sid és Tony megfogja a gyerekeket, és nem esnek le.
- De sajnos én nem leszek mindig itt. A városban dolgozom, a vőlegényem pedig nem akar vidékre költözni, úgyhogy...
- Kicsoda? Az, aki itt volt? Az állatorvos? Hogy az nem akar vidékre költözni? - értetlenkedett Sid.
- Miké Leeming nem a vőlegényem - igazította ki Franny, s közben fülig pirult.
- Ja, nem? - nézett Sid zavartan, de a lány gyorsan folytatta:
- Jó a gondolat, csak... csak azt nem tudom, tényleg meg lehet-e csinálni. Lehet, hogy aki majd átveszi tőlem az egészséget, annak nem fog tetszeni. - A két legény egyszerre komorodott el. - De majd beszélek Miké Leemिंगgel - ígérte meg Franny. - Ha ő is benne van a dologban, talán... De először lássuk, milyen munkát végeztetek.

A lány úgy találta, hogy a fiúk nagyon alaposan dolgoztak. De volt még munka elég. Rájuk bízott néhány kisebb javítást, s azzal visszatért a házba.

Készített magának egy újabb csésze kávé, és végignézett a frissen kifestett konyhán. Mennyire más így! Csak a falak kaptak új színt, s máris az egész helyiség tisztának, derűsnek hatott.

Franny most ébredt csak rá, hogy miután Sid és Tony mindent elvégez helyette, neki már nem marad semmi dolga. Néhány napja még boldog lett volna, ha akad egy-két szabad órája. Most azonban, hogy megpihenhetett, azonnal megrohanták a gondolatok. Pedig ő most nem akart gondolkozni, s különösen nem Miké Leemingről...

Igaz is, a férfi megígérte, hogy nemsoká visszajön. Franny ebben azonban inkább fenyegetést érzett.

Mindig is megvetette azokat a nőket, akik a szabadságuk idején kalandokat kerestek, miközben a vőlegényük vagy a barátjuk otthon várta őket. Az ilyenek nem tudják, mi az igazi hűség, gondolta. Nem hitte volna, hogy egyszer ő is ugyanezt teszi. És még csak azzal sem mentegetheti magát, hogy a varázslatos környezet vette el az esztét. Egy gazdaságot, ahol az ember kezeslábában és gumicsizmában dolgozik, aligha lehet regénybe illőnek nevezni.

Ha Norman nem ígéri meg, hogy amint tud, idejön, a lány máris útnak indult volna. Azonkívül az ügynöke is kilátásba helyezett valami megbízást - feltéve, ha hajlandó szőkére festetni a haját.

Nos, nem tehet mást, kivárja, hogy alakulnak a dolgok. Miké Leemington azonban nem fogja ölbe tett kézzel várni, határozta el, s lekoppantotta a csészét az asztalra. Nekilát, és következőnek kifesti a folyosót.

- Franny? Franny! Á, itt vagy? - torpant meg Miké Leeming hirtelen, amikor meglátta a lányt a rozoga létra tetején egyensúlyozni. Megállt a küszöbön, s széles vállával szinte kitöltötte az ajtókeretet.

Frannyt már nem feszélyezte, hogy a férfi arcfesték nélkül, munkaruhában láthatja. Úgy vette észre, hogy Mike-ot, ellentétben Normannel, ez cseppet sem zavarja. Őt az emberekben az egyéniség érdekli, és nem azzal törődik, tökéletes-e a hajviseletük, hibátlan-e az arcfestésük.

- Lám, mégiscsak felújítod a házat! - állapította meg Miké örömmel.

- Csak felkenem a megmaradt festéket - vetette oda félvállról a lány. - Gyűlölöm a pazarlást.

- Na, ezzel én is így vagyok - válaszolta a férfi különös nyomatékkal. - Elfecséreled az életed, Franny, ha visszatérsz Londonba, és folytatod azt az ostoba munkát. Minden tehetséged megvan hozzá, hogy ebből a nyomorúságos tanyából valami

nagyszerűt csinálj. Megteremthetnéd itt az otthonodat, és egyúttal igazi menedéket nyújthatnál az állatoknak.

A lány leszállni készült a létráról, s Miké odanyújtotta a kezét. Franny segítség nélkül is le tudott volna mászni, de nem akart udvariatlan lenni. Mélyet sóhajtott

hát, és odaadta a kezét.

Azt hitte, miután leér, a férfi majd elengedi. Miké azonban nem mozdult, ő pedig ott rekedt a létra és a természetes férfi közt.

- Bocs... bocsánat - hebegte, és megpróbált oldalazva kiszabadulni. - Be kell áztatnom az ecsetet.

A férfi utat engedett, krákgásszerű nevetése azonban elárulta, tudja jól, mi játszódik le Frannyben. Utánament a konyhába.

- Sid és Tony ma tényleg keményen dolgoztak - fecsegett a lány tettetett könnyedséggel, mert elhatározta, hogy csak közömbös dolgokról lesz hajlandó beszélni. A mosogatóhoz lépett, és odaadóan igyekezett tisztára mosni az ecsetet.

Miké mindenütt a nyomában járt, s most megállt közvetlenül mögötte. Átnézett a lány válla fölött, mintha csak azt figyelné, valóban tökéletesen tiszta lesz-e az ecset. Franny érzékenyen követte a férfi minden mozdulatát.

- És ilyenkor mit csinálnak ezek ketten? - kérdezte Miké elmerülten játszadozva a lány nyakába kunkorodó hajfürttel.

- Kimentek a legelőre be... bedrótozni néhány helyen a kerítést. - Kéjes borzongás futott végig Franny hátán, és remegett a keze, miközben kinyomta a vizet az ecsetből.

- Akkor most nyugtunk lesz tőlük - állapította meg Miké elégedetten. - Nincs szükségünk váratlan meglepetésekre, igaz?

Franny pedig épp azt kívánta fohászkodva, bárcsak toppannának be a fiúk.

- A... azt hiszem, nem is jártam olyan rosszul velük - szólt a lány fátyolos hangon, s buzgón nekilátott, hogy eltávolítsa a mosogatóról a festékfoltokat.

- Az majd még kiderül -felelte Miké megfontoltan, s kezével beletúrt Franny dús hajába. Mozdulatai gyöngédek és becézöek voltak, s a lány magának sem szívesen ismerte be, hogy mennyire jólesnek neki.

- Én... kedvelem őket - folytatta Franny nagyot sóhajtván. - Ja, képzeld, micsoda ötlete volt Sidnek. Szerinte a kisegítő iskolás gyerekeket kellene lovagoltatni a csacsikon. Azt mondja... - Benne rekedt a folytatás, amikor a férfi erős keze melegen, súlyosan a vállára nehezedett. Már csak minden erejét összeszedve tudott

tovább beszélni: - Azt mondja, van itt a közelben egy kiségitő iskola a csökkent képességű és a... visszamaradott gyerekek számára, ahova... Tony is járt korábban.

Franny abbahagyta a mosogató tisztogatását, mert a mögötte álló férfi teljesen elvonta a figyelmét. A teste szinte alig ért hozzá a lányéhoz, de épp ez volt olyan végtelenül izgató.

- Franny! - A férfi mély hangjában volt valami parancsoló.

- Megígértem nekik, hogy... majd... beszélek veled erről.

- Nézz rám, Franny!

A lány azonban még tartotta magát.

- Gondolod, hogy meg lehetne... csinálni?

- Mikor hagyod már ezt abba, Franny? - Miké lassan, de könyörtelenül maga felé fordította. A lány érezte, hogy a férfi nézi, de ő elfordította a fejét, mert nem állhatta Miké átható tekintetét.

- Megígértem Sidnek, és...

- Franny! - szakította félbe Miké újra. - Nem azért jöttem vissza, hogy

a szamarak sorsáról csevegjek veled! Meg fogjuk beszélni ezt is időben, de most...

- Sid ötlete volt, nem az enyém...

- Jó, majd megbeszéljük - ismételte meg Miké. - De most kettőnkéről van szó.

- Erről nincs mit tárgyalnunk - tiltakozott a lány, még mindig lehajtott fejjel. A férfi azonban az ujjával fölemelte az állát. Franny vonakodva nézett föl rá, s visszafojtotta a lélegzetét, amikor meglátta Miké eltökélt arckifejezését.

- Már hogya volna - erősködött a férfi. - Ma reggel...

- A ma reggelt felejtjük el. Annak nem lett volna szabad megtörténnie - vágott a szavába a lány hevesen, s megpróbált kiszabadulni.

- De hiszen ez nevetséges - csattant föl Miké. - Mind a ketten tudjuk, hogy mi történt, és ennek következményei is vannak. Én egész délután ezen gondolkoztam. Nem hittem, hogy ilyesmit érezhetek irántad, de ezzel most már szembe kell néznem. És te is ugyanúgy érzel, ne is akard tagadni. Az a kérdés, mit akarsz tenni.

- Én? Hát mit tennék? - csattant föl Franny élesen. - Szerinted tennem kéne valamit?

- Pontosan tudod, mire gondolok - felelte Miké komolyan. - Te őszinte ember vagy, Franny. Nem is volnál képes hazugságban élni. - Ujjával elmerülten rajzolta körbe a

lány arcának vonalát Megérintette a halántékát, az arccsontját, szépen ívelt, sötét szemöldökét és telt alsó ajkát.

- Egy szót sem értek abból, amit mondasz. - A férfi közelsége annyira megzavarta Frannyt, hogy egy épkézláb gondolat sem jutott az eszébe.
- Tiszta lelkiismerettel tudnál élni Norman mellett az irántam való érzéseiddel a szívedben? Meg kellene mondanod neki!
- Te, te... beképzelt... - Franny nem is tudta, mit mondjon. Miké arcán gúnyos mosoly suhant át.
- Ugyan, kislány! Te sem vagy már tapasztalatlan tizenéves. Nagyon jól tudod, mi történt köztünk ma reggel. Ha nem zavarnak meg, talán...
- Semmi! Nem történt volna egyáltalán semmi! - fakadt ki a lány, és elfordította a fejét - Engem nem lehet belerángatni semmibe. Nekem vőlegényem van, és férjhez is fogok menni. - Aztán kicsit elbizonytalanodva még hozzátette: - És tudd meg, hogy... szeretem őt.
- Akkor mivel magyarázod azt, amit reggel határozottan éreztél irántam? - vetette ellen Miké.
- Azt nem tudom. Úgy értem... pusztán csak testi vonzalom volt. És szégyellem is. De csak azt, hogy... hogy...
- Hogy kívántál?
- Szó sincs róla! - tagadta a lány. - Te használtad ki a helyzetet. Tapasztalt férfi vagy, és... nem tagadom, valahogy... vonzó is, de... az igazi szerelem, az több ennél.
- És az mi szerinted? - Miké megint megfogta Franny vállát, aki ahhoz is gyöngé volt, hogy lerázza magáról a férfi kezét.
- Ahhoz hozzátartozik egymás megbecsülése is, aztán... a közös érdeklődés, közös célok...
- Ez nekem túl elvont és borzasztóan kimódolt - felelte a férfi elutasítóan. -De elképzelem Normant, amint mindezt megkapja tőled...
- Persze ez még nem minden! - hadarta a lány. - Nagyon is...
- Ezek szerint köztetek a legtökéletesebb összhang van, és minden, ami ebből következik. - Miké megszorította a lány vállát, és közben elmélyültek a ráncok a szája körül. Hirtelen magához rántotta Frannyt, majd ismét eltolta magától, és haragosan nézett a szemébe.
- És ha így van? Mi közöd neked ehhez? - vágta az arcába a lány.
- Hogy mi? - halkította le fenyegetően a hangját Miké.

- Úgy van, azt kérdeztem, hogy mi! Megmondom: az égvilágon semmi!

- Na, erről nekem más a véleményem, kedves Franny. Azt hiszem, ma reggel óta nagyon is sok közöm van hozzá! Nem engedhetem meg ugyanis, és nem is fogom megengedni, hogy ezek után csak úgy eltűnj az életemből, ha százszor is a vőlegényed az a Norman.

A lányt elképesztette ez a hajthatatlan csökönység, de utolsó erejét megfeszítve megpróbálta leküzdeni azt a gyöngeséget, amellyel Miké közelében most is küszködött.

- Engedj most már el - szólt ridegen. - És hagyd abba ezeket az eszeveszett örültségeket Amit mondtam, megmondtam. Nem lett volna szabad megtörténnie, de nem is fog előfordulni többet, ebben biztos lehetsz.

- Majd meglátjuk! - mosolygott a férfi kajánul, s száját egy szenvedélyes csókkal a lány ajkára tapasztotta.

Franny vadul öklözni kezdte Miké széles mellét, de csak annyi eredménnyel, mintha egy kőfalat púfolt volna. A férfi annál hevesebben csókolta, és még szorosabban ölelte magához. A lányt feltartóztathatatlan izgalom fogta el.

- Miké, kérlek, ne csináld ezt - suttogta elhalóan, a férfi azonban nem engedett.

Egy darabig Franny tartotta magát, de aztán föladott minden ellenállást. A teste, úgy látszik, jobban tudta, mit akar. Odaadóan viszonzta a csókot, és beleborzongott, amikor érezte, hogy Miké ugyanolyan izgatott, mint ő.

Ujjaival beletúrt a férfi sötét hajába, és szorosan hozzásimult. Elfeledkezett mindenről, megszűnt körülötte a világ. Egész lényével csak ezt a csókot érezte, semmi mást. Hullámokban öntötte el a forróság, amint Miké simogató keze végigsiklott a testén. A férfi gyöngéden megfogta és magához húzta a csípőjét úgy, hogy a lány érezhette rajta, mennyire felgyűlt benne a vágy.

Miké finoman simogatta a mellét, míg Franny végül felnyögött a kéjtől.

- Lefeküdtél...? Lefeküdtél vele? - kérdezte Miké rekedten, s közben alig érezhetően megrázta a lányt.

- Nem - felelte az halkan. - Nem feküdtem le vele.

Miké megkönnyebbülten felsóhajtott, és váratlanul elengedte a lányt. Franny kábultan zuhant le egy székre, és zavartan, értetlenül bámult a férfira.

- Nos, minden engem igazol. Most már csak meg kell várnom - állapította meg Miké. A melle zihált, miközben igyekezett visszanyerni az önuralmát..

- Megvárnod? Mit? - csodálkozott a lány.

- Hogy Normant elküldd, az ördögbe is!

Franny ellenkezni akart, de már nem volt ereje hozzá. Ebben a pillanatban azt sem tudta, mihez kezd majd. Úgy érezte, Normanhez van kötve, de akkor mit kezd azzal, amit a szíve parancsol? Be kellett ismernie, hogy a vőlegénye iránti érzései elhalványulnak amellet a szenvedély mellett, amelyet Miké ébresztett föl benne.

- Miké, nézd... - kezdte, de hirtelen kivágódott a hátsó ajtó.

- A mindenségít! - rémült meg Sid belépve. - Már megint itt van! Bocsánat, kisasszony.

Franny már magához tért.

- Rendben van. Gyertek be, Sid. Éppen a... te ötletedről meséltem Mr. Leemingnek. Elmondhatnád neki te is, hogy gondoltad. Miké, volnál olyan szíves hazavinni őket? - Nem mert a férfi szemébe nézni. - Az édesanyjuk biztosan nagyon hálás lenne neked.

Miké leereszkedően bólintott. A lány becsukta hármuk után az ajtót, s kimerülten egy székre rogyott.

Mennyi ideje is ismeri ezt az embert? Két hete sincs még! Hát Normant? Majdnem két éve! És képes volna néhány szenvedélyes csók miatt kiadni a vőlegénye útját?

Mit tud Mike-ról egyáltalán? A foglalkozását, azt, hogy ugyanolyan könnyű kihozni a sodrából, mint őt... S közben neki egy nyugodt, kiegyensúlyozott emberre van szüksége. Abban egészen biztos volt, hogy nem akarja veszekedések közepette leélni az életét. Ha Normanrel össze is szólalkoznak olykor, indulatról azért köztük szó sincs.

Megborzongott. Még valamit tud Mike-ról: hogy kimondottan szenvedélyes. Vele aztán nem lehet unalmas az ágyban!

Megrázta a fejét. Csak nem hiszem azt, hogy Normanrel nem lesz élvezetes az együttlét? - töprengett. Az igaz, hogy Norman olyan... olyan visszafogott. Soha olyan vadul meg nem csókolta, mint Miké. Előfordult persze, hogy többet is akart egy ártatlan csóknál, de mihelyt Franny emlékeztette rá, hogy az ilyesminek csak a házasságban van helye, a vőlegénye máris visszavonult.

Mike-kal azonban egész más a helyzet. Tőle valóban kívánja az érzéki simogatást. Fáradtan temette a kezébe az arcát. A csudába az egészszel, mi lelte tulajdonképpen?

Talán csak az egyedüllét viselte meg. Ebben a helyzetben, amikor ilyen szokatlan felelősség nyomta a vállát, borzasztóan hiányzott mellőle Norman. S mivel őt most nem érhetette el, hát Mike-től várt segítséget. Erről van szó csupán.

Nem is érdemes tovább rágódni a dolgon! A legjobb, ha elfoglalom magam valami értelmes munkával, gondolta Franny. Végre nekilátok, és kitakarítom a nappalit!

8. FEJEZET

Másnap reggel Franny arra ébredt, hogy kavicsok koppannak a hálósobája ablakán. Kábultan ült föl az ágyban, ránézett az órára, s rémülten vette észre, hogy elaludt. Hisz már fél kilenc!

Hogyhogy nem ébresztettek fel a szamarak? - csodálkozott. Pedig már haldokolhatnak az éhségtől. Nyugtalanító ez a csend. Ha történik velük valami, Miké leharapja a fejem!

Kiugrott az ágyból, és kitérte az ablakot. Hideg tódult be a szobába. Nemsoká már hó is lesz!

- Minden rendben? - kérdezte Sid Green aggódva odalentről.

- Igen, köszönöm! Csak egy kicsit későn keveredtem ágyba tegnap, helyesebben ma, hajnali háromkor. De egy perc, és lent vagyok.

Kapkodva felöltözött, s leszaladt, hogy a konyhaajtón beengedje a két fiút.

- Az állatok elpusztulnak, ha nem kapnak mindjárt enni - siettette a fiúkat.

- Nincs semmi bajuk - legyintett Sid. - Gondoltuk, hogy maga még alszik, hát kivittük őket a legelőre. Az is jobb, mint a semmi. De utánuk visszük a korpakását is, ha készen van.

- Azt hittük, a kisasszony beteg - szólalt meg Tony. Frannyt meghatotta a fiúk együttérzése.

- Reggeliztetek már? - kérdezte, föltéve a vízforralót a tűzhelyre.

- Tulajdonképpen igen, de azért szívesen elfogadunk valamit - felelte Sid buzgón. Van még négy testvérünk, úgyhogy nem jut valami sok fejenként.

- Te jó ég! - Franny kitett három tányért az asztalra, és elővett hat tojást az ütött-kopott hűtőszekrényből. - És elérték rendszeren?

- Anyu meg apu Soniával alszik az egyik hálósobában, mert ő még csak két éves, a nagymama Lucyval a másikban, és Sam, Willie, Tony meg én alszunk a hátsó szobában. Nem mondom, egy kicsit szűken vagyunk.

- El tudom képzelni! - felelte Franny részvétellel.

- Ha lesz elég pénzünk, Tonyval kibérelünk egy lakást - folytatta Sid bizakodva.

A lány kitette a reggelit az asztalra, s meglepve látta, hogy a két fiú egykettőre eltünteti a jókora adag sonkás tojást.

- Tony, akkor te elmosogatsz - lökte hátra a székét Sid -, amíg én Miss Latimerrel megcsinálom a kaját a szamaraknak, rendben?

- Említetted Mr. Leemingnek az ötletedet? - kérdezte Franny később, amikor Síddel és Tonyval a legelőre vitték az abrakot. - Tudod, a lovaglást.

- Mondtam neki. Nagyon örült, és azt mondta, ma reggel átjön, és meg is beszél magával. Ismeri azt az iskolát, és szívesen megmutatja magának.

Franny gyomra ennek hallatán összerándult.

- De te is ismered az utat, ugye, Sid?

- Hát persze - vágta rá a fiú. - Elvégre sokat jártam oda Tonyhoz.

- Nos, mit szólnátok hozzá, ha most, így, ahogy vagyunk, hármásban kiruccannánk?

- És az állatorvos?

- Ugyan, csak eltalálunk nélküle is! - felelte a lány könnyedén, de magának sem ismerte volna be, mennyire retteg a Mike-kal való találkozástól.

Már messziről látható volt az iskola homlokzatán a felirat: New World, vagyis Új Világ. Az épület egy csodálatos parkban állt, amely régebben egy gazdag család ősi birtokához tartozott. A ház mit sem veszített régi szépségéből, bár nyilvánvalóan nem volt pénz a karbantartására.

Az igazgatónő, aki jól emlékezett még Tonyra, szívesen fogadta a vendégeket, és körbevezette őket az egész épületeryűttesen. Amikor visszaértek az irodába, Franny rátért jövetelük tulajdonképpeni céljára.

- Csakugyan pompás ötlet, kedvesem, de attól tartok, túllontúl költséges nekünk - sajnálkozott az igazgatónő.

- Én a lovaglásért nem számítanék fel semmit - sietett tisztázni a lány.

- Nem is csak erről van szó. Már oda sem tudnánk vinni a gyermekeinket magához, hisz nincs megfelelő szállítóeszközünk hozzá. A mi öreg kisbuszunk felmondta a szolgálatot, újra pedig, bizony, nem telik az iskolának.

Franny végignézett az elszontyolodott arcokon, s hirtelen új ötlete támadt.

- Ezen könnyen segíthetünk - derült fel. - A néném szép összeget hagyott hátra, abból biztosan telne egy kisbuszra is. Más akadálya pedig, azt hiszem, nem lehet a dolognak.

A lány csak hazafelé gondolkozott el azon, mire is kötelezte el magát. Hisz amit mondott, csak akkor igaz, ha a gazdaságot átveszi. Egy vagyonkezelő ugyanis aligha járulhatna hozzá olyan vállalkozáshoz, amelyik csak költségekkel jár, de semmi hasznot nem hoz a konyhára.

Franny egyszeriben föllélegzett. Nehéz lelki tusája véget ért. Nem is gondolta volna, hogy ilyen gyorsan meg tudja szokni a vidéki életet. Mike-nak ezek szerint

igaza volt, amikor azt mondta: az ember lényé legmélyén mindig ugyanaz marad. Gyerekként pedig nagyon szerette a falusi életet, az állatokat. Ez a mélyen gyökerező vonzódás lassanként újra föléledt benne. Az utóbbi néhány napban észrevette, mennyire jólesik az állatokkal foglalatostkodnia. Egy régi házat ismét lakályossá tenni pedig szintén nem utolsó kihívás.

De mi köze ennek a felismerésnek Miké Leeminghez? Semmi a világon, próbálta megnyugtatni magát Franny. Ez csak és kizárólag az én saját döntésem.

Vajon mit fog szólni ehhez Norman? Talán őt sem hagyja hidegen az én lelkesedésem, reménykedett a lány. Egyébként is, mindig ellenezte, hogy a házasságkötés után tovább folytassam a szakmát Nyugodtan ideköltözhetnénk Lionswickbe, Végül is Őt a munkája nem köti feltétlenül Londonhoz. A legtöbbször úton van, hát akkor miért ne utazhatna innét? Norman mamája pedig barátkozzon meg végre a gondolattal, hogy a kisfiát nem tarthatja örökké maga mellett.

A lány fellelkesült ezeken a gondolatokon. Mindjárt hátra is szólt a gyerekeknek:

- Sid, Tony, mit szolnátok, ha megünnepelnénk a tervünk sikerét egy jó ebéddel valamelyik kellemes kis vendéglőben? A vendégeim vagytok.

Az asztal mellett aztán részletesen előadta, miféle tervei vannak a gazdasággal.

- Azon is gondolkodtam, hogyan szerezhetnénk pénzt minderre - adta elő nagy lendülettel. - Szállodát nyithatnánk háziállatoknak a szünidőre. Sehol a közelben nincs ilyesmi. A legtöbb melléképületet még meg se néztem, de biztos vagyok benne, hogy a célnak megfelelően át lehet alakítani őket Titeket pedig -folytatta -máris felfogadlak. De figyelmeztetek benneteket, kemény munka várrátok!

- Mi nem szaladunk el, ha dolgozni kell - válaszolta Sid magabiztosan.

Ebéd után visszaindultak a farmra. A behajtón döcögtek épp, amikor szembejött velük Miké a terepjárójával. A férfi fékezett, keresztbe állt előttük, és kiugrott a kocsiból.

Franny egy pillantással felmérte, hogy Miké nagyon mérges. A szíve máris a torkában dobogott.

- Hová az ördögbe tűntél? Sídnek megmondtam, hogy a reggeli rendelés után rögtön idejövök. Nem adta át az üzenetet?

- Nem ő a hibás - védte meg a lány. - Mindent elmondott úgy, ahogy meghagytad, csak én egyedül akartam felfedezni az Új Világot.

- Nem is erről van szó. Azért...

Júlia különszám 1993/5.

- Lennél szíves félreállni a kocsival az útból? - kérdezte Franny bűbajos mosollyal.
- Sietnénk, mert még elég sok a dolgunk.

Miké majd felnyársalta a szemével, de aztán szó nélkül sarkon fordult, és visszazaindult a terepjáróhoz.

Milyen könnyen engedett, mintha nem is ő volna az! - töprengett a lány, s gyanakodva nézett a visszapillantó tükörbe, míg a házhoz értek.

Miké csakugyan nem adta fel. Megfordult a kocsijával, és olyan szorosan követte őket, hogy Franny még a férfi szemöldöke közti haragos kis ráncot is tisztán

ki tudta venni a tükörben.

A lány hirtelen gázt adott, felrobogott a házhoz, és farolva megállt. Már ugrott is ki az autóból, s szaladt a bejárathoz. Sid és Tony dermedten néztek utána. Kapkodva kereste elő a kulcsot, de ekkorra már a férfi is odaért.

Megragadta a lány könyökét, aztán ráparancsolt a két fiúra, akik közben szintén kiszálltak, és zavartan nézték a jelenetet:

- TI tűnjetek el valamerre! Biztos van még dolgotok, nem? - Azzal kivette Franny kezéből a kulcsot, kinyitotta az ajtót, s betessékelté maga előtt a lányt a konyhába. Ott aztán megállította, és odafordította maga felé.

- Úgy. És most pedig leszel szíves elmagyarázni, mit jelentsen ez az egész - szólt parancsoló hangon.

- Nem kell itt semmit megmagyarázni - igyekezett Franny tartani magát. Nem engedheti, hogy levegye a lábáról a férfi.

- Semmit? Tudtad jól, hogy el akarlak vinni az iskolához, és te mégis elindultál nélkülem. Meg tudnád mondani, miért?

Franny némán nézte a férfit. Egy árva kifogás sem jutott az eszébe. Az igazságot pedig hogy is mondhatná el?

- Hát akkor majd megmondom én, hogy miért csináltad. Gyáván megfutamodtál előlem meg magad elől, az irántam való érzéseid elől.

Ezzel bizony fején találta a szöveget! Franny pedig ezt semmiképp sem ismerhette el. Egész nap hideg volt, és a konyhában sem égett a tűz, most mégis kiverte a víz.

- Bolondokat beszélsz - szólt fölényesen

- Pontosan tudod, hogy igazam van, Franny. De nem fogom veszekedéssel tölteni az időt.-Mike lassan végi ghúzta ujját a lány szájának körvonalán.-Sokkal egyszerűbb módon is rá tudlak én venni, Hogy beismerd az igazságot.

A lányon farmernadrág, melegítőfelső és még a nénjétől örökölt régi esőkabát is rajta volt, mégis úgy érezte, mintha meztelenül álna Miké átható tekintete előtt. Fülig elpirult, és kétségbeesetten próbálta elfojtani föltámadó vágyakozását.

Ki akarta szabadítani magát, de Miké vasmarokkal tartotta. Szabad kezével kigombolta Franny esőkabátját, letolta a válláról, és hagyta a földre hullani.

Majd lassan a karjába vonta és megcsókolta a lányt Franny már nem akart elmenekülni, önkéntelenül is viszonzta a csókot, és kezével beletúrt a férfi hajába.

Lassanként minden ereje cserbenhagyta. Élvezettel adta át magát ennek a gyöngeségnek, s közben szorosan Mike-hoz simult Soha nem érzett még olyan heves vágyat, ami mindenmás érzést. felülmult. minél közelebb legyen hozzá, s hogy megsemmisüljön ebben az emésztő tűzben.

Mielőtt végképp elmerült a csók érzéki gyönyörében, legutolsó összefüggő gondolata az volt, hogy szereti ezt az embert. Valódi, igazi szerelemmel. Ezért

vonzotta őt Miké kezdettől fogva!

Ne még, gondolta Franny, amikor a férfi elengedte, s karnyújtásnyira eltolta magától. A lány kábultan nézett rá, s a szeme elárulta felfokozott izgalmát. Miké Franny kipirult arcát nézte, s pajkos mosoly bujkált a szemében.

- Még most is tagadni akarod, hogy mit érzel irántam, Franny?

Ezek a szavak kijózanították a lányt. Csakugyan úgy kívánta Miké Leeminget, ahogy láthatóan a férfi is őt. Hasztalan volna ellentmondani, amikor a teste oly

nyilvánvalóan árulkodik.

- Nocsak! Semmi tiltakozás, semmi veszekedés? - A férfi valójában nem is volt meglepve. Elengedte a lányt, s az leroskadt a legközelebb álló székre.

- Volna valami értelme? - kérdezte kesernyés mosollyal Franny.

- Hát, nem sok - hagyta rá Miké. Odahúzott egy széket, leült ő is, s megnyugtatóan tenyerébe fogta a lány kezét. - Úgy. És most meséld el, milyen volt az Uj Világban.

Franny döbbenetesen nézett a férfira. Még mindig nagyon gyönges volt, és semmit sem kívánt inkább, mint hogy tisztázhassa végre, hányadán áll Mike-kal. Hogyan hozhat elő a férfi épp most egy ilyen közömbös témát?

- Ne aggódj, Franny. Nem lesz baj, ha engedünk magunknak egy lélegzetvételnél szünetet. Egy pillanat múlva folytathatjuk és folytatni is fogjuk, amíg csak jólesik. Semmi sem sürges bennünket - A lánynak ennek hallatán lúdbőrözni kezdett a háta. - Csak előbb szeretném megvárni, hogy a Green fiúk hazainduljanak. Nem volna kellemes, ha megint váratlanul betoppannának, igaz? Szóval mit tervezel azokkal a szerencsétlen gyerekekkel?

- Csakugyan szerencsétlenek, hisz nem tehetnek arról, hová, milyen körülmények közé születtek - felelte Franny elgondolkozva. - Ugyanakkor szerencsések is, mert most egy ilyen gyönyörű helyen kedves, lelkiismeretes emberek viselik gondjukat. Miké, annak a háznak tényleg csodálatos a hangulata! -mesélte Franny lelkesülten, máris fölocsúdva az iménti bódulatból. - Annyira szeretnék tenni valamit ezekért az emberekért.

Röviden elmondta, mit beszéltek az igazgatónővel, és az ötletét is, amely közben támadt.

- Szóval mégiscsak maradok - szegte föl az állát öntudatosan, nehogy Mikenak eszébe jusson valamilyen ellenvetést tenni!

- Odanézzenek! Ha te egyszer elhatározod magad, abból aztán száznyolcvan fokok fordulat lesz! - tréfálkozott a férfi mosolyogva.

Franny melegséget érzett a szíve körül.

- Ezek szerint nem ellenzed, hogy megvegyem a kisbuszt?

- Egyáltalán nem! Egyébként - megszorította a lány kezét - gratulálok a döntésedhez, hogy átveszed a gazdaságot, és Normannek végre kiadod az útját.

Frannynek lelkifurdalása támadt, hogy nagy buzgalmában így megfélekedezett a vőlegényéről.

- De hisz ezt egy szóval sem mondtam - tiltakozott.

- Lehet, hogy nem ezekkel a szavakkal - szólt Miké békülékenyen. - De, gondolom, mégiscsak erre készülsz, ugye?

- Nos... Talán. De...

- Mi az ördögöt akarsz tulajdonképpen? - türelmetlenkedett a férfi.

- Veled csak akkor... megyek bele, ha...

- Belemész?! Micsoda kifejezés ez? - Miké fölállt, és Frannyt is fölhúzta magához. - De hiszen te kívánsz engem, ugyanúgy, ahogy én is téged. Ebbe már mind a ketten „belementünk”, ha már így akarod ezt nevezni. Épp eléggé...

- Miké, hallgass meg! Hadd magyarázzam el. Arról van szó, hogy... nem fekszem le veled. Addig nem, amíg nem beszéltem Normannal, és nem bizonyosodtam meg felőle, hogy helyesen cselekszem. Ez az egész olyan, mint egy álom, mint egy kaland, amely csak a szokatlan körülményeknek köszönhető. Még nem...

- Miket beszélsz itt össze! - csattant föl a férfi, s megfogta Franny karját. - Miért állítod be ilyen ostobának magad? Meg engem! Miféle kalandot emlegetsz? Te ide nem üdülni jöttél. A magam részéről pedig tökéletesen biztos vagyok az érzéseimben.

- Te talán igen. De neked nincs is menyasszonyod! Tisztességesen akarok viselkedni Normannel. Ennyivel tartozom neki. Ha felbontom a jegyességet, és hozzád megyek... - A lány ekkor megtorpant, és Mike-ra nézett. Megérezte a férfiban feltámadó feszültséget, s azt is, hogy ennek semmi köze az iménti indulathoz. - Mi baj van? - kérdezte.

Miké arcvonásai alig észrevehetően megkeményedtek. Lenézett Frannyre, és lassan így szólt:

- Én nem emlékszem rá, hogy mikor beszéltem házasságról.

Franny úgy érezte magát, mint akit nyakon öntöttek egy vödör hideg vízzel. Miután ráébredt, hogy mit érez a férfi iránt, természetesnek vette, hogy az viszonzza ezeket az érzéseket, és nem csak a testi vonzalom köti őket össze. Most azonban mintha egy áthatolhatatlan fal támadt volna köztük abban a pillanatban,

amikor ő a házasságot említette. Mélyen meg volt bántva, s szeretett volna szégyenében a föld alá süllyedni.

Másodpercekig nézte Miké kemény arcát. Lassan megmozdult, és a férfi kezét letolta a válláról. Könny szökött a szemébe, s le kellett nyelnie a gombócot a torkából, hogy meg tudjon szólalni.

- Értelek - szólt halkán, s hátat fordított Mike-nak, hogy az ne lássa az arcán a fájdalmat. - Akkor nyilván félreértettelek. Ne haragudj! Jobb lesz, ha most elmégy, Miké.

A férfi közelebb lépett.

- Ide hallgass, Franny, szeretném megmagyarázni...

- Köszönöm, de nem szükséges. A te viselkedésedet csak egyféleképpen lehet magyarázni. Azt hitted, majd viszonyt kezdek veled, igaz? - mondta feltámadó haraggal. - És ezért bontsam fel a jegyességemet? Micsoda aljasság!

- Franny - tette a kezét Miké a lány karjára. - Miért nem hallgatsz végig?

Félreértettél!

A lány lerázta magáról Miké kezét, majd hirtelen feléje fordult. Dühtől sápadt arccal, hideg, metsző tekintettel nézett a férfira.

- Hát mégis mit vártál, mondd? Hogy még hálás is leszek neked? - Miké újra kinyújtotta felé a kezét. - Hozzám ne merj nyúlni! - förmedt rá Franny. - Ne merészelj hozzám érni még egyszer! Most pedig tűnj el! - Szinte már kiabált. - Nem értetted, hogy tűnj el?! Kifelé!

Miké épp szóra nyitotta a száját, amikor megzörgették az ajtót. Franny odaszaladt és kinyitotta.

- A mindenségit, Franny! Te aztán valóban az isten háta mögé csaltál el engem.

- Norman!

Az ajtóban ott állt a vőlegénye jól fésülten, ápoltan, divatos öltönyben. Franny még soha ilyen kitörő örömmel nem fogadta. Zokogva vetette magát a férfi nyakába.

- Csakhogy végre itt vagy!

A férfi nem látott semmi különöset ebben a túláradó lelkesedésben, s beljebb terelte a lányt a konyhába.

- Kiabálást hallottam-pillantott Mike-ra bizalmatlanul.-Bántott téged ez a pasas?

Franny nem is mert Mike-ra nézni.

- Semmi... Semmi baj. Meg tudom védeni magam. Egyébként is... már indulni készült.

- Nos, akkor nem tartóztatjuk-szólt Norman ellentmondást nem tűró hangon, s fejével közben az ajtó felé intett.

A lány még halálosan szomorú volt, de azért mégis föltűnt neki, hogy a vőlegénye mennyire ostobán viselkedik. Ha Miké netalán mégsem akarna odébbállni, Norman semmiképp sem kényszerítheti. Franny ijedten döbbsent rá, hogy a vőlegénye a nyomába se léphet Mike-nak. Igaz, hogy jobb a megjelenése, de hozzá képest érzéketlen és sekélyes. Miké szabálytalan arcát kicserizette ugyan az időjárás, de melegség sugárzott róla. Az a melegség, amelyben neki már sohasem lesz része...

A lány hátat fordított mindkettőjüknek, és megpróbálta összeszedni magát. Nem tartozik az senkire, hogy mennyire össze van törve. Hallotta, amint a konyhaajtó

becsukódik. Nem csapták be, csak halkán becsukódott. Visszavonhatatlanul megtörtént tehát: Miké elment.

Franny mély levegőt vett, s odafordult Normanhez. A férfi nem nézett rá. Megvetően körbejártatta tekintetét a konyhán, s a lány mindjárt észrevette, hogy nem tetszik neki valami.

- Micsoda egy odú! Belekerült az egész délutánomba, hogy idetaláljak. Ennél jobban már el sem lehetne dugni. És ez a feljáró! Teljesen tönkremehettek a lengéscsillapítóim, mire fölértem. Egyébként valami csúrfélében hagytam a kocsit. - Csak most jutott eszébe, hogy még nem is üdvözölte Frannyt. Odalépett hozzá, és futólag arcon csókolta. - Nos, miután el tudtam végre jönni, egykettőre rendbe tehetjük a dolgokat, és te visszatérsz szépen a civilizált világba. Ki volt ez az alak egyáltalán? Nem valami megnyerő, annyi szent. Biztos egy helybéli paraszt, ugye?

- Ez volt Miké. Miké Leeming.

- A vagyonkezelő? - meredt Norman hitetlenkedve a lányra. - Te jó ég! Csak nem egy ilyen ápolatlan pasassal intézte a nénéd a végrendeletét? Nem lehetett már ésnél szegény. A mindenségit! Ha tudtam volna, hogy ő az, nem vagyok ilyen udvarias hozzá. De min vesztetek össze ilyen csúnyán? Biztos még mindig olyan csökönys, és nem hajlandó rád íratni a farmot, igaz?

Franny méregbe gurult. Ha ő szidná Mike-ot, az még csak rendben lenne. Végül is ő van kiszolgáltatva neki. Normannek azonban semmi köze hozzá.

- Nem, nem csökönys - vette a védelmébe. - Eleinte kiadósakat civakodtunk, ez igaz, de csak félreértés volt az egész. Nagyon sokat segített nekem. És különben nem is ápolatlan. Egy állatorvos persze nem járhat öltönyben a marhák közt. Egyébként arról beszéltünk épp, hogy... mégis kiköltözöm ide.

Norman egyetértően bólintott.

- Helyesen tetted, hogy ezt mondtad neki. Így legalább végre leszáll rólad. Persze most megrémült, mi? Világos, hogy csak a nénéd pénzére fáj a foga a

zsiványnak! Na, de azért ne keseredj el, nem fogod itt eltemetni magad. Majd megleljük a módját, hogy megkaphasd a jussodat.

- Norman, ülj le kérlek, és hallgass meg engem is kivételesen. Sok minden történt azóta, hogy legutóbb telefonon beszéltünk. Meggondoltam a dolgot. Én tényleg úgy döntöttem, hogy itt akarok élni. Nem, most hagj beszélni, kérlek. - Franny részletesen elmondta Normannek a terveit, s közben egészen elfeledkezett a fájdalomról, amelyet Miké okozott neki.

A férfi végighallgatta, de közben egyre türelmetlenebb és bosszúsabb lett. Franny rájött, hogy Norman sohasem fog beleegyezni ezekbe a tervekbe. Mindegy, ennek már amúgy sincs jelentősége.

- Csak nem ment el teljesen az eszed? - kiáltott fel a férfi, amikor Franny elhallgatott.
- Hogy az ördögbe feltételezheted rólam, hogy én majd kijövök ide, és nyakig merülök a trágyalébe?! Tudod nagyon jól, hogy nekem mindenképp London közelében kell maradnom. És anyám közelében, természetesen. Hiszen szüksége van rám.

Franny elnézte őt egy darabig: rosszkedvűen összehúzott szemöldökét, fakó szőke haját, durcásan legörbülő szája sarkát, s egyszer csak az jutott eszébe, hogy Norman egy szóval sem említette, hogy hiányolta őt. Ehelyett rögtön elégedetlenkedni kezdett, és mindent leszólt. Becsmérelte a környéket, a házat, Mike-ot - még őt is és minden dédelgetett álmát.

Csak most, hogy két hétig távol voltak, vette észre a lány, hogy Normannek mennyire csak maga körül forognak a gondolatai, s önzésében milyen elvakult. Még az anyja iránti állítólagos szeretetében is az önérdek vezérli. Esze ágában sem voltváltoztatni azon a kényelmes állapoton, hogy ő az anyukája szeme fénye!

- Norman, én már jó előre megmondtam neked, hogy ha összeházasodunk, én nem költözöm a mamád közelébe, pláne nem a házába! Azt hiszem...

- Franny! - A férfi erőtlenül zuhant le az egyik konyhaszékre. Szép arcának vonásait eltorzította a harag. - Mi ez az ostobaság? Én döntöttem el, hogy hol fogunk lakni ezután. Még az örökséged sem lenne elég, hogy saját házat vásároljunk magunknak. Olyan pedig nincs, hogy énbérlakásba költözzem. Nem fogom pénzzel tömni egy zsugori tulajdonos feneketlen zsebét. Ide figyelj! Fáradt vagyok, és éhes. Nem adnál nekem valami ennivalót?

- Még csak ez hiányzott! - kapta Franny a kezét a szájához. Sídnek és Tony-nak feltálalta reggelire minden készletét. - Ne haragudj, semmim sincs itthon. Annyi időm sem volt ma, hogy bevásároljak.

- Úgy értsem ezt, hogy nincs a házban semmi ehető? - Norman láthatóan elkomorodott. - Fáradtságot nem kímélve megteszem ezt a hosszú utat Londonból, te pedig még csak...

- Ha tudtam volna, hogy most érkezel... De hagyjuk. Nincs értelme erről vitatkozni. Valamelyikünk majd bemegy a faluba egycurrys kolbászért meg sült krumplióért.

- Currys kolbász meg sült krumpli? - kelt ki magából Norman.

Úgy tesz, mint akinek pirítóst kínáltak fel arzénal, gondolta Franny bosszúsan. De hát Norman már csak ilyen válogatós, ha ennivalóról van szó. Erről is a mamája tehet. Hogy lehet egy gyereknek mindig csak azt adni, amit a legjobban szeret?! Amilyen elkényeztetett, még biztosan sosem evett kolbászt sült krumplival.

- Pedig attól tartok, nincs más választásod -szólt Franny határozottan, s szomorúan emlékezett vissza rá, milyen jóízűen fogyasztották a currys kolbászt meg a sült krumplit Mike-kal.

Miké! Erre a névre elviselhetetlen fájdalom támadt fel benne. Komolyan azt hitte, hogy el akarja őt venni, amikor arra biztatta, hogy adja ki Norman útját. Franny már semmit sem kívánt jobban, mint Miké közelségét, azt, hogy hozzáköthesse az életét és együtt dolgozzanak.

Norman hangja riasztotta fel a gondolataiból.

- Nos, ha semmit sem adsz vacsorára, én inkább lefekszem. Pokolian elfáradtam. Na, mi az már megint?

Franny megszeppenve nézett a vőlegényére.

- Semmi, csak... nincs vendégágy. A nénémnek csak a legszükségesebb bútorai voltak. De a nappaliban van egy dívány.

- Micsoda átkozott marhaság ez?! Rendes ágyhoz vagyok szokva. Akkor pedig együtt alszom veled, a te ágyadban.

- Na nem. Azt nem lehet!

- Franny, ne hülyéskedj, most mit akadákoskods? Az utóbbi hónapokban nagyon is visszafogott voltam. De azért én is csak férfi vagyok. Néhány héten belül már úgyis összeházasodunk. Azért, mert neked most egy kicsit megszaladt, nem kell mindjárt...

- Norman! - szólt közbe Franny keserűen. - Hát semmit sem értettél abból, amit idáig elmondtam? Ha nem maradok itt, és nem gondozom a farmot, egy árva pennyt sem kapok. De nem bánom, alhatsz az ágyamban, majd én kihurcolkodom a nappaliba, és elalszom a díványon. Biztos, hogy már le akarsz feküdni? - kérdezte csalódottan, amikor Norman fölállt. - Annyi mindenről kellene még beszélünk. Még nem is...

- Most nem, Franny. - Norman hatalmasat ásított. - Kimerült vagyok, éhezem és fázom. Úgy érzem itt magam, mint egy jégveremben. Még központi fűtés sincs ebben az átkozott házban?

- Majd kölcsönadom neked a melegítő palackomat -jegyezte meg gúnyosana lány.

9. FEJEZET

Miután Norman fölment, Franny megágyazott magának a díványon, aztán kiült még egy kicsit a konyhába, hogy újra átgondolja mindazt, ami az elmúlt néhány

óra alatt történt.

Hogy hihette valaha is, hogy Normant szereti? Most már belátta, hogy csak azért ment volna hozzá, mert ez a kapcsolat kiegyensúlyozott nyugalmat ígért. Nem voltak

benne csúcspontok, de válságok sem, és semmi, de semmi kockázat. A lány azt a biztonságot remélte ettől, amiben az édesanyjának nem volt soha része.

Miké ébresztette csak rá, hogy ez a biztonság nem minden. De mit ér a szerelem, ha az ember nem lehet felőle bizonyos? - tépelődött Franny keserűen.

Nem lesz valami kellemes, mégis meg kell mondania holnap Normannek, hogy nem megy hozzá feleségül. És még csak nem is Miké miatt, hisz az övé sem lesz. A végén megrögzött vénlány maradok, akár Francesca néni, gondolta szomorúan. Igaz, még az is jobb, mint hazugságban leélni egy egész életet.

Elcsigázv a és leverten támoly gott be a nappaliba, s végigdőlt a díványon. Miké bezzeg sohasem volna képes elvenni tőle az ágycát, s elnézni, hogy ő aludjon a kényelmetlenebbik helyen. Na, hagyjuk most már Mike-ot, intette le saját magát. Új életet kezdek, s neki abban már semmi része sem lesz!

Franny a meglehetősen kényelmetlen fekhelyen is mélyen, álomtalanul aludt. Reggel jókor fölkel, elrakta az ágyneműt, és kitakarított, úgyhogy semmi sem árulta el, hogy valaki ott töltötte az éjszakát Még mindig köntösben és papucsban volt, amikor Sid és Tony megérkezett.

A lány csodálkozva látta, hogy Miké is velük tart, ezúttal kitűnő egyetértésben.

Franny nem is látta még a férfit így: sötét öltönyben és frissen vasalt, fehér ingben. Amikor megpillantotta, elgyöngült egy pillanatra a térde, s meg sem tudott

moccanni. Miért jöhetett vajon?

- Neked is meg kell tudnod, Franny - üdvözölte őt Miké, kezét a fiúk vállán nyugtatva -, hogy a két gyerek valóban ártatlan. Hisz .tőlem hallottál az állítólagos rémtetteikről.

A lány értetlenül nézett rá, s minden erejével uralkodnia kellett az érzelmein. Átfutott az agyán a gondolat, hogy nem lesz könnyű itt az élete, hisz Miké látása mindig fájdalmasan emlékeztetni fogja erre a reménytelen szerelemre. s arra, hogy a férfi pusztán csak testi vonzalomból közeledett hozzá, de valódi, tartós kapcsolatot nem akart vállalni.

- Franny! - lépett közelebb Miké, s ellegyezett a lány távolba révedő szeme előtt. - Hisz te még föl sem ébredtél! - Most vette csak észre, hogy Franny hálóköntösben van. - Nincs semmi bajod? - kérdezte gyanakvó éllel a hangjában. - Csak most keltél fel?

- I... igen. Egy kicsit...

Miké az ujjával föltámasztotta a lány állát. Franny megborzongott erre az érintésre.

- Kimerültnek látszol. Meddig maradt itt Greaves az este?
- Nem is... El se ment Miké elvette a kezét.
- Itt töltötte az éjszakát?
- Igen. Van valami kifogásod ellene? A férfi arca elkomorodott.
- Véletlenül tudom, hogy nincs pótágy a házban. Azt mondtad, nem feküdtél le vele. Miért épp most kellett megtenned, Franny? Csak azért, hogy üthess rajtam egyet?
- Ne hidd, hogy körülöttem forog a világ, Miké Leeming - szólt a lány ingerülten. - Ha lefekszem valakivel, csak azért teszem, mert úgy akarom, nem pedig más miatt. Mellesleg nem feküdtem le vele. Éppenséggel a díványon töltöttem az éjszakát.

Miké erre szó nélkül sarkon fordult, s indult a nappaliba.

Franny tudta, hogy a férfi mit talál ott, helyesebben mit nem talál. Inkább megvárta hát, s addig Sídhez és Tonyhoz fordult. Meglehetősen kínos volt, hogy a két fiú tanúja lett ennek a megalázó jelenetnek. Mégis összeszedte magát, s megkérdezte tőlük:

- Hogy értette Miké, hogy ártatlanok vagytok? Mint mindig, most is Sid válaszolt:
- Azt pletykálták rólunk a faluban, hogy lopunk. De most kiderült, hogy a postai tisztviselő fia volt a tolvaj. Miké Leeming ezért mindjárt szólni akart magának, hogy már nem bánja, ha itt dolgozunk.
- Milyen nemes lelkű gesztus -jegyezte meg a lány gunyorosan -, főleg ha meggondoljuk, hogy nem is kérdeztem a véleményét Mondd csak, Sid, nem hajtanátok ki már most a szamarakat a legelőre? Aztán később utánuk vinnénk az abrakot, ha Mr. Leeming elment a dolgára. Tudod, ahogy a múltkor is csináltuk. Miké épp visszatért a konyhába, s látszott rajta, hogy harapós kedvében van. Szürke szemével megvetően sandított a lányra.
- Elraktam az ágyneműt, rögtön azután, hogy fölkeltem - előzte meg Franny a férfi kérdését.
- Ne fáraszd magad átlátszó próbálkozásokkal! - Amikor Miké további beszéd helyett egyenesen a konyhaajtó felé indult, Franny nem tudta tovább türtőztetni magát. Hogy feltételezheti róla, hogy hazudik? Elszántan odalépett az ajtóba, elállva a férfi útját.
- Vedd tudomásul, hogy nem hazudok - kelt ki magából. - Rendben van, nem tudom bebizonyítani, hogy nem feküdtem le vele. De mi dolgod van neked ezzel? Nem tartozom neked számadással. Tegnap este minden jogodat eljátszottad, hogy tőlem bármiféle magyarázatot követelj. Te képmutató álszent, te! Dúlsz-fúlsz, mint egy

sértetthím, mert azt hiszed, a vőlegényem karjában töltöttem az éjszakát? És te mit akartál tőlem tegnap este, he?

Mivel Miké hallgatott, Franny toppantott egyet a lábával.

- Felelj, ha kérdeztelek! Miért volna bűn Normannel lefeküdnöm, és miért nem az szerinted, ha veled bújnék az ágyba?

Úgy meglepedkezett magáról dühében, hogy észre sem vette, amint kibomlik köpenyén az öv. Az átlátszó hálóing többet mutatott, mint amennyit eltakart, s Miké elbűvölve nézte a lány testének kirajzolódó körvonalait. Franny bosszúsan rántotta össze köntösét a mellén.

- Szórakozz valaki mással, Miké Leeming. Nem volt még rá alkalmam, de most közölhetem, mennyire örülök, hogy csak félreértés volt az egész. Őszintén hálás vagyok érte, hogy nem óhajtasz feleségül venni. Így legalább nem kell megsértenem érzékeny lelkedet, mert tudd meg, soha nem lennék a feleséged! Világos? Soha!

Miké elsápadt az indulattól. Megragadta Frannyt a vállánál, egy másodpercig tehetetlenül nézte, aztán hirtelen elengedte.

A lány megkönnyebbülten felsóhajtott. Ha Miké tovább szorongatja, biztosan elsírta volna magát. Megpróbálta visszanyerni a higgadtságát, s beleharapott remegő ajkába.

- Na, ne játszd a házsártos vénasszonyt, Franny. Nem áll jól neked. Egyébként néhány dolgot még én sem tudtam elmondani. Vagy elfelejtetted már, hogy Greaves megérkezése félbeszakította a beszélgetésünket? Teljes joggal haragudtál meg rám és érezted magad sértve tegnap este. - Keserűen folytatta: - Te egyáltalán nem szereted Normant, valld be őszintén. Nem volt hát felesleges lefeküdnöd vele, csak hogy engem megleckéztess? Meg sem tudtam volna, ha ma reggel véletlenül ide nem jövök. Vagy azt tervezted, hogy azon melegében mindjárt közlöd velem a nagy hírt?

Franny megrökönyödve nézett a férfira.

- Ez nem lehet igaz! —jött meg a szava pár pillanatnyi tehetetlen hallgatás után. - Csak nem sikerült tényleg elhitetned magaddal, hogy én... - Aztán egyszerre csak elpárolgott a haragja, s végtelen úr és kimerültség támadt a helyén. Ha Miké így gondolkozik róla, kár is volt bármilyen rendes kapcsolatról álmodozni vele. A lány közönyösen vállat rándított - Felőlem azt hiszel, amit akarsz. Torkig vagyok ezzel az örökös és értelmetlen csatározással. Látni se bírlak!

A férfi közben leengedte a kezét, és hátrébb lépett.

- Értelek - szólt hűvösen. - Nos, akkor legalább nem kell elkésnem. Nekem is elegendem van. Ma reggel el akartam neked mondani végre... De mindegy. - Az ajtóhoz

lépett. Megfordult, aztán mintegy mellékesen így szólt: - Néhány napra elutazom. Ha valami történne, eléred az én számomon a helyettesemet. - Aztán becsapta maga mögött az ajtót.

Miután Miké elment, Frannynek arra sem volt ideje, hogy rendesen kisírja magát, mert máris hallatszottak Norman léptei lefelé a lépcsőn. A lány hamar fölállt, odament a mosogatóhoz, s úgy tett, mint aki éppen az edényeket öblíti el.

- Mi a fene volt ez a nagy veszekedés itt az előbb?-jelent meg Norman ásítva. Franny megfordult, és végignézett a férfin: borzas haj, álmos tekintet és szőke

borosta Norman kezdődő tokáján. Ez az ember kezd elhízni! A lány eddig sohasem látta őt reggel. Mindenkinek látnia kellene a választottját ebben a zilált, fölkelés utáni állapotban, gondolta a lány. Aztán, ha még így is tetszik...

Ő azonban már nem akar Normantól semmit. Nem szereti őt. Mike-ot szereti, akit pedig már fáradtnak, morcosnak és ápolatlannak is látott. A köntöse ujjával megtörülte a szemét.

-Te sírtál - állapította meg Norman. A helyében Miké most szó nélkül magához ölelné. Norman azonban csak állt ott tétlenül. Ha nőt sírni látott, inkább elmenekült. - Itt volt Miké Leeming? Na majd én előveszem azt az embert.

- Ahhoz előbb kellett volna fölkelned - vetette oda a lány kétértelműen. Egészen megkönnyebbült, hogy Normannel ilyen fölényes is tud lenni. Régebben legtöbbször meghajolt az akarata előtt. Időközben azonban megtanult önállóan dönteni, és észrevette, hogy ezt még élvezi is.

- Felöltözöm - közölte. - És jó lenne, ha te is ezt tennéd. Fontos beszélni valóm van veled. De előbb még a fiúkkal együtt meg kell etetnem az állatokat.

Egy félóra múlva Franny visszatért a konyhába. Norman az asztalnál ült, kezében kávéscsészét tartott.

- Mitől van ez az iszonyatos bűz? - kérdezte az orrát fintorítva. - Még odafönt a hálósobában is lehet érezni.

- Ez a számárabrak.

- És itt főzöd a konyhában? Ugyanott, ahol a rendes ételt is készíted?

- Egyelőre igen De majd ez is megváltozik. - A lány leült Norman mellé. - Tiszta vizet akarok önteni a pohárba, Norman. Nem is kerülgetem a dolgot, mindjárt a lényegre térek, ha megengeded. Nem tudok és nem is akarok a feleséged lenni!

Norman elképedve nézett Frannyre.

- Hogyhogy nem? - kérdezte értetlenül.

- Úgy, Norman, hogy rájöttem, nem szeretlek. Csak el akartam hitetni magammal. Ne haragudj.

A férfi arca eltorzult a haragtól.

- Nem is kell mondanod, minek, helyesebben kinek köszönhető ez a fordulat Neked van valakid! - bökött rá vádlón. - Az pedig nem lehet más, mint ez a Leeming! Megcsaltál, amíg nem voltam melletted, igaz?

Franny elpirult, hisz Norman nem járt messze az igazságtól.

- Nem követtem el semmit, Norman - védekezett a lány. - De a távolság ráébresztett, hogy... hogy egyszerűen nem illünk össze. Én nem térek már vissza Londonba. Kiköltözöm ide, és tovább csinálom, amit a néném elkezdett.

- És feleségül mégis Miké Leeminghez, így van? Te átkozott szőszegő! Odadobod magad ennek a fajankónak? Na, ezt úgysem fogod sokáig kibírni, arra mérget vehetsz. Egy fotómodell ezen a helyen? Nevetséges!

- Nagyon is rosszul ismersz engem, Norman. De ezt hagyjuk. Mellesleg Miké Leeming messze van attól, amilyenek te képzeled! Művelt, képzett állatorvos. Különbözik pedig - tette hozzá - nem fogok hozzámenni, ugyanis nem kérte meg a kezem.

- De ha megkérne, hozzámennél, mert tetszik neked! - Norman sápadt arccal állt föl az asztaltól.

Mennyire megbánthattam! - furdalta Frannyt a lelkiismeret Norman azonban inkább az önérzését élt sérelemmel volt elfoglalva, mint az érzéseivel.

- Talán így lesz jobb mindnyájunknak - mondta. - Már én is kételkedni kezdtem az utóbbi időben. Azzal nyugtattam magam, hogy majd minden megváltozik, ha összeházasodunk, hogy majd összebékültök anyámmal. Te azonban soha nem is akartál jóban lenni vele, igaz? Ez nagyon bántott engem és anyumat is.

Egy villanásnyi ideig a lány úgy érezte, meg kell mondania, mi a véleménye Norman anyjáról. De mire volna most ez jó? A férfi azt hinné, csak bosszút akar állni. Ne törjük össze inkább egy jó fiú gyermeki érzéseit, gondolta Franny. Egy napon majd maga is rájön, milyen önző az anyja. Vagy az is lehet hogy talál magának valakit, aki elnézi, hogy ilyen szorosán kötődik hozzá.

Franny felszabadultnak érezte magát, miután Norman végre összepakolta a bőröndjét, és elhajtott. Ez a megkönnyebbülés azonban nem tartott soká. Lassanként ráébredt, hogy mostantól teljesen magára van utalva. Felégette a hidakat maga mögött. Minden társasága, amire ezentúl számíthat, a kimustrált szamarak meg a két tehén.

- Kisasszony! - Sidről és Tonyról egészen meg is feledkezett.

- Miért nem hívtok a keresztnevemen? - javasolta hirtelen ötlettől indítva Franny, megörülve a fiúknak. - Mi történt? Mi ez a nagy izgalom?

Sid szeplős arca sápadt volt, s a tekintetét izgatottan jártatta körbe. Még a különben oly nyugodt Tony is szokatlanul zaklatottnak látszott.

- Maga mondta nekünk, hogy majd nézzük meg, hogyan lehetne istállónak berendezni a melléképületeket. Hát mi meg is néztük. Kisasszony... Franny... Tudtad, hogy az egyik istálló fölött egy lakás is van? Tonyval mi ketten rendbe hozhatnánk, és be is költözhetnénk. Máris megvolna a saját lakásunk, és nem volnánk otthon útban az anyunak. Persze rendes laktóért fizetnénk - tette hozzá Sid sietve. - Jaj, kisasszony, izé... Franny! Berendezhetjük magunknak?

- Előbb én is megnézem, aztán majd beszélünk róla - csillapította a lány a fiúk lelkesedését, s elindult utánuk az udvaron át. Miért is ne? - töprengett. Mindenki jól járna. Én nem lennék annyira egyedül, a srácoknak pedig megvolna végre a saját kis kuckójuk.

Odafönn persze nyilván rég nem lakott senki. Némi ügyességgel azért talán ki lehet alakítani belőle valamit. Elvégre a legfontosabb, a villany- és a vízvezetékek megvannak.

- Tonyval kitakaríthatnánk, és szépen berendezkednénk. Igaz, Tony? - Sid egy pillanatra sem vette le a szemét Frannyról, amíg körbejártak. Egy kicsi konyhából, egy szobából és egy igazán apró fürdőszobából állt az egész lakás.

- Nem túl kevés ez két embernek? - kételkedett Franny, de amikor eszébe jutott, milyen szűkösen laknak a gyerekek odahaza, megenyhült. - Előbb azonban meg kell kérdeznetek, hogy édesanyátok mit szól ehhez. Az is lehet, ellenezné, hogy eljőjtek otthonról.

Másnap reggel érkezett a második ellés ideje. Frannyt Sid értesítette erről, s a lány mindjárt el is indult az istálló felé, hogy megbizonyosodjon a dologról. Első pillantásra látta, hogy ez az eset sem lesz bonyodalommentes. És Mike-nak éppen most kellett elutaznia!

Hová a csudába mehetett? - bosszankodott a lány, míg visszafutott a házba. Rögtön tárcsázta a rendelőt.

- Maga az, Mrs. Leeming? - kiáltott fel megkönnyebbülten. - Ott van Miké helyettese? Mondja meg neki, legyen szíves, hogy nagyon siessen! - Meg sem várva a választ letette a kagylót, és rohant vissza az istállóba.

Nem akart hinni a szemének, amikor a helyettes állatorvos végre megérkezett. Egy fiatal nő volt az!

- Deborah Barker - nyújtott kezét Frannynek. - No, lássuk, mit tehetünk. Nem nézném állatorvosnak, villant át Franny agyán. Ez a nő magas, karcsú,

és egyáltalán nem úgy fest, mint aki szívesen bepiszkítaná a kezét.

Franny azonban csakhamar visszavonta ezt az elhamarkodott ítéletet, hisz a fiatal orvosnő ugyanolyan ügyesen világra segítette a szintén hátsó lábával megszületni készülő csikót, mint annak idején Miké.

Miközben Deborah dolgozott, beszélgetett is Frannyvel:

- Voltam már itt egy pár szór, amikor még élt az idős hölgy, a maga nagynénje. Engem is megtűrt ugyan, de az volt a véleménye, hogy a nyomába sem léphetek Miké Leemingnek. Talán a nem létező fiát szerette benne. Aztán megvolt a véleménye Miké feleségéről is, amikor az elhagyta Mike-ot.

- Felesége? - kiáltott fel Franny csodálkozva. - Hát nős volt? Deborah Barker szúrós szemmel nézett a lányra.

- Ó, hogyan - felelte szárazon. - Nős volt. Amikor először jártam itt, megtetszett nekem Miké, s ezt észre is vétettem vele. De sajnos, ő nagyon hűséges volt. Hát akadnak ilyen férfiak is nagy ritkán. Ásó, kapa meg a nagyharang...

- És az asszony hagyta el őt?

- Úgy ám! Nem volt az vidéki életre termelt asszony. Állítólag az egyik londoni divatszalon híres manökenje. Senki nem tudta, hogyan botlottak egymásba. Pár évig egész jól éltek együtt, de aztán a nő egyszer csak nem bírta tovább, otthagytott csapot-papot, és elment, vissza az ő világába. Szerintem Miké azóta sem heverte ki ezt a csapást.

Nem csoda hát, ha annyira lenézi a hivatásomat, döbönt rá Franny. Neki fotómodell vagy manöken nyilván egy és ugyanaz.

- De ugye nem volt gyerekük? - Frannynek kényelmetlen volt ennyire kikérdezni Deborah Barkert, de ki máshoz fordulhatott volna?

- Nem, szerencsére nem.

- És... aztán el is váltak? - Miké ugyanis azt mondta Frannynek, hogy nőtlen. A lány pedig nehezen viselte volna el, hogy talán mégis hazudott neki. Elvégre mégiscsak megkérte a kezét!

Deborah Barker jól megnézte magának Frannyt, aztán így szólt:

- Csak nem maga is szemet vetett rá? Na, sok szerencsét, drágám! De alighanem csalódni fog. A válásról csak annyit mondhatok, hogy nem vagyok annyira jól értesült. Nem is tudom, mikor volt már, amikor Miké legutóbb megkért, hogy ugorjak be helyette. Nemigen szokott elutazni.

Azzal Deborah odatette a csikót az anyja mellé, hadd szopjon, és fölállt.

- No, ezzel megvolnánk! Pompás kis jószág! Holnap még benézek, de ha közben valami történne, hívjon csak fel!

Sid és Tony fáradhatatlanul ellátták feladatokkal Frannyt. Haladéktalanul megszerezték az édesanyjuk engedélyét, hogy az istálló fölötti kis lakásba költözhessenek. Franny bevitte a városba kocsival Sidet, aki tapétát és festékeket akart vásárolni.

- De ha munkaidőben a lakást csinálod, meggyűlik velem a bajod! - figyelmeztette őt a lány.

Napközben Frannynek annyi dolga akadt, hogy nem jutott ideje a Deborah Barkertől hallottakon morfondírozni. Este azonban, miután Sid és Tony hazament, csend szállt a házra. Csak Franny nem talált nyugtot a szívében.

Eddig azt hitte, Miké nőtlen. Remélte, hogy a férfi iránta érzett testi vágya idővel igazi szerelemmé érik, s Miké magától eljut oda, hogy feleségül kívánja venni. A férfi azonban hazudott. Nemcsak hogy nő, de ha Deborah Barkernak hinni lehet, még mindig szerelmes a feleségébe.

Meg kell tudnom, mi az igazság, határozta el Franny. És ezt senki más nem mondhatja meg nekem, mint Miké édesanyja.

- Franny! Nahát, micsoda meglepetés! - üdvözölte a lányt Mrs. Leeming lelkesen. - Tiszta szerencse, hogy ma jött, mert holnap talán már nem leszek itt. Amint Miké megérkezik, én már költözöm is haza. Végre a festők is elkészültek.

Franny nem tudta, hogyan magyarázza a váratlan látogatást, Miké mamája azonban, úgy látszik, nem talált semmi rendkívülit abban, hogy csak úgy benézzenek hozzá. A lány úgy érezte, most már csak ügyesen és persze egészen véletlenül Mike-ra kell terelnie a szót. Talán megtudhatja, amire oly kíváncsi.

- Miké tényleg rendkívül jól nézett ki - ismerte el Franny, miközben Mrs. Leemingt a konyhába kísérte. - Egyszer sem láttam azelőtt öltönyben.

- Hát nem az a fajta, aki szeret öltözködni - ingatta a fejét Mrs. Leeming. - De azért ő sem mutatkozik a kifakult munkaruhájában Londonban.

London! Hisz ott él a felesége! Franny nagy nehezen erőt vett magán.

- Egy-két hete még irigyeltem volna Mike-ot azért, hogy Londonba utazhat. De ma már nem. Végképp eldöntöttem, hogy itt telepszem le.

- Hogyhogy? Hát vissza akart térni Londonba, drágám?

- Miké nem említette? Arról sem mesélt, hogy mennyit vitatkoztunk eleinte, mert semmiképp sem akartam elvállalni a gazdaságot?

- Egy szóval sem! De ez nem is vallana rá, nem beszéli ki a barátait. Azt is csak akkor tudtam meg, hogy valami baj van közöttük lizzel, amikor már túl késő volt.

Frannynek nagyot dobbant a szíve. Nincs is olyan nehéz dolga, mint gondolta.

- Kicsoda az a Liz? - kérdezte izgatottan.

- Hát a felesége... Helyesebben szólva a volt felesége.

Ezek szerint mégiscsak elváltak. A lány megkönnyebbülten dőlt hátra újra a székén.

- Erről nekem egyáltalán nem beszélt - szólt elgondolkozva.

- Elhiszem. Hisz mondtam, hogy milyen tartózkodó. Ha valakiről nem tud jót mondani, inkább hallgat. Ezek a pletykás asszonyok itt a faluban tanulhatnának tőle.

Mrs. Leeming fejét tehát már telebeszélhették rólam, mielőtt találkoztunk, gondolta Franny. Mindenesetre Miké mégsem haragudhat rám annyira, mint hittem.

- Miért akart akkor lebeszélni engem, hogy fölvegyem Sidet és Tonyt?

- Mert meg akarta védeni magát - felelte a hölgy.- De ismerje el hogy rögtön belátta a tévedését, amint kiderült az igazság. Magáról pedig egy rossz szava sem volt. Amikor elhozta ide vacsorára, még azt is gondoltam... De abban talán nem volt igazam.

Franny kíváncsi lett volna rá, mit is gondolhatott Mrs. Leeming, az asszony azonban elhallgatott. Kitöltött két csésze kávé, és azt javasolta, hogy igyák meg a nappaliban.

- Külföldön voltam akkoriban, amikor Miké és Liz elváltak - tért vissza az előző témára Mrs. Leeming, miközben kényelmesen elhelyezkedett. - Sajnálom is nagyon. Az unokahúgomnál jártam Kanadában, aki már évek óta hívott, hogy látogassam meg. Az alatt a hat hónap alatt ment tönkre a fiam házassága, amíg odaát voltam.

- Mennyi ideje ennek?

- Most két éve. Azóta Miké borzasztóan egyedül van. Mindig reméltem, hogy majd megismer és megszeret valakit. Itt lionswickben azonban nem nagy a választék. Ők ketten meg még mindig kötődnek egymáshoz. Az volt a baj, hogy Liz sehogy sem volt képes megbarátkozni a vidéki élettel. Hiányzott neki a hivatása, a reflektorfény. Miké minden hónapban meglátogatja, talán még mindig reménykedik benne, hogy liz egy napon visszatér hozzá. A fiam azt gondolja, hogy az ilyesfajta csalóka sikereknek amúgy is nemsokára végük.

Mert azt hiszi Lizről is, hogy hamar elveszítheti a szépségét, gondolta Franny keserű gúnnyal, s visszaemlékezett, mit mondott Miké ugyanerről neki.

- Szóval Miké ezt a hetet Londonban tölti -jelentette ki Mrs. Leeming valamilyen okból még egyszer -, hogy Lizzel találkozzék.

Franny megkönnyebbülésére azonban az asszony ezután teljesen érdektelen dolgokról fecsegett, s nem is igen törődött vele, hogy a vendége válaszolga-e. Franny úgyszemint érezte alkalmasnak magát, hogy figyelmesen belemerüljön a társalgásba. Azért jött, hogy Mike-ról megtudjon valamit, s ezt már elérte, jóllehet nem sok öröme telt abban, amit hallott. Miké tehát az imádottjánál tölti az idejét Londonban, aki még mindig szereti őt. Talán szeretkeznek is? - marcangolta magát Franny.

- Alig várom már, hogy végre láthassam a barátaimat meg a bridzs partnernőimet a klubban, de legfőképpen arra vágyom, hogy visszatérhessek az én kedves otthonomba -jegyezte meg Mrs. Leeming fesztelenül. - Szeretem Mike-ot, és sokáig boldogan is éltem ebben a házban, de ma már ez nekem túl nagy, és egy kicsit üres. Sivár nekem az itteni élet, pedig az igazi tél még csak most kezdődik. Ezen a héten már többször azt hittem, havazni fog. A maga helyében, drágám, én feltölteném a készleteimet. Csak előrelátásból mondom, mert egy kiadós havazás után megtörténhet, hogy a házban reked.

Franny már csak udvariasságból maradt még egy darabig az idős hölgnél, de egyre nehezebben tudta leplezni a rosszkedvét. Megkönnyebbülten hagyta hát maga mögött Mrs. Leemington és jóindulatú tanácsait.

10. FEJEZET

Na, most már nincs időm, hogy megfogadjam Mrs. Leeming jó tanácsát, gondolta Franny elmosolyodva, amikor másnap reggel kitekintett az ablakon. Ameddig a szem ellátott, mintha minden vattacukorba lett volna csomagolva. Bekövetkezett, amit Mike édesanyjamegjósolt: Franny valóban el volt vágva a külvilágtól, teljesen reménytelenné vált bejutnia a faluba. És csak egy napra elegendő ennivalóm van itthon, rémült meg a lány.

Nagyon szerette különben a havat, ezúttal azonban meglehetősen vegyes érzelmekkel fogadta ezt a természeti jelenséget. Mindez ugyanis azt jelentette, hogy ki kell ásni az utat az istállókhöz, ugyanakkor nem lehet kivinni a szamarakat a legelőre.

Sietve felöltözött, s reggeli nélkül mindjárt az udvarra ment. Térdmagasságig ért a hó. Most hogy a csudába fogok ezen átjutni azokkal a nehéz, abrakos vödörökkel? - töprengett tanácstalanul. Kár, hogy a fiúk még nem költöztek be, legalább ők segítenének!

Végigkutatatta a házat, de egy áson kívül semmilyen alkalmas szerszámot nem talált. Ezzel azért az istállóig már el tud jutni.

Elképzelni mindenesetre mindent könnyebb, mint megtenni. Egy félóra alatt még az udvar feléig sem jutott. Az időjárásban beállt változás, úgy tűnik, nem befolyásolja a szamarak étvágyát, gondolta Franny, mikor egy pillanatra lihegve megállt a

hólapátolásban. Az állatok torkuk szakadtából ordítottak, mintha azonnali éhhalál fenyegette volna őket.

- No, hallgassatok már végre! - kiáltott a lány az istálló felé bosszúsan. Aztán újra nekiállt havat lapátolni, ezúttal azonban már komótosabb mozdulatokkal. Mi tagadás, elfáradt. A vízhatlan ruha alatt a hátán s a melle közt kis patakokban csurgott a veríték. A külvilágot már csak ködösen érzékelte.

- Halló! Halló!-kiáltozott valaki messziről.

Franny összerezsent. Eh, csak képzelődöm, gondolta kábultan. Miké nem lehet az. Túl sokat gondolok rá. Ekkora hóhegyeken azért még ő sem áshatja keresztül magát.

- Franny! - hangzott most már közvetlenül a háta mögül. A lány hirtelen megfordult, s ha egy erős kéz meg nem fogja, talán el is esik.

- Miké! Hát te meg... hogy tudtál...? - Lepillantva a férfi lábára azonban mindjárt megértette, hogy tudott idejönni. Sítalpon.

Miké fiúsan mosolygott.

- Nem volt buta ember, aki kitalálta, nem igaz? Egy vidéki állatorvosnak különösen jó szolgálatot tesz ilyenkor. - A kemény idő ellenére is sokkal jobb kedvűnek látszott, mint amikor utoljára találkoztak.

- Nahát, milyen nagyszerű, hogy te ebben az időben is idetaláltál! - sóhajtott Franny megkönnyebbülten. - Persze úgy értem, az állatok miatt - tette hozzá mindjárt - Már kirúgják az istálló oldalát az éhségtől.

Miké lecsatolta a sílécet, s szó nélkül kivette a lány kezéből az ásót.

- A legjobb lesz, ha visszamégy a házba, és vizet melegítesz - utasította Frannyt. - Úgy látom, rád fér egy kis pihenő, aztán meg nekem sem ártana egy forró kávé. - Széles, lendületes mozdulatokkal elkezdett lapátolni. Franny, megköszönve a segítséget, visszaindult a konyhába.

Amíg a víz fölforrt, a lány azon tűnődött, vajon miért épp hozzájött el Miké segíteni. Egész biztosan mások is örültek volna ebben a nagy hóban a megjelenésének.

- És ki tartja a rendelést? - kérdezte kicsivel később a lány, amikor a férfi belépett a konyhába, s a kávéscsészéért nyúlt.

- Deborah ellátja a teendőket Eredetileg az egész hetet vállalta. De előbb jöttem meg, mint terveztem.

Franny sokért nem adta volna, ha megtudhatja ennek az okát Igaza lehet a régi mondásnak: amíg élünk, remélünk, gondolta. Talán nem úgy sikerült a látogatás, ahogy Miké szerette volna...

A férfi le sem ült, álltában döntötte magába a kávé. Egy szót sem kérdezett, csak fölvette a kondérokát.

- Majd én megetetem mind a hatvanezer állatot - jegyezte meg kedélyesen - Te fejd meg Bimbót és Virágot. Ha a jószágot elláttuk, majd beszélünk.

Ez meg mit jelenthet? - tanakodott Franny útban a tehénekhez. Épp elkészült a fejéssel, mikor Miké belépett. Együtt vitték be a nehéz tejesvödröket a házba.

- Vigyázz, hogy hová lépsz! - figyelmeztette a férfi. - A megfagyott havon könnyen megcsúszhatsz.

Mire akonyhához értek, Franny teljesen kimerültnek érezte magát. Miké azonban fáradhatatlan volt Alighogy beléptek, nekilátott a tűzrakásnak.

- Ha már beköltözöl, először is szereltes be központi fűtést - ajánlotta a férfi.

- Az bizony nem lenne rossz - felelte a lány tétován.

Elfogódottan nézte, ahogy Miké a tűzhely elé térdel, és megpróbálja felszítani a tüzet Kábán bámulta széles hátát, fekete, nyakába göndörödő haját. Legszívesebben elbabrált volna a fűtjeivel.

Egyszerre páni félelem fogta el, és összeszorult a gyomra. Miké mindjárt el fog menni, gondolta. Nem valószínű, hogy miután mindent segített elrendezni, tovább marad. Kétségbeesetten próbált kitalálni valamit, amivel még itt maraszthatja, akár egy percre is.

A férfi fölállt, és odafordult hozzá. Ahogy ránézett, Franny érezte, mennyire szereti ezt az embert.

Nagyon is meglátszhatott rajta a fáradtság, hisz Miké átvágva a konyhán odalépett hozzá, megfogta a könyökét, és így szólt:

— Mi baj van, Franny? Egészen sápadt vagy, mint aki mindjárt elájul. - Kétkedően nézett rá: - Reggeliztél te egyáltalán?

A lány a fejét ingatta.

- Nem, még nem. Előbb az állatoknak akartam adni.

A férfi odahúzott egy széket, és leültette rá. Jól tudta, mit hol talál, szó nélkül tett-vett, s nemsokára már szalonnás tojás és Ínycsiklandó illata töltötte be a konyhát Időközben a helyiség kezdett jólesően átmelegedni, s Franny mindjárt barátságosabbnak látta a világot

- Miké... -kezdte.

- Edd meg ezt előbb! - A férfi eléje tett egy jól megrakott tányért, szedett magának is, és falatozni kezdett - Ráérünk beszélgetni utána.

Szóval mégsem rohan el mindjárt, gondolta a lány megkönnyebbülten, s nagy étvággal nekilátott enni. Miután jóllakott, hátratolta a székét és az üres tányérral a mosogatóhoz lépett.

- Hagyd ezt későbbre-szólt Miké-, ülj ide vissza! Valami fontosat szeretnék neked mondani.

Franny ellenkezés nélkül leült, és várakozva nézett a férfira.

- Először is - kezdte Miké - bocsánatot kell kérnem tőled. Meghazudtoltalak, amikor azt mondtad, hogy a díványon aludtál.

- Igen, így volt - felelte Franny halkán. A férfi azonban folytatta:

- Ismerlek annyira, hogy se gyűlölködőnek, se bosszúállónak ne tartsalak. Komolyabb vagy te annál, semhogy olyasvalakit felhasználj a terveidhez, akit már nem szeretsz, csak azért hogy kitöltsd rajtam a haragod. - Előrehajolt, és jelentőségteljesen a lány szemébe nézett: - Nincs más mentségem, csak az, hogy azon a reggelen meglehetősen ideges voltam. Ezért viselkedtem olyan ostobán. Meg tudsz bocsátani nekem? - nyújtotta a kezét Franny felé.

A lány remegve fogta meg a nagy, meleg kezét, s az érintéstől megborzongott. A férfi azonban nem engedte el, hanem két tenyere közé vette Franny ujjait.

- Meg kell magyaráznom valamit Talán akkor jobban megérted, ahogy az elmúlt napokban viselkedtem, és azt is, miért nem tudtam mit kezdeni a te ellenállhatatlan vonzerőddel.

- Ne, Miké, kérlek! - Franny megpróbálta elhúzni a kezét, de a férfi nem engedte el. A lány nem akart többet tudni Miké előző házasságáról, igyekezett hát ennek elébevágni. - Tudom, hogy nős voltál, és...

- ..és aztán elváltam - fejezte be helyette a férfi. - Van valami kifogásod az elvált férfiakkal szemben?

Franny a fejét rázta, és tekintetével a még mindig fogva tartott kezére meredt. Nem értette, hová akar Miké kilyukadni, és magában sem volt biztos, hogy képes-e őt ebben a pillanatban megérteni. Már csak árnyékszerűen érzékelte a külvilágot, és nem tudott világosan gondolkodni. Az egyetlen, amit határozottan érzett, az a férfi keze volt, s a borzongató érintés.

- Azután, hogy a feleségem elhagyott - folytatta Miké elmerengve -, összetört az életem. Liz volt a legszebb nő, akit valaha is láttam, és még most is az.

Még csak annyit sem mond, hogy a jelenlévők kivételek, gondolta Franny, s a könnyeivel küszködött, miközben tovább hallgatta a férfit,

- Amikor megismertem, és az enyém lett, fel sem tudtam fogni az egészet, olyan boldog voltam. Hihetetlen volt számomra, hogy ez a csodálatos nő éppúgy bolondul értem, mint én őérte. A nászutunkon végig a hetedik mennyországban éreztem magam. Aztán még a házasságunk első néhány hónapja is ebben a felfokozott állapotban telt el.

Nem akarom hallani, gondolta Franny kétségbeesve, s szemét könnyörgőn függesztette Mike-ra. Nem akarta tudni a bensőséges részleteket. Szörnyű volt elképzelni, hogy a férfi, akit szeret, valaki más ágyában fekszik. Miké azonban könyörtelenül beszélt tovább, és ujjával elmerülten cirógatta Franny csuklóját.

- Persze tudnom kellett volna, hogy ez nem tarthat így soká. Úgy viselkedtem, mint a fősvény, aki eldugja a kincsét a kíváncsi tekintetek elől otthon a kamrában. Liz azonban nem engedte magát elrejteni, ő a városi nyüzsgésben volt elemében, és nem tudott meglenni a férfiszemek és a szakma elismerése nélkül. Itt vidéken ő úgy szenvedett, mint a kankalin, ha nem öntözik. Egyre gyakrabban veszekedtünk, aztán... Nos, minek részletezzem, a végén elhagyott. De mielőtt végleg elment, még megpróbált rávenni, hogy tartsak vele, és folytassam a munkámat a városban. Még akkor is, mindennek ellenére szeretett, érted ezt?

Egy darabig mindketten hallgattak. Franny együtt érzett a férfival, s ugyanakkor magát is sajnálta.

- És te nem gondoltál arra, hogy utánamenj? - kérdezte aztán.

- Dehogynem - bólintott Miké. - A szívem mélyén azonban tudtam, hogy nem sikerülne. A városban én ugyanolyan rosszul érezném magam, amennyire Liz nem tudta elviselni a falut. Nekünk kettőnknek jobb lett volna, ha sohasem ismerjük meg egymást.

- De szoktál találkozni vele, ugye? - Franny nehezen mondta ki a szavakat. Mintha valami elszorította volna a torkát. Úgy érezte, nem tudja már soká hallgatni, amit Miké az elvált feleségéről mesél. Legszívesebben odabújt volna hozzá, és ezt mondta volna: Ha úgy tudnál szeretni, mint Lizt, én soha nem hagynálak el.

Milyen ostoba vagyok, korholta magát. Hogy képzelhetem, hogy majd éppen én fogom elfeledtetni vele a legszebb nőt, akit valaha ismert?

- Igen, még találkozunk. Két éve minden hónapban bementem Londonba. A te nénéd keze is benne volt a dologban. Hisz mondtam neked, mennyi mindent köszönhetek neki.

- Francesca néni? - csodálkozott Franny, s rövid időre megfeledkezett a fájdalomról.

- Bizony. Ő volt anyámon kívül az egyetlen ember, akiben megbíztam. Mindent elmondtam neki. Amikor Liz elhagyott, kétségbe voltam esve. Először, persze hiúságból, teljesen fel akartam számolni vele a kapcsolatot, és mindent előlről kezdeni. Nem érdekel Liz, nem érdekelnek a nők, gondoltam.

- És Francesca néni beszélt le erről?

Ó, nénikém, hogy tehetél ilyet? - korholta Franny gondolatban. Ha te akkor nem... Ki tudja, Miké talán akkor elfelejti Lizt, és ma szabad lenne, talán újra szerethetne.

- Valóban bölcs asszony volt a te Francesca nénid. Ő maga ugyan sohasem volt férjnél, mégis nagyon sokat tudott a szerelemről. Azt mondta, ha Liz és én valóban egymásnak születtünk, egy napon majd újra egymásra találunk. Ne égess fel minden hidat magad mögött, szokta mondani.

Franny egyre rosszabbul érezte magát, a reggeli is megfeküdte a gyomrát. Tudta, hogyan fog folytatódni a történet. Ki fog derülni, hogy a bölcs Francesca néninek igaza lett, Liz és Miké kibékültek.

- Most is találkoztam Lizzel, és sokat beszélgettünk. Soha nem voltunk még ilyen nyíltak, ilyen őszinték egymáshoz. Most tudtuk először egészen józanul, indulatok nélkül végiggondolni a kapcsolatunkat. És végül is megegyeztünk.

Franny lehajtotta a fejét, és erősen behunyta a szemét. Minden erejével megpróbált úrrá lenni a közeledő rosszulléten.

- Mondtam neked, hogy néhány napja elég ideges voltam. Már Lizhez készültem, beszélni akartam vele és megkérdezni, hogy még mindig szeret-e. Mert ha igen, nem tudtam volna végleg elszakadni tőle, hisz gyűlölök fájdalmat okozni bárkinek is. - A férfi elhallgatott.

A lány még mindig görcsösen csukva tartotta a szemét, és nem mert Mike-ra nézni. Egyelőre még vissza tudta fojtani a könnyeit.

- Franny! - kiáltott Miké győzelmesen. - Liz már nem szeret! Egy ideje más van az életében, csak még félt megmondani nekem. Szabad vagyok, Franny! Végre szabad!

Franny hirtelen tágra nyitotta a szemét, s előbb elhűlve, aztán zavartan, majd hitetlenkedve nézett Mike-ra. Végül hatalmába kerítette a sírás, és szabad folyást engedett a könnyeinek.

- Nagyon... sajnálom - zokogta. Szabad kezével az arcát törölgette, aztán félénken a férfira nézett - De ez... ez olyan szomorú, hogy nem lehet sírás nélkül kibírni - mondta bocsánatkérően.

A férfi azonban máris felugrott, megkerülte az asztalt, el nem engedve közben a lány kezét.

- Franny - szólt megrendülten. - Én megkértem már a kezéd egyszer, és te akkor elutasítottál, félresöpörted az egészet, mint egy rossz viccet. Később azonban te beszéltél házasságról, mint aki...

- És akkor pedig te utasítottál el. - Franny nyelt egyet. - Most már persze értem, miért Nem akartad egy elromlott házasság után olyan hamar újra lekötni magad. Sajnos, ebben én elég régimódi vagyok, Miké. Ne haragudj, de a testi vonzalom nekem önmagában kevés.

A férfi visszahőkölt.

- Hát nem érzel mást irántam? - A hangja őszintén döbrent volt - Ó, Franny! - Váratlanul elengedte a lány kezét, elfordult, és súlyosan az asztalra támaszkodott, mint aki elvesztette az egyensúlyát. - Hát mondd, hogy követhetem el kétszer ugyanazt a hibát?

A lány reménykedően emelte föl a fejét Miről beszél Miké? Lehetséges, hihető, hogy a férfi valóban szerelmet várt tőle? Franny fölállt, most ő kerülte meg az asztalt, hogy láthassa a férfi arcát. Óvatosan a karjára tette a kezét.

- Miké... Azt akarod mondani...? Nem, ez lehetetlen!

- Franny! - szólt a férfi elfúló hangon. - Csak azért is kimondom: szeretlek! Mi az Ördög viselne meg annyira, ha nem ez, amikor végre itt állhatok előtted szabadon, minden kötöttség nélkül?

Látva, hogy a lány még mindig hitetlenkedve néz rá, tovább beszélt:

- Eleinte nem akartam hinni az érzéseimnek. Nem voltam biztos benne, hogy ez tényleg szerelem. Pedig mindig is nagyon vonzónak találtalak. Elég volt csak ránézniem a képeidre, amelyeket a nénéd gyűjtögetett. Olyan érzékiség áradt belőled, hogy majd elvette az eszemet. De nem akartam megint egy szép arc és egy varázsos test rabjává válni. És te is tudod, mi volt a véleményem arról, ahogy elhanyagoltad a nénédet Hisz akkor még fogalmam sem volt a körülményekről...

Miké egy kis szünetet tartott, mintha csak össze akarná szedni magát. De aztán folytatta:

- Miután a saját szememmel láttalak, görcsösen igyekeztem meggyőzni magamat, hogy egy szép, de buta kirakati baba vagy csupán, és csak azért tetszel nekem, mert már olyan régóta egyedül élek.

- Ezt úgy értsem..., hogy te és Liz..., hogy ti már nem...?

- Nem, Franny. Nincs köztünk testi kapcsolat - felelte Miké tárgyilagosan. -Már nagyon régen nincs. Végül is elváltunk, nem? Igaz, hogy mindenfélét megpróbáltam, hogy őt visszaszerezhessem, de a testi vonzalmat ami bennünket összekötött, nem

akartam erre felhasználni. Jöjjön vissza azért, mert szeret, gondoltam, ne azért, mert kíván mint férfit. Ez nem mindegy.

- Ezt nekem mondod? - kérdezte Franny halkan.

A férfi a lány vállára tette a kezét és mélyen a szemébe nézett.

- Tudom, nemrég még azt hitted, Normanbe vagy szerelmes. Igazán nem akarok beképzeltnek tűnni, de ugye nem találsz kimondottan visszataszítónak?

- Ugyan, egy cseppet sem - felelte Franny, aztán magyarázatképpen hozzátette: - Ugy értem, hogy nagyon is vonzónak talállak. Azt hiszem...

- Egyelőre biztosan nem is tudsz többet mondani. Végére nekem is két évembe telt, míg...

- Miké. - Franny nem akart többet Lizről hallani. Az a dolog már a múlté, s a lány lassanként kezdte hinni, hogy ő lesz majd a férfi számára a jövő. - Én nem várok két évet - Olyan beszédesen nézett rá sugárzó szemével, mintha csak kényszeríteni akarná, hogy Miké higgyen neki.

- Szóval te...?

- Szeretlek. - Mivel azonban a férfi még mindig úgy nézett rá, mint aki nem hisz a saját fülének, Franny türelmetlenül így szólt: - Ó, Miké, nem csókolnál meg végre?

Franny! - Alig szorította magához a férfi, Franny máris újra érezte a vágyat, melyet csakis Miké csillapíthat. - El sem tudod képzelni, mennyire vártam erre a pillanatra - mondta a férfi elfúló hangon, s magához ölelte a lányt Franny boldog várakozással emelte föl a fejét s halkan felsóhajtott, amikor az ajkuk összeért.

A lány odaadóan viszonzta Miké szenvedélyes csókját Kellemes bizsergés futott végig a testén, amikor a csípőjén érezte a férfi kezét. Miké váratlanul magához rántotta, s Franny érezte rajta, mennyire kívánja őt.

A férfi egyre izgatóbban simogatta, egyik kezét a pulóvere alá csúsztatta, s megfogta a mellét. Megborzongva tapintotta ki a lány kemény mellbimbóját.

Fölemelte a fejét és vágyakozóan pillantott Franny szemébe.

- ó, Franny, mennyire kívánlak, te gyönyörű! Szeretlek! Kérlek, mondd, hogy a feleségem leszel. Mondd újra, hogy szeretsz! Hogy nem hagysz el soha. A te szádból akarom hallani. Hallani akarom, hogy neked jó itt Lionswickben, itt velem. Más vagy, annyira más, mint azokon a képeken. De félek, úgy félek, hogy mégis meggondolod magad, és visszavágysz majd a régi életedbe.

- Soha - ígérte Franny szentül, s végigsimított a férfi érdes arcborján. Még borotválkozni sem volt ideje, úgy sietett hozzám segíteni, gondolta, s boldogan mosolygott.

Némán nézett Mike-ra, s a tekintete elárulta, mennyire kívánja a férfi ölelését. Aztán így szólt:

- Már akkor elhatároztam, hogy nem térek vissza Londonba, amikor még fogalmam sem volt róla, hogy szeretlek. Akkor még nem gondoltam, hogy nekünk közös lehet az életünk. Teljesen igazad volt, Miké. Valójában mindig is szerettem a vidéki életet. De annyira ragaszkodtam anyámhoz, hogy elfojtottam magamban ezt az érzést, hiszen ő gyűlölte a falut. - Franny lábujjhegyre állt, és szájon csókolta Mike-ot.

A férfi lágyan végigsimította a hüvelykujjával a lány ajkának vonalát.

- Franny, ha így nézel rám, én nem vállalom felelősséget magamért. Most inkább gyakorlati dolgokkal kell foglalkoznunk. - De azért még nem engedte el.

- Azt hittem, azokat már elintéztük - felelte a lány biztatóan. - Gondolom, most végre egymásra is jut időnk. Ezek a te szavaid, kedvesem!

Miké válasz helyett megint olyan hevesen magáhozvonta a lányt, hogy Franny már attól félt, összetöri minden bordáját. A férfi beletemette az arcát Franny hajába, és alig hallhatóan súgta:

- Franny, ne mondj ilyet, amíg nem vagy benne biztos, hogy a következményeit is vállalod. Kívánlak, és szükségem van rád. De hogy most én idézzelek, te régimódi lány vagy. Nem azt jelenti ez, hogy amíg nincs az ujjadon gyűrű...

- Dehogyan - felelte a lány, fejét Miké vállán nyugtatva. Kibontakozott az ölelésből, majd lassan hozzátette: - Olyan vaskalapos azért nem vagyok! Csak egy ok miatt nem mondhatok neked fenntartás nélkül igent, s az pedig az, hogy a hálószoba egy jégverem.

A férfi szája körül mosoly bujkált, s a szeme pajkosan csillogott.

- Ugyan, ki akar itt ágyba bújni? Nincs még itt az este. Maradj itt, egy tapodtat se mozdulj!

Franny értetlenül figyelte, amint a férfi kimegy a konyhából. Nemsoká azonban megértette, mit akar.

A díványról levett ülőpárnákkal tért vissza, s letette őket a kőre, közvetlenül a tűzhely elé, melyben barátságosan pattogott a tűz.

- Remélem, ekkora hóban senki sem fog idetalálni - mondta. - De ha netán mégis... - Elfordította a kulcsot a zárban, és behúzta a függönyt.

Amikor Miké végre hozzálépett, Franny idegesen nyelt egyet, s már egész testében reszketett. Annyira kívánta Mike-ot, s most egyszeriben mégis félt. Attól tartott, hogy talán nem tudja beteljesíteni a férfi váráhozát. Elvégre ő még érintetlen, míg Miké tapasztalt férfi.

Miké a karjába vette, s mindjárt érezte, hogy valami jár a lány fejében.

- Csak nincs valami baj? - kérdezte aggódva. Franny nem is mert a szemébe nézni.

- Nincs - suttogta lehajtott fejjel -, csak... én még ilyet nem csináltam!

- Ó, te drága! - ölelte egészen magához a férfi. - ígérem, nem foglak lerohanni, és nem okozok neked fájdalmat.

- Nem ez a baj! - nézett a lány Mike-ra bizalmasan. - Csak attól félek, hogy csalódsz bennem. Talán nem lesz...

- Csitt! - zárta le a száját egy csókkal a férfi. - Csak nyugodtan engedd el magad. Minden rendben lesz - mondta.

Végtelenül lassan' vetköztetni kezdte, s közben mindenütt simogatta. Franny vágytól reszketve felsóhajtott Miké lehajolt, s nyelvével a rózsaszín mellbimbóját ingerelte. Franyt izgató borzongás fogta el.

Aztán Miké is ledobta magáról a ruhát A lány félénken figyelte. ő volt az első férfi az életében, akit meztelenül látott Ahogy ott állt kisportolt természetével, Frannyt megint elfogta az a csillapíthatatlan vágy.

Miké odavonta maga mellé a párnára. A lány teste világított a melengető tűz vörös fényében.

Szinte hódolattal nézte a férfi Franny testének csábosan kerekded vonalait: magas, feszes mellét, karcsú derekát, lapos hasát, hosszú, formás lábát.

- Csodálatos vagy - sóhajtotta. - Sokkal gyönyörűbb, mint a képeken. - Izgatóan cirógatta csípőjének lágy vonalát, majd hasát, s ujjával megérintette köldökét Aztán lejjebb siklott, hogy még érzékenyebb tájékokon simogassa. Franny mind szaporábban vette a levegőt. Miké karjában egészen új érzéseket ismert meg.

- Érints meg, Franny - kérte a férfi rekedten. - Érj hozzám, és szeress! Frannynek nem esett nehezére engedelmeskedni, s ő is fölfedezte Miké testét,

ahogy az övele tette. Egyre bátrabb lett, pehelykönnyű csókokkal árasztotta el a férfitestet, s bódultan vette észre, mennyire fel tudja ezzel izgatni Mike-ot. Egyé akart olvadni vele, annyira egygé, hogy senki és semmi ne választhassa el őket többé,

- Ó, Franny, annyira kívánlak - suttogta Miké a lány szájához hajolva. Franny érezte, ahogy a férfi megremeg a vágytól, amikor ő szótlanul a testéhez simult, mert túl szégyellős volt hozzá, hogy kimondja, mennyire várja már.

A férfi azonban szavak nélkül is értette minden rezdülését, megemelte kissé a csípőjét, s egy óvatos mozdulattal egygé vált vele. Egy pillanatig pánikszerű félelem támadt Frannyben, de ahogy jött, el is múlt Az ijedséget még erősebben feltörő vágy

követte. Magához ölelte Mike-ot, s átvette csípőjének ritmusát. Hagyta magát az önkívületig ragadtatni, abban a biztos érzésben, hogy ő is annyi örömet szerez a férfinak, mint amennyit az kap tőle.

Vágyuk csillapultával összeölelkezve feküdtek egymás karjában olyan megelégedettséggel, amelyet csak a beteljesült szerelem adhat.

- Franny? - szólt Miké aggódva, rekedt hangon. - Nincs semmi baj? Talán még időt kellett volna hagynom neked, de nem tudtam már tovább türtőztetni magam. Fájdalmat okoztam?

A lány odafordult, s fátyolos tekintettel nézett Mike-ra.

- Csodálatosan érzem magam-válaszolta kedvesen.-Mondd, Miké, ez mindig ilyen gyönyörű?

- Igen. Nekünk mindig ilyen lesz.

Franny elandalodva nézte a férfi válla fölött a tüzet, s elképzelte, hogyan fognak együtt élni.

- Miké - szólalt meg kisvártatva. - Hol fogunk lakni? Neked ott van a házad, nekem meg itt ez az egész birtok.

- Nos - morogta a férfi tettetett szigorúsággal -, semmiképp sem lakhatunk két házban egyszerre! De őszintén szólva ezen még én sem gondolkoztam. - Lejjebb eresztette a hangját, és gyöngéden suttogta: - Valójában egyébre se tudtam gondolni eddig, csak arra, hogy szeretlek. - Aztán kis szünet után hozzátette: - Mi volna, ha itt rendezkednénk be? Itt több a hely, mint nálam, és kényelmesebb egy családnak. Akarsz egyáltalán gyerekeket?

- De még mennyire, hogy akarok! És mi lesz a te házaddal meg a rendelővel? Itt is el tudod látni majd a munkádat? - kérdezte a lány aggódva.

- Azt nem. A gazdaság túlságosan távol esik a falutól ahhoz, hogy ide lehessen hozni a rendelőt. Arra is gondoltam már, hogy alkalmazok valakit, hiszen időközben alaposan kiterjedt a körzetem. Az utóbbi két évben legényéletet éltem, úgyhogy gond nélkül tudtam túlórázni. Az sem zavart, ha éjjel az ágyból keltettek föl a beteg állathoz. De úgy látszik - Miké gyöngéden megcsókolta Frannyt -, hogy a helyzet megváltozott.

Pár percig újra élvezték ezt a megváltozott helyzetet.

- Az asszisztensem lakhatna az én házamban, s nekünk csak a legfontosabbra volna gondunk, arra, hogy megteremtsük itt az otthonunkat. Nos, hogy tetszik az ötlet?

- Nekem minden ötleted tetszik - súgta a lány, s megint átölelte Miké nyakát. - De nem kezdhethénk a változatosság kedvéért a legeslegfontosabbal?

Júlia különszám 1993/5.

- Hogy érted ezt? - kérdezte Mike évődve.

Franny szótlanul a férfihoz simult, s így adta tudtára, mire gondol.